

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 166 *Mart 2012 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

ŞAN OLSUN 6. KONFERANSIMIZA!

Geleceğimiz ve Özgürlüğümüz için
Her Yerde Newroz Ateşi...

*İrkçiliğe
ve
Şovenizme
Karşı Hepimiz
Hrant'ız,
Hepimiz
Ermeni'yiz!!!*

*Türkiye'de Kürt olacağız/Kürtlerde Ermeni/Ermenilerde Süryani/
gidip Almanya'da Türk olacağız/Hollanda'da Surinamlı/
Fransa'da Cezayirli/İran'da Azeri/Amerika'da zifiri zenci olacağız/
çoğalan zencide mutlaka Kızılderili/İsrail'de Filistinli*

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Baharın gelişi, isyanımızın daha görünür olacağı günlerin gelişi anlamına gelmektedir. Mart ayında gerçekleşen katliamlar protesto edilecek, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde ve Newroz'da isyan ateşi büyüyecektir.

Devlet açısından da yeni önlemler şimdiden alınmaya başlanmıştır. Belli ki saldırılar artarak devam edecektir. Gerillaya yönelik operasyon hazırlıkları bugünden yapılmaktadır. Şoven dalganın yükseltilmesi de ağırlık verilen politikalar arasındadır. 26 Şubat tarihinde gerçekleşen sözde Hocalı anması, gerçekte mide bulandırıcı, şovenizm kusan bir gösteri olan mitingin, Ankara'da üniversitelerde yaşanan faşist saldırıların gösterdiği gibi önümüzdeki süreçte şoven saldırganlık artacaktır.

Tam da böylesi bir süreçte YDG "Kürt ulusal sorunu ve görevlerimiz" ana başlığıyla 6. Konferansı gerçekleştirmiştir. "Em jî livirin" şiarıyla örgütlediğimiz, iddialarımızı somutlayıp, kararlılığımızı yeniden ilan

ettiğimiz konferansımız, başarıyla sonlandırılmış bulunuyor.

Baharı kucakladığımız şu günlerde, Türkiye'nin dört bir yanından YDG'li yoldaşlarımızın, farklı gençlik örgütlerinden dostlarımızın katılımıyla gerçekleştirdiğimiz 6. Konferansımızın ardından yeni sayımızla sizlerle birlikteyiz.

Ağırlıklı olarak Kürt ulusal sorununu ve bu sorun eksenindeki görevlerimizi tartıştığımız konferansımızda sunulan belgelerin bir kısmını bu sayımızda sizlerle paylaşıyoruz. İlerleyen sayılarımızda tamamını yayınlayacağımız, güncel gelişmeler ışığında kaleme aldığımız konferans belgelerimizi ilgiyle okuyacağımızı düşünüyoruz.

Pozantı'daki taciz, tecavüz olayı, "dindar gençlik" saçmalığı gibi güncel gelişmelere ilişkin yazılarımızın yanında Newroz'u, Mart ayında yaşanan katliamları anlattığımız yazılarımızı da sizlerle paylaşıyoruz.

Bu sayımızdaki dosya konumuz ise faşizm. Son dönem artan saldırganlığı doğru şekilde okumak açısından bu dosyanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Dosyanızın bazı yazılarını bir dahaki sayıda paylaşacağız.

Bir dahaki sayıda görüşmek dileğiyle...

Yaşasın 8 Mart, Biji 8 Adarê!

Newroz Pîroz Be!

İ Ç İ N D E K L E R	İsyan 2-3	YDG 6. Konferans Belgeleri 17-37
	Forum 8	Kolektifin Sesi 38-40
	Özgür Okul 9	Gençliğe Notlar 41
	Newroz ateşini karşılarken 11-12	Dosya: Faşizm 42-58
	Denge Ciwane 13	Devrimci Sözlük: Ulus 59
4 + 4 + 4 ≠ 12 15	Yasemin Çiftçi Yaşıyor! 63-64	

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam
Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel:
(0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

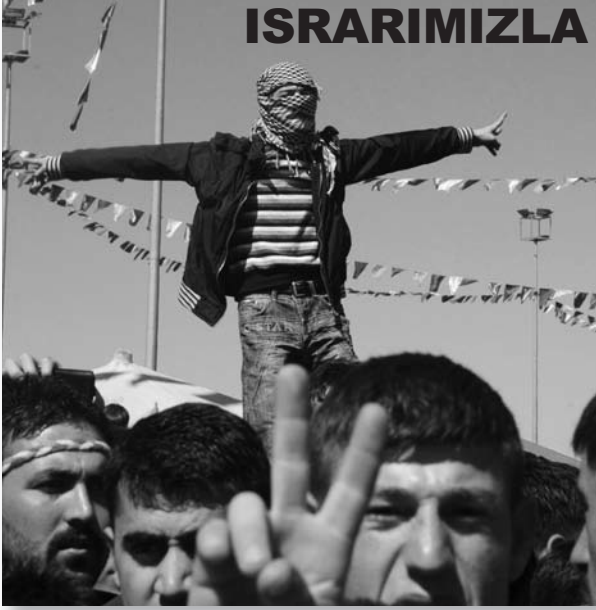
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel:
(0428) 212 27 50
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No:
185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

2012 YILINDA DA

İNANCIMIZLA, COŞKUMUZLA,

ISRARIMIZLA BAHARI KARŞILAYACAK

BU BAHARDA DA NEWROZ ATEŞİ OLUP TUTUŞACAĞIZ!

YDG olarak 6. Konferansımızı büyük bir coşku ile sonlandırdık. Süreci göğüslemeye dönük iddiamızı ortaya koyabilecek, şehitlerimize layık bir konferans örgütlemek için yoğun bir emek döktük. Nitelikli, coşkulu, geçmiş deneyimlere göre daha kitlesel bir konferans gerçekleştirdik.

Şimdi ise daha zorlu bir süreç ile karşı karşıyayız. Konferansımızın coşkusunu, cüretimizi her pratiğimizde sürdürmek, kararlı bir biçimde politikalarımızı, bu politikalar ışığında aldığımız kararları hayata geçirmek zorundayız. **Konferansımız eliyle dosta düşmana bir kez daha ilan ettiğimiz ısrarımızı, iddiamızı önümüzdeki süreçlerde de gösterecek, “Em jî li virin” şiarını pratiğimizle hayata geçireceğiz.**

Konferansımızı sonlandırdığımız şu günlerde baharı karşılamaktayız. Egemenlerin KCK operasyonu olarak lanse edilen boyun eğdirme politikasının sürdürüldüğü, ezilen Kürt ulusunun yanında saf tutan herkesin sendikacı, avukat, akademisyen, öğrenci ayırt etmeden tutuklandığı, PKK lideri Öcalan’ın tecrit içerisinde tecrite maruz bırakıldığı günlerde baharı karşılamaktayız. “Sağlıkta dönüşüm”, “eğitimde reform” gibi maskelerle art arda devreye giren hak gasplarının dayatıldığı, sömürü çarkının hızlandırıl-

dığı bir dönemde baharı karşılamaktayız.

Geçmişle hesaplaşacağını iddia eden devletin Roboski’de 35 canımızı katlettiği, Hrant’ın katillerinden kimisinin serbest bırakıldığı, kimisinin soruşturmaya bile tabi tutulmadığı bir süreçte baharı karşılamaktayız. Tecavüzcüler, kadın katilleri yargı eliyle bir serbest bırakılırken, örgütlü olduğu için, özgürlük istediği için mücadele eden kadınlar hapishanelere konulurken baharı karşılamaktayız.

Bu baharda da olacak olan bellidir. Egemenler büyük bir korkuyla, pervasızca saldırmaya devam edeceklerdir. Kendi varlık zeminlerini korumak, dahası güçlendirmek, sırtımızdan kazandıklarını artırmak, bedel ödeyerek elde ettiğimiz haklarımızı yok saymak için ellerinden geleni ardına koymayacaklardır.

Nitekim geçtiğimiz günlerde Erdoğan’ın ağzından dökülen “**dindar gençlik yetiştireceğiz**” söylemi devletin bizi ne yönde eğip bükmeye çalışacağını ortaya koyduğu önemli bir açıklama niteliğindedir. Bu açıklama ile devlet muhalif, devrimci, yurtsever bir duruşu olan halk gençliği ile nasıl bir mücadele içine girildiğini ve girileceğini anlatmaktadır. Aynı şekilde İçişleri Bakanının mütenasip katılımıyla şenlenen, **mide bulandırıcı Hocalı mitingi** de şovenizmin önü-

müzdeki süreçte yükseltileceğinin bir göstergesi olmuştur.

Egemenler saldırılarına büyük bir pervasızlıkla devam ederken bizlerin de bu süreci **beyaz bayrak sallayarak karşılamayacağımız ayan beyan ortadadır**. Keza egemenlerin bu tahammülsüzlüğünü, korkularını açığa çıkartan da bu gerçekliktir.

Şu anda faşizmin hapishanelerinde binlerce siyasi tutsak bulunmaktadır. Bu tutsakların büyük bir kısmı son birkaç yılda tutuklanmış kişilerdir. Her “operasyonun” ardından devlet yetkilileri bu sefer “PKK’yi bitirdiklerini” iddia etmektedirler. **Ancak egemenlerin de çok net gördüğü gibi biten bir şey yoktur; devrimci, demokrat, yurtsever kesimler direnişe devam etmekte, yılmamaktadırlar**. Milletvekillerinin de katıldığı açlık grevleri sürmektedir. Kapsamlı manipülasyon faaliyetine rağmen emekçiler, hak gasplarına karşı protestolar örmeye devam etmektedir. Yüzlerce tutuklu öğrencinin yalnız olmadığı her durumda, adliye binaları önünde haykırılmaktadır. Ancak var olan direniş çizgisinin, baharı karşıladığımız şu günlerde bize yetmeyeceği açıktır. **Süreci olabildiğince aktif bir biçimde göğüslemek, bizi bitireceğini iddia edenlere karşı genç devrimcilerin militanlığını göstermek kaçınılmaz olacaktır**.

Bahar aylarına yönelik en güzel hazırlığını, örgütümüz ortaya koymuş, 6. Konferansını gerçekleştirmiştir. Şimdi sıra konferansımızda açığa çıkan heyecanımızı ve coşkumuzu bahara taşımaya gelmiştir. Saldırıları bu derece artmış ve pervasızlaşmışken bize düşen durmadan, nefes almadan faşizmi ve bu zihniyetin ortaya çıkardığı uygulamaları teşhir etmek, her saldırı karşısında militan bir duruşla sokaklarda yerini almaktır.

Her pratiğimizle yeniden göstereceğimiz gibi bu bahar egemenlerin baharı olmayacaktır. 2012 baharı imha, inkâr ve asimilasyona boyun eğmeyen Kürt ulusunun, hak gasplarına, güvencesizleştirmeye karşı direniş üstüne direniş örgütleyen işçilerin, emekçilerin, bunca tutuklamaya, soruşturmaya rağmen geleceği ve anadili için mücadele eden öğrencilerin, bedeni, kimliği ve emeği için örgütlenen kadınların baharı olacaktır.

Binlerce kadın 8 Mart’da alanları doldurup, tecavüzcülerden, katillerden, ellerimize kelepçe takanlardan,

2012 baharı imha, inkâr ve asimilasyona boyun eğmeyen Kürt ulusunun, hak gasplarına, güvencesizleştirmeye karşı direniş üstüne direniş örgütleyen işçilerin, emekçilerin, bunca tutuklamaya, soruşturmaya rağmen geleceği ve anadili için mücadele eden öğrencilerin, bedeni, kimliği ve emeği için örgütlenen kadınların baharı olacaktır.

kimliğimizi yok etmek isteyenlerden, haklarımızı bir bir gasp edenlerden hesap soracaktır. 12 Mart Gazi direnişinde, 16 Mart Halepçe’de katledilenlerimizi unuttuğumuz ve unutturmayacağımız bir kez daha haykırılacaktır. Beyazıt’tan, Roboski’ye katledenin devlet olduğu bilinciyle gençlik alanlarda katliamların hesabını soracaktır. Ben Mahir’im, Hüseyin’im, Ulaş’ım diyen gençlik 30 Mart’a Kızıldere’de ölümsüzleşenlere bin selam yollayacaktır. 21 Mart’ta Türkiye’nin dört bir yanında yine ateşler yakılacak, **Newroz ateşiyle sokaklar, Mazlum’la Yurdal gibi, Çiğdem’le Ferdi gibi yiğitlerin yaktığı dağ ateşiyle yürekler tutuşacaktır**.

Sonra şafak söktüğünde Nisan Güneşi doğacaktır yeniden, yeni Sefagül’ler, Nurşen’ler, Gülizar’lar, Fatma’lar, Derya’lar dönecektir yüzünü Nisan Güneşine. 40 yıldır eksilmeyen, sarsılmayan bir umut, yıldönümünde bir kez daha zaferi muştulayacaktır.

Egemenlerin baskı, katliam ve zindanları isyanımızı boğamayacak; tarihin tekerleği her zamanki gibi ileriye doğru dönecektir.

T.C.'AVÜZCÜ DEVLETEN SORULACAK HESABIMIZ VAR!

(...)

*Kürdistan,
öfke, acı, umut ve karaya bağlanmış
panzer sesleri ve gaz kokusu sokaklar,
inmiş kepenkler, durmuş hayatlar,
ve koşuyor taşlı, cesur dev yürekli "cüce" çocuklar...
koşuyorlar:
duyuları daha tükenmemiş dünyaya doğru,
koşuyor ve haykırıyorlar;
bir çığ gibi büyüterek
acı, yok sayılma, ve katliamlarının öfkesini,
görsünler istiyorlar,
33 kurşunu, dersimi, Halepçe'yi, Zilan'ı, Cizre'yi, Uğur'u,
Ceylan'ı, Roboski'yi...
istiyorlar,
kan ve barut kokusuyla bölünmüş rüyalarını...
ve büyütüyorlar istedikçe,
özgürlük türkülerini...*

(...)

Yılmaz Güney'in Duvar filmindeki her karenin zihinlerde bıraktığı tek bir iz bile yetiyor bir insanın yüreğini yıllarca dağlamaya... "Çocuktan katil yaratan", çocuktan çete yaratan, kendi yarattığı suçların içerisine çocukları hapseden ve onlara büyük, geniş koridorları olan, eli coplu, zihni kirli devlet yüzlü gardiyanların "eğitimine" terk eden sistemin, çocuk yaşamında yarattığı istismarın en son örneği, Adana Pozantı M Tipi (Çocuk Ve Gençlik) Kapalı Hapishane'de yaşananlardır.

Hapishaneler en başından beri bu devletin kirli yüzünün tüm çıplaklığıyla gösterildiği işkence merkezleri oldu hep... İşkenceleriyle, katliamlarıyla, tecavüzleriyle, hastalıklarıyla, eli coplu gardiyanlarıyla; onursuzluğun, köleliğin, kişiliksizleştirilmenin ve kimliksizleştirilmenin mekanı oldu hep hapishaneler. Suç üreten sistemin bekası için suç üreten yeni "yaşam alanları" olageldi. Toplumaya dayatılan suçun niceliği dolayısıyla "suçluların" niceliği hep ülke nüfusunun belirgin bir kısmını kapsadı. Ve elbette sistemin en kirli yüzünün hem üretim hem uygulama hem de gözdağı merkezleri olageldi hapishaneler.

Her uyanılan güne "hapishanelerde saldırılar artıyor", haberleriyle girdi mahkum yakınları ve her zaman bu haberlerin yalanlanması beklentisiyle uğradıkları her resmi makamdan umut kırıklıklarıyla döndüler. Kimi zaman da evlatlarının cansız bedenleriyle...

Bu tablo Türkiye'nin tüm hapishanelerinin genel tablosudur. Bu nedenle hapishaneleri anlatan film, tiyatro, kitap veya olay hiçbir zaman fazla değil eksik anlatmıştır yapılanları.

Yaklaşık iki yıllık bir dönemi kapsayan "soruşturma süreci" boyunca hiçbir adım atılmamıştır. Tahliye olan bir çocuğun hapishanede yaşananlarla ilgili İHD'ye yaptığı başvuru sonucunda olay burjuva medya aracılığıyla yeniden gündemleşmiş ve devlet-lü büyükler olaya el atmak zorunda kalmışlardır.

M.D. ve S.K.: "Tutuklanıp cezaevine götürüldüğümüzde gardiyanlar bize bağırıp plastik borularla 'ilk giriş dayağı' attı. Adli mahkûmlara bize eziyet ettiriyorlardı. Ailemizin yattıkları paraları kendileri harcıyordu. Taciz ve tecavüz olayları sürekli oluyordu. A.10 koğuşundaki'nin, A.3'teki'nin diğer mahkûmlara karşı cinsel taciz ve tecavüzde bulduklarını duyduk. Özellikle bir arkadaşımızın tecavüze uğradığını duyduk."

E.K.: "Koğuş sorumlusu bize özel işlerini yaptırıyordu, çamaşır yıkatma gibi. İşleri yapmayınca paspas sapıyla bizi dövüyordu. Revire çıkmak istediğimizde izin vermiyorlardı. Müdüre gittim, Müdür 'Siz hep sorun çıkarıyorsunuz' diyerek beni paspas sapıyla dövdü."

Y.S.: "2011 yılında gözaltına alındım. Polis karakolunda dayak ve işkence gördüm. İşkence sonucunda sol kolum dirseğinden çıktı. Ayrıca vücudum morluklar içinde kaldı. Doktor bunları gördüğü halde raporuna yazmadı. Pozantı Cezaevi'ne gidince gardiyanlar hangi suçtan geldiğimi sordu; 'Siyasi' deyince oradaki dört beş gardiyan 'Siz teröristsiniz' diyerek dövdü. Daha sonra müdürün odasına götürdüler. Müdür de 'Siz teröristsiniz' diyerek copunu çıkardı."

İsmi vermek istemeyen bir çocuk, "Koğuştan çıkmak isteyince, koğuş sorumlusu elinde kesici bir aletle beni öldürmekle tehdit edip dayak attı. Gardiyan da çıkmak istediğim için dövdü. Koğuş sorumlusu tarafından ayaklarım bağlandı ve ayaklarımın altına sopayla vuruldu. Koğuş sorumlusu bir arkadaşımızı basketbol potasına boynundan astı. Arkadaşımızı tam boğulacakken onu indiriyor, sonra tekrar yukarı çıkarıyordu. Bunun üzerine diğer arkadaşlarla koğuş sorumlusunu dövmeye kalktık. Bunun üzerine bizi müdüre götürdüler. Müdür de bizi dövdü. Daha sonra dört gardiyan bizi dövdü ve koğuşa gönderildik."

A.Ç.: "Sürekli baskı ve kötü muamele gördük. Bunlara tepki gösterdiğimizde de dosya açıyorlar, bu dosyaları savcı-

lığa gönderiyorlardı. Gidip savcıya ifade veriyordum. Pozantı Cezaevi'nde 4 ay 1 hafta kaldıktan sonra mahkemeye çıkarıldık, hakim tarafından alaya alındık. Cezaevine dönüşte çoğu arkadaşımız askerler tarafından şiddet gördü.”

H.G.: “Gözaltında üç gün sürekli fiziksel şiddet uyguladılar. Üçüncü günün sonunda tutuklandım. Mersin Cezaevi'ne götürdüklerinde içeri girerken askerler dayak attı. Gardiyanlar fermuarımı açıtırıp dövüyorlardı. Koğuşta konuşmak yasaktı, konuşana dayak atıyorlardı.”

Taş atan Kürdistanlı çocuklar onlar. Devletin “şefkatli” pençeleri arasında faşizmin “eğitim yöntemlerine” maruz kalıyorlar. Varlıklarına, dillerine, kültürlerine, kimliklerine, ailelerine, canlarına yönelen faşizmin bedenlerine, onurlarına ve kişiliklerine yönelik yeni saldırılarını karşılamak zorunda bırakılıyorlar daha bu yaşlarında.

Fakat TC faşizminin hapisanelerde başta Kürt çocukları olmak üzere tüm mahkum çocuklara uyguladığı zulüm bununla sınırlı değildir elbette. Pozantı olayının bir benzeri de Mersin'de yaşanmaktaydı:

2010 yılında Mersin'de polise taş attığı gerekçesiyle tutuklanan ve sonra tahliye olan Bitlis'in Hizan ilçesi nüfusuna kayıtlı 18 yaşındaki A.Ç., hapisanede bir arkadaşının kendisine, “Ben polise taş attığım ve korsan gösterilere katıldığım gerekçesiyle tutuklandım. Ve ilk etapta beni siyasi tutuklu olmama rağmen Mersin Cezaevi'ne adli koğuşta kalan çocukların yanına verdiler. Bir gün gece saatlerinde cezaevinde adli tutuklu bir çocuk bana tecavüz etti” dediğini söyledi. (3 Mart, Fıratnews)

Zihnin yorumlama sınırlarını zorlayan bu anlatımlar öfkemizi büyütürken TC'nin olaya el atması elbette beklendiği gibi olacaktır.

Ve Faşist Adalet Devrede

Adalet bakanlığı hakkında cinsel istismar dahil işkence suçlamasıyla soruşturma yürütülen Pozantı Hapishanesi Mü-

dürünü Ankara'ya tayin ederek terfi ettirmiş ve burjuva basında yer alan haberler sonrasında çeşitli heyetlerle olayı yerinde 'görmek ve incelemek' için Pozantı'ya intikal etmiştir. İncelemelerde bulunmak üzere müfettişler görevlendirilmiş ve yaklaşık 200 dolayında olan Kürt çocuklarının Sincan Hapishanesi'ne nakli karar verilmiştir. Olayla ilgili tek ceza, göstermelik görevden alma derekesinde faşist-tecavüzcü devlet esas çözümü çocukların ve ailelerinin daha yüksek bir cezaya çarptırılmasında bulunmuştur.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Ö. Çelik; “Bu konuda bir spekülasyon yapılıyor. O da çocukların Sincan'da çocukların tek kişilik odalara yerleştirilmesi 'tecrit gibi' yaftalan-

ıyor. Bunun tecritle bir alakası(!) yoktur. Çocuklar bütün bir gün odada tecrit edilmeyecekler. Sadece geceleri tek başına, kendilerini güvende hissetmeleri için bir odada kalacaklar” diyerek düştüğü komik duruma aslında kendisinin de inanmadığını çok net ifade etmektedir. Ö. Çelik çocukların Sincan F Tipi Hapishane'nin bir eğitim işlevi göreceğini de sözlerine eklemektedir.

Bu durumda Pozantı Hapishanesi'nin en başından beri “eğitim işlevi” söz konusu değildir yüce başkan yardımcısının ifadesinden anladığımız kadarıyla. Oysa faşizmin tüm hapisanelerindeki amacın “suça bulaşmışların, suçtan arındırılması” olduğunu her beyanatta görmekteyiz. Uygulamalar, yaşananlar ve F tiplerinin işlevi ortadadır. Dolayısıyla Kürdistanlı çocuklara faşizmin teşhirine “alet” oldukları gerekçesiyle yeni bir zulüm kapısı aralanmaktadır. Diğer yandan hapisanede en büyük destek ve moral kaynakları olan ailelerden koparılma istenmektedir çocuklar. Çoğu açık sınırında olan emekçi ailelerin çocukları ailelerinden çok uzaklarda bir hapisaneye sürgün edilerek hem kendileri hem de aileler bir kez daha cezalandırılacaktır.

Yıl 2012 ve Duvar filminin bir sahnesi değil izlediklerimiz... Kanlı-canlı haliyle faşist TC devletinin işkenceleriyle, tecavüzleriyle estirdiği rüzgardır yüzümüze çarpan. Ve yüzümüze çarpan bu gerçeklik kabından fırlayacak denli sert çarptırmaktadır yüreklerimizi... Acı çekeceğiz tüm çocuk bedenlere değen kirliler bıraktığı lekelerden elbet. Fakat asla affetmeyeceğiz bu ellerin kirlilerini, affetmeyeceğiz, çünkü merhamet için zihnimizden beliren her fikir çocuklarımızın geleceğini daha fazla karartmaktadır. Pozantı'dan, Amed'e acıya boğulan her çocuğumuz için daha çok çalışacak, daha çok öfke duyacak ve daha hızlı kurtulacağız bu kanlı-kirli ellerin sahiplerinden.

YARATTIĞINIZ HER ÜNZİLE'NİN ANISINA

Niye hiç de uzak değil Ünzile'nin hikâyesi bizlere. Niye “*yok canım*” diyemiyoruz bu dizelere. Niye duyunca taa içimize işliyor bu diziler. Ünzile kim? Nerede? Niye bu kadar yakınımızda? Niye?

Çünkü Ünzile dizelerden kopup gelse de özü biziz. Ünzile'yi böylesine ete kemiğe büründüren yaşamlarımız, bizim yaşamlarımız. Tam da böyle değil mi gerçekten. 8'inde başlamadık mı biz evin o hiç de iş sayılmayan kahırlı işlerini yapmaya. Daha çocukluğumuzu bilemeden verilmedik mi kocaman kocaman adamlara eş olarak. Daha bilemeden kendi çocukluğumuzu, kucaklamadık mı çocuklarımızı. Kim durdurdu bunu? Kimse durdurmaya çalıştı mı ellerimizden alınan yüzü çamurlu bez bebeğimizin koparılmasını bizden. Ağlarken karanlık odalarda, yanına gitmek isterken Berivan kızın, koşmak isterken bağrında Torosların, Canıkların, Kürdistan'ın dağlarında. Oynamak isterken çırılçıplak ayaklarımızla Fırat'ta, Zap suyunda, Munzur'da. Geceyi süsleyen, kardeş gibi sevdiğimizle izlediğimiz yıldızlar misali kayıp giden çocukluğumuz, dağlara şavkı vuran gençliğimiz...

O uğruna mendiller işlediğimiz, görünce masumca güldüğümüz sevdiğimiz için boynumuza urgan geçirilen gençliğimiz... Dayağı evde babadan, abiden az yemişçesine gidip koca evinde yemek bir de. En güzel günlerimizi çocuğa bakayım, yemek yapayım “evin direğinin” çorapların yıkayayım derken geçirdiğimiz o güzelim yılların üstüne çöken “direk”le gelen dayaklar. Sonunda ölüm yok ya deyip kaçıp baba evine sığınışlarımız, abinin yaşımız kadar mermisinin töredir denerek körpe bedenlerimize serpilisi. Barışıp da eve dönersek ölesiyeye vurulan dayak... Devlet kapısına gidip de boşanmak istersek adliye önünde kurşuna dizilişimiz ve ardından ardımızı çalanlara verilmiş birkaç yıl hapis. Ayakta kalamaz mıydım? Elbette ki kalırdım. Ama fabrikada tacizine boyun eğmedim diye işten atıldığım zamanlarım. Dul diye yüzüme bakmayan komşularım. “Ba-

sında kimse yok” diye her gece bir sapığın kapıma dayandığı gecelerim. Ben yemesem de olur çocuklarım doysun diye aç yattığım günlerim. Ne yaşadım diye sorasım geliyor. Çocukluğum mu? Kapı aralarından, pencerelerden ancak görebilmem demektir dışarıları. Gençliğim mi? Üç kuruşa verildiğim kocadan dayak yememdi günlerce. Okumak istedim diye odalara hapsedilişimdi. Yanlışlıkla baktım diye adamın birine günlerce dövülüşümdü.

Kadınsam eğer ve hele de Türkiye'de kadınsam ben bildim ve öğrendim ki ayaklarımda prangalarla doğdum ben. Zihnime vurulmuş zincirlerle doğdum ben. Havva'dan beri şeytandım ben “yüce” erkek cinsini baştan çıkarmaktan başka hiçbir işe yaramayan... Hiçbir işi beceremezdim ben çocuk doğurmaktan ve hizmet etmekten başka. Tarlada güneş altında saatlerce çapa yapan ben, iki çift söz söylemeyecek kadar aciz bendim aynı zamanda. İki katı çalıştığım atölyelerde erkek arkadaşlarımdan yarı ücret alacak kadar değersizdi çünkü benim emeğim. **Kadınsam çünkü ben.** Ayaklarında prangalarla, zihninde zincirlerle doğmuşum ben. Görmediniz emeğimi, saymadınız sözümü yok saydınız benliğimi. Tarih kitaplarına yazmadınız beni. Adımı duydukça küçümsediniz, bedenimden ibaretmişimsine kaşıma, gözüme, boyuma posuma baktınız sadece, erkek evlat doğurup doğuramayacağıma.

Ünzileler olacak belki yine ve belki yine sadece bedenim olacak gözünüzde. **Ama artık yeter! İsyanım içimden geliyor taa derinlerden, susturmayacağım artık.** Bugünü bensiz örmediniz yarını da öremeyeceksiniz ama bir fark olacak yarın benim de sözüm karışacak geleceğe. Ne prangalarınız ne zincirleriniz engel olacak. Sustukça geliyorsunuz üstüme. **Siz geldikçe üstüme ben kıracağım zincirleri.** Bunca zaman haykıramadıklarımı haykıracağım sokaklarda. Size inat, çarkınıza inat, dayağınıza, zulmünüze inat! Yarattığınız her Ünzile'ye inat!

İstanbul'dan bir YDG'li

UNUTULMAYACAK, HESABI SORULACAK BİR GÜN;

16 MART

*Bir bacımız öldü 16 Mart'ta
Bin bacımız doğar yine bu yolda
Kurtuluşa giden yolda
Silahlı kolda
Vuruşarak öldü devrim yolunda*

Gençliğin devrimci ruhunun şekillenerek ilerlediği, örgütlü mücadelenin boy verdiği ülkemiz topraklarında kavga tohumları ekiliyordu. Öğrenci gençlik içinde filizlenen devrimci düşünceler alanlara akıyor ve geçtiği her yerde zihinlere kazınıyordu. Öğrenci gençlik kendi içinde ülkemiz topraklarına adını yazdıracak olan devrimci önderleri yetiştiriyordu. Yükselen muhalefeti bastırmak isteyen hâkim sınıflar katliamlarında sınır tanımıyor, sokak ortalarında infazlar artıyordu. Her saldırı yeni bir güce gebe oluyor, gençlik yeniden düşmanın karşısına dikilerek haykırıyordu. **“Biz halkız yeniden doğarız ölümlerle.”**

1970’li yıllarda üniversite ve yüksek okulların her açılışında, faşistler, polis desteğinde okullara saldırır; işgal ettiği okullara ilerici ve devrimci öğrencileri sokmaz, öğrencileri baskı altına alarak sindirme politikası izlerdi. Faşistlerin en çok hedef aldığı okullardan biri İstanbul Üniversitesi’ydi. Bütün bir öğrenim yılı süresince bu okulda saldırılar eksik olmazdı. Hemen her gün devrimci öğrenciler, olası bir saldırıya karşın toplu halde dışarıya çıkıyorlardı. 1978’in 16 Mart’ında İstanbul Üniversitesi merkez binasından çıkan ilerici ve devrimci öğrenciler her gün kendileriyle faşistler arasında barikat oluşturan polisleri bu kez “bulamadılar”. Okul çıkışında daima bulunan polis bu kez yoktu. Okulun önü boştu. Beyazıt Meydanı’na biriken faşistler slogan atıyorlardı. Her gün yaptıkları gibi Eczacılık Fakültesi’nin önüne yönelmişlerdi ki, içlerinden biri “bomba” diye bağırdı. Bir anda bomba, silah sesleri ve ölüm çığlıkları yükselmeye başladı. Ortalık durulduğunda, 60 civarında öğrenci yerlerde kıvranıyordu. Bu öğrencilerden **Hatice Özen, Baki Ekiz, A. Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akul** olay yerinde, **Cemil Sönmez** kaldırıldığı hastanede ölümsüzleşti.

Katliamın sonrasında Ali Yurtaslan’ın itirafları ile katli-

amda kullanılan bombanın emekli yüzbaşı Mehmet Ali Çeviker’in deposunda saklanan Amerikan modeli TNT kalıplarından yapıldığı ortaya çıkmıştır. Katliamdan önce, 7 Mart 1978 tarih, 1.D.2.12780 koduyla Emniyet arşivine giren, bir istihbaratçının verdiği bilgide katliam planı belirtilmektedir.

Aynı şekilde dönemin Toplum Polisi Veli Murat Nebioğlu’nun da, tüm emniyet birimlerine katliamın olacağı yönünde resmi yazı yollamış, ancak bu yazıya rağmen hiçbir önlem alınmamıştır. Üstüne üstlük üniversitenin polis amiri devrimci ve ilerici öğrencileri katliamın olacağı kapıya (ana kapıya) yönlendirmiş, saldırganların arkasından koşan polislere “koşma” emri vermiştir. Reşat Altay yargılanmak bir yana, bu “üstün hizmetinden” dolayı ödüksüz bırakılmamış, önce İstanbul Terörle Mücadele Şubesi Müdürlüğü, daha sonra da Niğde Emniyet Müdürlüğü görevine getirilmiştir. Diğer failler de ya hiç yargılanmamış ya da delil yetersizliğinden kaynaklı beraat ettirilmiştir.

Katliamda adı geçen faşistlerden Zülküf İso’tun ablası Remziye Akyol’un verdiği bazı bilgilerle 1995 yılında dava tekrar açılmıştır. Remziye Aykol yaptığı açıklamada, katliamı yapanların kardeşiyle birlikte Latif Aktı, Sıddık Polat ve polis memuru Mustafa Doğan, katliam emrini verenin ise Alparslan Türkeş olduğunu iddia etmiştir. Mustafa Doğan hakkında yakalama emri bile çıkartılmamıştır. Davanın ilerleyen süreçlerinde katliamda kullanılan bombaların Abdullah Çatlı tarafından sağlandığı bilgisine ulaşılmış, emekli Astsubay Oğuz Serçinlioğlu, Çatlı’ya verilen TNT kalıplarının Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından verildiğini dile getirmiştir. Tüm bu açıklamalara, ulaşılan bilgilere rağmen Beyazıt katliamından kaynaklı suçlu bulunan ve yargılanan kimse yoktur.

Katliamın ardından 34 yıl geçmesine rağmen faileri bulunamamıştır. Gerçekleşmesinden 19 yıl sonra dava açılmış, süreç egemenlerin istediği biçimde ilerlemiştir. Zaten katliamın faili tarafımızdan bilinmektedir. Hrant’ın katledilmesinde, Maraş, Sivas, Çorum katliamlarında ve Türkiye tarihinde gerçekleşen daha birçok katliamda olduğu gibi Beyazıt’ta birkaç eli kanlı faşistin işi değildir. Sorumluların araştırılmaması da bundan ileri gelmektedir, esas sorumlu devlettir.

Elbette Beyazıt önünde bombanın atılacağı biliniyordu. Katliam fermanı önceden imzalanmış, zulmün pash zincirine bir halka daha eklenmişti.

Esenyalı YDG

Tinerci gençlik Dinci gençlik Devrimci gençlik

Mi?

Başbakanın “**dindar gençlik yetiştireceğiz**” söylemini eleştirenler ve eleştirilere inat azimle fikrini savunan Başbakan... Başbakanın yaptığı konuşmanın ardından birçok çevre, kendinde bu sözleri eleştirme hakkı buldu. Eleştirenler de, destekleyenler de, ısrarla savunan da egemenlerin sınırlarını kendi çizdiği zaman zaman genişlettiği faşist ideolojinin ürünüdür. Yani bütün bu kendinde eleştirme ya da destekleme hakkını görenler 90 yıllık TC faşizminin uygulayıcılarıdır.

“Dindar gençlik yetiştireceğiz” söyleminin ardından ilerleyen tartışmalarda ortaya attıkları “nasıl bir gençlik yetiştirmeliyiz?” sorusuna; hepsinin cevabı her seferinde aynı olmuştur. Bu sorunun cevabı, tek dil, tek din, tek bayrak argümanı ile şekillenmiştir.

Başbakan, eleştirilere karşı sözlerini savunurken kendine TC anayasasını da dayanak yapmayı unutmuyor. Anayasa'nın 24. Maddesinde “**din ve ahlak eğitim ve öğretimi devletin gözetimi ve denetimi altında yapılır**” ifadesini hatırlatıyor bize. Oluşturmak istediği gençlik profiline din üzerinden nasıl müdahale edeceği açık bir biçimde ortaya çıkıyor. **Yani bütün bu tartışmalar egemenlerin yaratmak istediği gençlik profilinin ön çalışmalarınıdır. Esas kaygı sistemin ihtiyaçlarına cevap olabilecek bir gençlik kitlesi yaratma kaygısıdır.** Bahsi edilen dindar gençlik de bunu yaratmanın bir parçasıdır. Bu da AKP'nin **düşünmeyen, sorgulamayan, araştırmayan sürekli sisteme taze kan pompalayan** bir gençlik hedefinden sapmayışının kanıtıdır.

Dindar bir gençlik yetiştirmek istemesinin nedenini de şöyle açıklıyor “siz bu gençliğin tinerci mi olmasını istiyorsunuz? Siz bu gençliğin manevi değerlerinden kopuk, hiçbir istikameti olmayan bir nesil mi olmasını istiyorsunuz?”. “Hiçbir istikameti olmayan” gençliğe başbakan rotayı çiziyor. Çizdiği rota çok net; gençlik konuşmasın, ses çıkarmasın, ihtiyaçlarımıza göre şekillensin. Başbakan bu tartışmada da ikiyüzlüce “biz bir dayatmadan bahsetmiyoruz; tam tersine özgürlük diyoruz, demokrasi diyoruz, engellerin kaldırılmasından, yolların açılmasından, Türkiye'nin prangalarından kurtulmasından bahsediyoruz” diyerek demokrasi, özgürlük vurgusunda bulundu.

Başbakanın açıklamalarına yandaşlarından birçok des-

tek açıklaması da yapıldı. Bayburt Belediye Başkanı “yeni nesile dostu düşmanı tanıtmak zorundayız, üstadın dediği gibi; dininin, namusunun, kininin davacısı bir gençlik istiyoruz” diyerek “usta başbakanın arkasında büyük ideallerin peşinde koşmaya devam edeceğiz” dedi. Bu tartışmalar vesilesiyle eski diyanet işleri başkanından da bir açıklama geldi. Zorunlu din dersleri için “okullarda din dersi yok ki, bu bir kültür dersidir; biz din eğitimi serbest piyasaya bırakırsak, cemaatlere bırakırsak emin olun liberaller daha fazla feryat edecektir” dedi.

Başbakanı eleştirenlerden bazıları ise CHP'liler. Bir şeyi unutarak eleştiriyorlar; onların döneminde asimilasyon politikaları daha çok Kemalizm üzerinden şekillenirken, şimdilerde cemaatleşme üzerinden şekilleniyor. Kuşkusuz bir biçim farkı var, ancak sonuç ya da amaç aynı; asimilasyon. Yapılan şey din adı altında gençliği muhalif kesimleri sindirmeye dönük kadrolaşma meselesinden başka bir şey değildir. Ve AKP bunu büyük oranda başardı sayılır. Birçok üniversite de cemaatleşme öğrencilerden akademik kadroya kadar her alanda kendini fazlasıyla gösteriyor.

Dinci gençlik yaratma çabası içerisinde olan başbakan gençliğin taleplerine kulak tıkamış; demokrasi, özgürlük söylemleri arkasından asimilasyon, yok sayma politikalarında ustalaşıyor. Dindar gençlik tartışmalarına, başbakanın açıklamalarını destekleyenlere halk gençliğinin devrimci dinamizmini açığa çıkararak cevap vermeliyiz.

Düşünmeyen, sorgulamayan gençlik isteğine cevap daha fazla sorgulamak olmalı. Türlü türlü politikayla, saldırıyla geleceğimizi çalmaya çalışan egemenlere örgütlenerek cevap vermeliyiz. Muhalif gençliği sindirmek için bizi çeşit çeşit gerekçelerle hapsedenlerin esas amacı düşüncemizi hapsedmek, gençliğin saldırılara karşı ses çıkarmasının önüne geçmektir. **Bu saldırıları ancak örgütlenerek, geleceğimizi çalmak isteyenlere dur diyerek karşılayabiliriz.**

Üniversitelerimizde Kemalizm'le, cemaatleşmeyle yaratılmak istenene karşı eşit-parasız-bilimsel-ana-dilde eğitim hakkımızı ısrarla savunmalıyız.

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

TABLETLER Mİ HAFİFLETECEK SIRTIMIZDAKİ YÜKÜ?

Uzun zamandır medyada tartışılan ve çokça da “övgü” alan tabletlerden bahsedeceğiz bu sayımızda. Birden bire gündemimize giren ve son yılların mucidiymiş gibi gösterilen tabletlere bir de yakından bakmak gerek. Nereden çıktı bu tabletler, eğitimde tek sorunumuz yıllardır sırtımızda yük olan kitaplarımız, defterlerimiz miydi yani sadece? Başbakanı okul okul dolaştıran (her gittiği okulda da çok yeriymişcesine muhalefeti eleştirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadığı şu burjuva medyanın boy boy gösterdiği meşhur okul gezileri) birçok öğrenciyle yakından “ilgilendiği” gezilerinde tanıttığı, öve öve bitiremediği yeni sistem tabletler bize ne getirecek ne götürecektir bir bakmak gerekiyor elbette ki.

Fatih Belediyesi’nin başlattığı bu yeni proje, 17 ilde 55 okulda şimdiden pilot bölgeler kapsamında uygulanmaya başlandı bile ve yaklaşık 4 yıl içerisinde bütün ilk ve orta öğretimlerde de uygulanmaya konulması planlanıyor. Bu uygulama aslına bakılırsa çoktan çağın gerisinde kalmış TC devleti eğitim sistemi için, büyük bir adım sayılabilir. Yıllardır kullanılmadığı halde yanımızdan ayırmadığımız formalitelerden verilen ve 9 ay boyunca sırtımıza yük olmaktan başka neredeyse hiçbir işe yaramayan okul kitaplarından kurtulmuş olduk ve daha da önemlisi eğer becerebilirse bütün tabletlere internet uygulaması getirebilirlerse bu hizmeti kullanamayan birçok öğrenci için gerçekten büyük bir adım olarak sayılabilir.

Projeye göre öğrenciler artık dersleri tabletlere yüklenecek olan ders programlarından takip edecek ve kara tahta devri de kapanarak her sınıfa akıllı tahtalara tabletlere yüklenen programların aynısını yükleyerek buradan takip edecekler dersi. Çağı yakalayabilmek teknolojiden faydalanabilmek adına atılan “olumlu” bir adım olarak değerlendirilebilir projeyi. Ama şunu sormadan geçmek de gerçekten olmaz? İyi hoş yükümüzü hafiflettiniz de eee gerisi? Yani yükümüzü hafifletmekten başka ne işe yarayacak bu tabletler? Bizler, yine aynı dersleri aynı içerikle alacaksak, o tabletlere yine insanlığın değil de “yüce Türk” ulusunun tarihi anlatılacaksa, yine zorla din dersi göreceksak, yine okuldaki tek amacımız bir şeyleri ezberleyip sınavları geçmek olacaksa, yine birkaç yıl sonra bir daha hatırlamayacağımız şeylerle beyinlerimizi dolduracaksak, yani yine sistemin istediği şeylerden başka şekilde bir şey öğrenemeye-

yeceksek ne fark eder ki bunun şekli şemali...

Ha sırtımıza dayadığımız kitaplar ha tabletler. En iyi ihtimal yukarıda da dediğimiz gibi teknolojiyi biraz daha yaşatmak biraz da yükümüzü hafifletmek, herhalde bundan ibaret.

Yıllardan beri süregelen eğitim sisteminde yine sistemden kaynaklı bunca sorun varken ve bu sorunun ülkemiz faşizm koşullarında nihai çözüme egemenlerin tekelden alınmadan ulaşılamayacağı bilinirken bu tabletlerin aslında pek bir işlevli olmadığını görmek hiç de zor değil. Egemenlerin “devrim” niteliğinde gösterdiği tablet uygulaması, şekil itibarıyla yıllardan beri yapılmış büyük bir gelişme olabilir ama dediğimiz gibi şekilden ibaret sadece. Sistemin eğitim anlayışı değişmediğine ve eğitime yüklenen misyon değişmediği sürece, modernleşiyoruz söylemlerinin bizler için bir kıymeti yok.

Devlet verdiği/veremediği kendi eğitim sisteminin şeklini değiştirip değiştirip önümüze sunmaya devam ettikçe bizler biçimin değil özün esas olduğu bilinciyse bu tablet oyununa elbette ki kanmayacağız. Allayıp pullayıp önümüze sundukları tabletler biçim değişikliğinden başka bir şey olmayıp yine devletin faşist yapısından kopup geldiği açıkken bunu “devrin olayı(ymış)” gibi göstermeleri kendi acizliklerinin bir örneğidir. Eğitim sistemi içerisinde paralı eğitimden, geleceksizliğe, bilimsel olmayan eğitimden, cinsiyetçi eğitime değin daha birçok köklü sorun varken ve bunlara çözüm noktasında hiçbir adım atılmazken hatta bu saldırılar her geçen gün artırılırken önümüze koydukları bu proje gerçekten de çok küçük bir adım olarak çıkıyor karşımıza.

Bizler, aileleri emekçi olan ve bir çoğumuzun kıt kanaat geçindiği ülkemizde, okullarımıza giderken cebimizde beş kuruş para yokken, okul sonraları koşu koşu amelelik yaparken, yazları inşaatlarda okul harçlığı çıkarmaya çalışırken, okula her gittiğimizde türlü türlü bahanelerle para alınmaya çalışılırken, vermediğimiz zaman okuldan atılıp disipline gönderilirken, yasal haklarımızı istediğimiz zaman bile liselelerimizden uzaklaştırılırken, kendi anadilimizde eğitim göremezken, etek boyumuz yüzünden öğretmenlerce hakarete uğrarken, dersanelere gidebilmemiz için ailelerimiz yemeklerinden keserken, sınavı kazanamama korkusuyla en güzel çağlarımız geçip giderken, bir kez daha sormak gerekiyor “değerli” devlet büyüklerine: Biz de bunca yük varken tabletlerle mi hafifleteceksiniz sırtımızdaki bu onulmaz yükü?

Katliamın bir başka yüzü

HALEPÇE

Ölüme yakalanan insanlar; Kimi uyumaktaydı. Belki elini bile tutmadığı yârinin özlemini yaşarcasına rüyasına Leyla eylemişti.

Bir diğeri gözünden sakındığı, gözünün yaşına canını veren, 9 ay yük ettiği bedeninde, yavrusunu emzirirken soludu ölümü.

Çocuklar;

Yarının umudu kavgamızın teminatı çocuklar. Yalın ayakları ile toprağı ayağında taniyan.

Bedenine değmemiş daha toprak, yüze değmemiş, oyunlarında bile çamurdan ev yapan, annesinin, nenesinin gözyaşındır belki de onun oyununu oluşturan.

Onlarcası yüzlercesi solumuştur ölümü. Artık kardeş oldular Hiroşima ve Nagazaki'yle; kokmuyordu Tençero, Zelm ve Sîrwan çayları ,Halepçe'nin derelerinde

1988 İran-İrak savaşı sırasında kıyımların en yoğun yaşandığı dönemde meydana gelen siyanür-hardal ve yüzü aşkın zehirli kimyasal başlıklı bombayla **5000'i aşkın Kürdün katledilmesiyle akıllarımızda ve davamızda yerini aldı Halepçe.** Bu vahşi saldırıya El-Enfal yani ganimet adı verilmişti.

Demirci Kawa'nın Dehak'a karşı açtığı savaşı simgeleyen, içinde özgürlüğün ve isyanın izlerini taşıyan Newroz ateşini, ezilmişlikle yakan Kürtler Newroz hazırlığında yakalanmıştı katliama. 1988 İran-İrak savaşı sırasında Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin (KYB) gücü savaşın etkisi ile daha çok artmıştı. Kürt ulusunun yoğun desteği ile 14 Mart'ta Halepçe'yi denetimi altına alan KYB'nin gücünü gören ABD ve onun yerli uşağı Saddam diktatörlüğü, 2 gün sonra 16 Mart'ta Halepçe'nin üzerine yüzün üzerinde kimyasal başlıklı füzeyle saldırdı. Halepçe'de kadın, çocuk, yaşlı demeden binlerce insanı kimyasal gaz ve bombalarla katleden Saddam diktatörlüğü, Adolf Hitler'in Nazi kampında Yahudileri öldürmek için hazırladığı gaz odalarını bir kez daha hatırlattı.

Saddam'ın kimyasal silahları sözde insan hakları savunucusu Avrupa ülkeleri tarafından temin edilmişti. Savaşın bitmemesi için elinden geleni yapan ve 1990-91'de daha da kızıştıran, savaştan ve kandan para kazanan emperyalistler, bombaların taşınmasında taşeron

olarak Türkiye'yi seçmişti. Pento-Onak adlı şirket silahların taşınmasını büyük bir istekle yaptı. Saddam'ın Kürt ulusuna yönelik katliamı ilk değildi. 11 yıl önce Baas rejiminde 700'e yakın Kürdü katletmiş ve 6000 kişiyi de zehirli kimyasalları ile damgalayıp ömür boyu ölüme mahkûm etmişti.

Bu vahşi saldırının ardından hiçbir devlet doğru düzgün tepki göstermedi. Katliamın üzerinden çok zaman geçmeden birçok katliamda olduğu gibi uluslararası kamuoyu katliamı tamamen yok sayma işine girişti ve katliam ile ilgili tamamen bir suskunluk açığa çıktı. Emperyalist devletlerin ve bu devletlerin Ortadoğu'daki taşeronlarının çabalarına rağmen bölge halkları bu katliamı unutmadı.

Biliyoruz ki bu insanlık dışı katliam geçmişte kalmış acı bir olay değildir. Kürtlere karşı bölgede yürütülen kapsamlı bir sindirme, yok etme projesinin ürünüdür ve bu proje aralıksız sürmektedir. Bu projenin adı Irak'ta Halepçe katliamıdır, İran'da gerillaya dönük operasyonlardır, Türkiye'de ise Roboski'dir, KCK operasyonudur.

Bizlere düşen bu katliamı unutturmamaya, hesabını sormaya dair kararlılığımızı sürdürmektir. Halepçe'den Roboski'ye katledilen, inkar ve asimilasyona tabi tutulan ezilen Kürt ulusunun, acımasızca bombalanan daha yeni doğmuş bebeklerin, gözü yaşlı anaların hesabını sormak, bu 16 Mart'ta da alanlarda yerimizi alıp öfkemizi haykırmak hepimizin/tüm halk gençliğinin vazgeçilmez görevidir.

Esenyalı'dan Bir YDG'li

NEWROZ ATEŞİNİ KARŞILARKEN

İçinden geçilen döneme özgün ve önemli yanları ile göz attığımızda Newroz sürecinin farklı bir bakış açısı ve farklı yoğunlukta bir çalışma temposuyla karşılanmayı fazlasıyla hak ettiğini görürüz. 90'lı yıllardan bu yana Newroz Kürt ulusal mücadelesiyle, faşist devlet arasında ciddi bir psikolojik eşişe denk gelmektedir. Kitleliliği, taleplerin doğrudan her türlü baskı, yasaklanma ve katliam göze alınarak sahiplenilmesi bu etkiyi güçlendiren bir sonuç doğurmaktadır.

Devletin Kürt ulusal mücadelesi karşısında adım adım gerileyişinin, Kürtlerin kazanım ve değerlerinin en somut ifadelendirildiği isyan gösterileridir Newroz'lar. Egemen sınıflar 2012 Newroz'una bu temel nedenleri göz önüne alarak hazırlanmaktadır. Bu nedenle KCK operasyonları, gerillaya dönük imha saldırıları, tutuklama ve katliam fırsatı ile birlikte iradesi teslim alınmak istenilen Kürt Ulusuna Newroz sürecinin yaratacağı sonuçlar eliyle de bir darbe vurulmak istenmektedir.

27 Şubat tarihli MGK toplantısı esas olarak bu bakış açısıyla 8 Mart'ta start alan bahar sürecine hazırlanmak ekseninde gerçekleştirilmiştir. MGK'da ele alınan konular arasında, T. Kürdistanı'nda eğitim ve din çalışanları yoluyla müdahaleyi etkinleştirmek ve Federe Kürdistan Yönetimi'ni de devreye sokarak gerillaya yönelik farklı baskı mekanizmalarını gündeme getirmek vardır. Keza MGK'dan hemen sonra dışişleri ve elçiliklere bağlı çeşitli üst düzey bürokratlar aracılığıyla Barzani'ye bir ziyaret gerçekleştirilmiştir. **Aralıksız olarak sürdürülen KCK operasyonlarıyla 8000'ne varan gözaltı sayısı, kış aylarında gerillaya dönük gerçekleştirilen imha operasyonları, Roboski katliamı, BDP'nin bazı milletvekillerinin vekilliklerinin düşürülmesinin gündeme alınması, burjuva basın üzerinden yürütülen kirli propaganda, Öcalan'a uygula-**

nan tecrit vb. gelişmeler faşist devletin topyekun saldırı konseptinin bir parçası olmakla birlikte Kürt ulusuna ve ilerici kamuoyuna bir gözdağı içeriğini de taşımaktadır. Hocalı katliamı vesile yapılarak yükseltilmeye çalışılan ırkçı-şoven histeriyi de bu gözle okumak gerekmektedir. Benzeri gösterilerin Ermenilerin yanında, Kürtler için de tertiplenmesi geçmişteki örneklerde olduğu gibi gayet mümkündür.

Tüm bu saldırılar veya gözdağı girişimleri BDP ve DTK'nın düzenlediği "Ez Jî Livirin" mitinglerinde belirli düzeyde karşılanmış olsa da, etkili bir karşı koyuş tam olarak örgütlenememiştir. Mücadelenin inişli-çıkışlı olduğu gerçekliği, egemen sınıfın saldırılarının karşılanmasının bir süreç işi olduğu gerçekliği göz önüne alındığında bu tablo olağandır. Fakat AKP eliyle işleyen faşist saldırganlığın, kimi zaman bu parti sözcülerinin ifadeleri aracılığıyla kamuoyuna yansıdığı gibi, egemen sınıflar cephesinden olumlu değerlendirildiği ortadadır. Egemen sınıf sözcülerinin ifadelerine yansıyan kendine güven havası bahar ayları yaklaştıkça yerini aynı oranda bir tedirginliğe de bırakmaktadır. Keza MGK toplantısı, 8 Mart öncesi KESK'li kadınlar dahil gelişen tutuklama furysı, sürecin nasıl işleyeceğine ve nasıl bir hezeyanla ele alındığına işaretler.

Meselenin egemenler cephesi ayağı bu şekildedir. Diğer yanda ise hapishanelerde milletvekilleri ve belediye başkanları eliyle başlatılan süresiz-dönüşsüz açlık grevleri, bahar sürecini karşılamaya yönelik her alanda direnişi yükseltme çağrısı olmaktadır.

Bu çağrının 8 Mart'la yükselip, Newroz ateşiyle harlanması, egemen sınıfların gerillanın eylemlilik haline dair duyduğu korkuyu büyütecektir. Dolayısıyla, yaklaşan Newroz sadece ulusal mücadele kapsamında değil, sınıfsal mücadele kapsamında da önemli bir moral eşiği

oluşturmaktadır. Newroz'un kitlesel, net bir pratik süreç olarak ele alınması ve karşılanması devlet faşizmini geriletmekte etkili bir kaldıraç işlevi görecektir.

Kürt ulusal mücadelesi açısından en önemli takvimsel gündem olan 21 Mart'ın, yukarıda çizdiğimiz çerçevede egemenler cephesinden de en önemli gündemlerden bir olduğu kuşkusuz olmaktadır. Egemen sınıflar yaz sürecine sembolik değerinden ötürü esas olarak Newroz sürecinin yaratacağı moral dinamikleri engellemek açısından yaklaşmaktadır. Bu yaklaşım 8 Mart öncesi olduğu gibi, 21 Mart öncesinde de çeşitli saldırı ve operasyonları gündemleştirecektir.

Bu çerçevede artan her saldırı, sadece Kürt ulusuna yönelik değil, tüm ezilenlere ve halk gençliğine yöneliktir. İçişleri Bakanı İdris Naim'in "terör" tanımında ismi anılan her kesime; sanatçılardan, aydınlara, üniversite kürsülerinden, kültür merkezlerine kadar gelişen her kesime yönelik saldırıların, pervasızlığın önüne geçmek için faşizme moral kazandıran her saldırıya yanıt olmalıyız. Devletin moral değerlerini en aza indirecek her kitlesel karşı koyuşu, içeriklerine uygun olarak örgütlemek, diplomalı işsizliğe, örgütlenme hakkımıza yönelen saldırılara, kadın cinayetlerine, soruşturmalara, ırkçılığa-şovenizme, geleceğimize ve özgürlüğümüze yönelen her saldırıya karşı koymamız anla-

mına gelecektir. Ve bu saldırılara en anlamlı, en etkili, en nitelikli yanıtı biz 8 Martlarda, Newrozlarda, 1 Mayısarlarda vermekteyiz.

Bu bakış açısıyla incelediğimizde 2012 Newroz'unun, biz halk gençliği için önemi ve değeri artmaktadır. **2012 Newroz'u; sayıları 600'e yaklaşan tutuklu öğrenci arkadaşımıza, siyaset yapmak için bedenlerini açığa yatan milletvekilleri, belediye başkanları ve tüm siyasi tutsaklara, Adana Pozantı'da tecavüze, tacize ve işkenceye maruz kalan Kürt çocuklarına, Roboski katliamında evlatlarını yitiren Kürt analarının acısına sahip çıkmak, onlarda simgeleşen direniş ve özgürlük ideallerini büyütmektir.**

Newroz'un bir serhildan ruhuyla, sadece T. Kürdistanı'nda değil tüm Türkiye'de, kampüslerde, liselerde, amfilerde, yaygın bir kitle çalışması ve etkili bir program dahilinde ele alınması, halk gençliğinin en önemli gündemlerinden birisi olarak varlık göstermesi üniversitelerde ve sokaklarda geleceğimize yönelen saldırılara karşı ortak bir karşı koyuş örgütlenme vesilesi ve pratiği olmalıdır.

Newroz her türlü yasaklanma, engellenme, baskı ve zor girişimine karşı bizimdir ve baharı karşılama sesimiz-haykırışımız olacaktır. Ve bu Newroz faşizmin yüzüne bu gerçeği daha ısrarlı, cüretli ve kararlı bir şekilde haykıracağız.

Ateşin ve Newroz'un öyküsü:

Prometheus'un çaldığı ateş bir halkın bağına düştü..Ateşe önce kırmızı gerekti, savruldu binlerce renkten öne kırmızı . Çünkü zalim Dehaktı binlerce masum Kürdün kanyla her yeri kırmızıya kesen, ama kırmızı durmadı döküldüğü toprakta, şaha kalktı; Demirci Kawa'nın çekinin Dehak'ın yüreğine inmesiyle. Kırmızı şaha kalkınca durur muydu gün, en büyük yangını oluşturdu bağında ve başladı ateşten tarih: **NEWROZ**

Artık Kürdistan'da yangının adıydı kırmızı her newroz da daha da kırmızılaştı. Aksakallı tertemiz Şeyh Saidler Seyit Rızalar aldılar o kırmızıyı sürdüler alınlarına, çünkü yine akıtlmak isteniyordu halkın kanı, çünkü biliyorlardı halkın kanı "namustu". Artık kırmızı yetmiyordu ateşe, yer gök sarsılıyordu her masum Kürt çocuğunun toprağa düşüşü ile. Yeni depremler oluyordu ve yanıyordu toprak yeşil rengi vermek için ateşe, ateş aldı yeşili, aynı kırmızı gibi bağına. Durmuyordu bu ateş, tarih yazılmaya başlamıştı bir kere kim önüne geçebilirdi ki. Oysa birileri her yer karanlık diyordu, ateş yok, tarih yok diyordu ve en çok onlar korkuyorlardı bu ateşten. Çünkü bu ateş bir tek onlara düşmandı,biliyorlardı.

Kırmızı yeşile devinirken ateş bir halkın tarihini yazarak ilerliyordu, kanlı eller söndürmeye çalışsa da her newrozda özgürlüğün soluğunu alarak var oluyordu. **Özgürlüğü alan bir ateş sönmezdi şüphesiz ve sönmeyecekti.** Artık ateş kızgın-

laştıkça kızgınlaşıyordu her Newroz'da bir özgürlük halayı tutuluyordu. Ve tutulan halay tutsak alınmak isteniyordu. Ey özgürlüğü bilmeyenler özgürlük mahpusa sığar mıydı, ona işkence işler miydi?

Ve üç kibrit ile Amed'de sarsılmaz bir yiğit yine Newroz'u tutsak almak isteyenlere karşı Newroz günü ateşe sarıyı ekliyordu. Ateş üç kibrit ile kırmızının yeşilin yanına sarıya da alıyordu tüm günlerden daha sıcak bir gün olan Newroz'da.

Artık küçük bebekler, taze gelinler, delikanlılar, yaşlı dedeler kırmızıya yeşille sarıya bürünüyor renkleri nakış nakış işliyordu. Ve yiğitler yiğitlerimiz Prometheus'un ateşi çaldığı için tutsak olduğu dağlara özgürlüğü taşıyorlardı ellerinde ki yeşil sarı kırmızıyı gökkuşağına armağan ediyorlardı.

Artık bir değil milyonlar Newroz ateşi oluyorlardı 'lastik yakmak yasak' diyen korku tanrılarına 'lastik yakmak yasaksa bedenlerimizi yakarak Newroz'u kutlarız' diyen Rehşanlar onun cüceliğini tarihe ilan ediyordu. Tarih bedenlerini Newroz ateşi yapanların yüceliğinde akıyordu.

Milyonların ellerinde taşıdığı yeşil sarı kırmızı dağlardan görülmüyordu. Yüz binlerin toprağa düşerek yükseldiği ateş, biliyordu artık gün onundu kuşanarak cüretini özgürlüğü bir öpücük gibi konduracaktı düştüğün halkın bağına.

İstanbul YDG

Denge Ciwanan

Egemenlerin tasfiye planları ve karşı koyuş

Egemenler cephesinden ortaya koyulan pratiklerde açık faşizmin katliam, kıyım, işkence, tutuklama ve gözaltı kokularını almak hiç de güç değil. Öyle ki, egemenlerin saldırı furçasının temas ve tesiri ile açığa çıkan hesaplaşma arenasında, hedef tahtasının orta yerini Kürt Ulusal Hareketi oluştursa da, ıskanın pek mümkün olmadığı bir biçimde tahtanın her yerine devrimci, demokrat, ilerici, muhalif tüm dokular yerleştirilmiş durumda. Bu yerleştirilme hali bir yanında saldırıya maruz kalma “mağduriyetine” yol açsa da bir yandan da sistemin kodlarını deşifre etmelerini kolaylaştırarak bu zamana kadar “savruldukları” limanlardan ayrılmalarını dayatıyor! Egemenlerin mevcut mayasının kodlarını çözmek noktasında kendini dayatan bu “berrak saldırı dalgası” tümünden muhalif kesimleri “bir kez daha düşünmeye” itiyor.

Bilhassa reformist siyasetlerin çeşitli karın ağrıları- nın ardından kaçacak yer olmadığını anlayınca çekin- gence çevirdikleri dillerinden dökülen “faşizm” gerçekliği, hiçbir tamlamaya, allayıp pullamaya mahal vermeyecek kadar nettir. Bu netlik devletin resmi tari- hiyle paralel bir düzlemden günümüze kadar varlık ze-

minini muhafaza ederek olagelmıştır. Olagelmektedir.

Böylesi durumlarda ideolojik netliğimizin teyit edil- mesi “biz demiştik” etiketli bir yanılısamayla bulanma- malı, aksine bu ideolojik tahlile bir biçimde yaklaşan siyasetler ile karşı koyuşun birlikte örülmesinin koşu- ları zorlanmalı, asıl bilmişliğimizin bu arenaya rengini verebilmekle hak ettiği manaya ulaşabileceği unutulma- malıdır.

Buradan doğru kavga sahnesine rengini veren Ulusal Hareketin bu anlamda düşmanı doğru tahlil etmesi de “karşı koyuşa” damgasını vuracak bir öneme haizdir. Bu anlamda **KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan**’ın açıklamalarının üzerinde durulmalıdır, ka- naatindeyiz.

“Yürüttüğümüz mücadele Türk devletini masaya ge- tirdi. Bu temelde İmralı ve Oslo görüşmeleri başladı. Ancak AKP devleti dürüst yaklaşmadı; bir taraftan bi- zimle görüşmelere oturdu, diğer yandan ise operasyon- ları devam ettirdi. Siyasi soykırım operasyonlarını ve Kürt gençlerinin katledildiği operasyonları durdur- madı. En sonunda da çözüm protokollerini kabul et- medi. Erdoğan, bize karşı topyekun savaş ilan etti.”
(Karayılan, 18.02)

“Kürt sorunu, Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşun- dan bu yana çözülemeyen en önemli sorunudur. Türki- ye’de bu sorun çözüme kavuşmadan hiçbir şey yerli yerine oturtulamaz. Hiç kuşku yok ki Kürt sorunu bir şiddet ve terör sorunu değildir. Kürt sorunu bir toplum- sal sorundur. Bu toplumsal sorunun tek çözüm yöntemi mücadele olsa da nihayetinde diyalogdur. Fakat Tür- kiye Cumhuriyeti Devleti ve hükümetleri bugüne kadar bu sorunu diyalog yöntemiyle çözme konusunda kesin, kararlı bir politika oluşturamamışlardır. Buna rağmen zaman zaman diyalog yöntemleri de geliştirilmiştir. Fakat ne yazık ki Türk devleti sürekli bir biçimde bu di- yalog kanallarını Kürt tarafını zayıflatmak, oyalamak ve tasfiye etmede bir zemin olarak değerlendirmiştir.”
(Karayılan, 14.02)

Bahse konu Ulusal Sorun olunca tekçi, imhacı, inkârcı çizginin esnekliğinden söz etmek, hele ki bu esnekliğin devletin belli kesimleri/kısımlarınca ortaya koyulduğunu iddia etmek büyük bir açmazı ifade edecektir.

Aynı anlayış temelinde bu kez KCK Yürütme Konseyi Üyesi Duran Kalkan'ın açıklamalarına göz atacak olursak; Kalkan, PKK'nin 33. kuruluş yılını değerlendirirken Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "PKK yapacaklarımızı boşa çıkardı" yönündeki açıklamasına dikkat çekti. "Yani imha ve tasfiye planlarımızı bozdu", demeye getirdi. *Evet, otuz üçüncü yıl direnişiyse AKP'nin hem hile ve oyunlarını bozduk hem imha ve tasfiye amaçlı ideolojik, siyasi, askeri saldırılarını kırdık.*" AKP iktidarını "Yeşil Türkçülük" olarak tanımlayan Kalkan, "Türkiye toplumu PKK'ye ve Kürtlere karşı düşman edilmek isteniyor" dedi. (03.12)

Bu açıklamalardan da anlaşıldığı üzere, Ulusal Hareket cephesinden "gönüllü" girilen "tasfiye potasından" sıyrılmaya atılımı söz konusudur. Bu "atılımın" boyutları ve biçimi elbette süreç içerisinde kendisini belli edecektir. Oluşan farkındalığın ve dikkat çekilen "tasfiye gayesinin" ideolojik bir "çığır açımı" olduğunu iddia etmek büyük bir yanılgı olacaktır. Ulusal Hareketin baştan beri ifade ettiğimiz üzere faşist devletin "açılım manevrasının" yalnızca defolu bir balon olduğunu anlaması elbette ki önemlidir. Ancak bu "anlama" biçimi "ulusal sorunun nihai ve gerçek çözümünün faşizmden beklenemeyeceği" gerçekliğinin sınırlarını kapsamamaktadır/kapsamak zorunda değildir. Sürecin daha "ılıman bir atmosfere bürünmesiyle Ulusal Hareketin yeniden ve yine 'müzakere sürecini zorlaması, devletle görüşmeler gerçekleştirmesi" olasıdır.

Ve hatta amaçlanan gelişme de budur. Karayılan'ın "devlet içinde diyalogdan yana tavır alanlar var", "samiyetle diyalog zeminini zorlayanlar var" vs. biçiminde yaptığı vurgular sağlıklı olmayan yaklaşımın tezahürüdür. Devletin faşist karakterini kavrayamamaktan ileri gelen bu bakış açısı tehlikelidir. Klikler arasındaki çatışmanın "kırmızı hudutlar" söz konusu olduğunda silikleştiğini görmek gerekiyor. "Topyekun saldırı" tanımını yalnızca yöneldiği hacimli çeperle açıklanamaz. Düşman tüm kuvvetleriyle kol kola girmiş ve saldırıyı bu

biçimde gerçekleştirmektedir. Görülmesi gereken en önemli "detaylardan birisi de" budur. Bahse konu Ulusal Sorun olunca tekçi, imhacı, inkârcı çizginin esnekliğinden söz etmek, hele ki bu esnekliğin devletin belli kesimleri/kısımlarınca ortaya koyulduğunu iddia etmek büyük bir açmazı ifade edecektir. Ancak meselenin düğümünün buralarda aranması bu halden daha vahim bir sonuca yol açacaktır diye düşünüyoruz.

Buradan doğru, başta ifade ettiğimiz reel politikadan kopuk bir pratiğe girmek en önemli noktayı oluşturmaktadır. **Üzerine basılıp yükselmemiz gereken zemin farkındalığın hudutlarını doğru kavrayıp, geliştirmek olmalıdır.** Egemenlerin topyekun savaş ilanına hangi saikle olursa olsun karşı koyan en başat güç Ulusal Hareketin kendisidir. Bizim konumlanışımızı belirleyecek olan da bu durumun kendisidir. **Yükselen direniş çılgına ses katmak doğru hattın pusulası konumundadır.**

Buradan doğru kulak vermemiz gereken Karayılan'ın şu açıklamasıdır; "Bizim şartlarımız kabul edilmediği sürece, onların umut ettiği gibi geri adım atmayacağız. Onlar da bunu biliyor. Bu nedenle karar almışlar; onların şartlarını kabul edene kadar bize önce darbe vurmak ve zayıf düşürmek istiyorlar. Böyle yeni bir süreç geliştiriyorlar. Biz ayakta durduğumuz ve güçlü kaldığımız sürece, böyle bir süreci (görüşmeleri) gündeme koymuyorlar."

Yapılması gereken açıktır. Vurulan darbelere birlikte karşı durulmalı, zayıf düşürme saldırılarına karşı güçlenmenin yol ve yöntemleri zorlanmalı, bunun da ancak örülecek direnişle mümkün kılınacağı farkındalığı yaratılmalı, genişletilerek yayılmalıdır.

4 + 4 + 4 ≠ 12

Eğitim kapsamı itibariyle çok geniş bir yelpaze olduğundan eğitim sürecini en başından ele almak gerekiyor. Çünkü gerçekten de eğitim yani bir yeniden üretim biçimi olan bu etkinlik, egemenler cephesinden de böyle değerlendiriliyor. Yani sistemin kendi devamlılığını sağlamak için, kendinden olanı yetiştirme eğiliminden kaynaklı sistemin istediği anlayış başından zihinlerimize kodlanıyor. Çünkü onların nezdinde aykırılık sistemlerinin çözülmesini ya da yine kendileri vesilesi ile gerçekleşecek değişimlerin sekteye uğramasını ifade ediyor.

Bunun önüne geçmek, dünyadaki son değişimler bağlamında (Arap baharı, ekonomik kriz, avro bölgesindeki değişimler vs...), zorunluluk olmuştur. Arap baharında isyanlara öncülük eden de, Yunanistan'da kitlesel eylemlere öncülük eden de gençliktir. Elbette ki bu gerçekliği sadece biz görmüyoruz; gençliğin sürükleyici, dönüştürücü gücünü egemenler de biliyorlar. Ve bu tespit bugüne özgü bir durumu ifade etmiyor. Keza Bologna Projesinin (7-8 Kasım 2008) hayata geçirildiği tarih bunu gösteriyor. Öğrenci gençlik açısından bir yıkım planı olma görevini üstlenen bu proje, ilk aşamasını başarısızlıkla tamamladı. Yaptırımların başlamasından itibaren Avrupa'da keza ülkemizde de gerçekleştirilen kitlesel gençlik eylemleri egemenlerin ilk aşaması itibariyle planlarını suya düşürdü.

Bu emperyalist plan 2020 yılına kadar uzatıldı. Fakat 2020 yılı öncesi planın uygulama zemini için bir hazırlık söz konusu. Üniversitelerde uygulamaya konulan teknoloji, ARGE çalışmalarıyla yani özerk bilim alanları olması gereken üniversiteleri burjuvazinin hizmetine açıyor. Bologna Projesi kapsamında Türkiye'de gerçekleştirilen Yüksek Öğrenim Kongresi'nde Abdullah Gül'ün söylediğinin aksine üniversiteler özerk bilim yuvaları değil öğrencilerin burjuvazinin hem kalifiye eleman hem de piyasaya sunuma hazır proje üretim açığını kapatmak için kullanılan yuvalar olmuştur. Bugün hala bu gerçekliğini sürdürmektedir. Üniversitelerde verilen Bologna projesi kapsamındaki seminerlerde işverenin beklentilerinin karşılanması yönlü eğitim programlarının var olması bunu gösteriyor. Egemenlerin söylemlerinin aksine üniversiteler gerçek anlamıyla hiçbir zaman kültürel üretimin, bilim üretiminin yapıldığı mecralar olmamıştır.

Dünya ölçeğinde eğitimdeki değişimleri sadece üniversiteler bazında değerlendirmek doğru değil. Özellikle de 4+4+4'ün gündeme geldiği şu süreç, sistemin bekası açtı-

sından eğitimin başından ele alındığını gösteriyor. Egemenler "ağacı yaşken eğitmenin" derdine düştüler. 4+4+4 çocuk işçiliğinin artması, kadınların veyahut kız çocuklarının eğitim hizmetlerinden bütümen uzaklaşmasında karşılığını buluyor. DEB (Demokrat Eğitimciler Sendikası) Genel Başkanı Gürkan Avcı'nın açıklamaları yapılmak istenene ayna tutuyor; "Mevcut sistemde mesleki eğitime 14 -15 yaşında başlanılabiliyor. Bu yaşlarda meslek öğrenmek zordur. Oysa mesleki eğitimde erken yaş esastır. Gençlerimizin meslek öğrenmede daha başarılı olması için, seçimlerini özgürce yapabilmeleri için, meslek liselerinin gelişmesi için ve ekonomik açıdan işletmelerin nitelikli eleman bulmasını kolaylaştırmak için mecburi eğitimde kesintili ve kademeli sisteme biran önce geçilmelidir". Açıklamada geçen şu vurgu çok önemli "meslek liselerinin gelişmesi için ve ekonomik açıdan işletmelerin nitelikli eleman bulmasını kolaylaştırmak için mecburi eğitimde kesintili ve kademeli sisteme biran önce geçilmelidir." Yani eğitimi parasal getirisini bağlamında ele alan sistem en başından bütün süreçlerini ona göre dizayn ediyor. Yine aynı açıklamada yer alan "öğrencilerin seçimlerini özgürce yapabilmeleri için" ibaresinin bir kandırmacadan ibaret olduğu bilinmelidir. 4+4+4 ya da 8+4 vs. Milli Eğitimin gündeminde olan değişim paketi bugün hangi biçimi alırsa alsın esasta eğitimin piyasalaştırılması anlayışına hizmet edecektir.

Var olan eğitim sisteminin ilerici olmadığı aşikârdır. Bunun bir devrim sorunu olduğunun bilincindeyiz. Fakat devrim sorunu diyerek var olan eğitim sisteminin sorunlarına karşı mücadele etmemek, süreci değiştirme yönlü devrimci bir refleks göstermemek eğitim sorununu yeterince içselleştiremediğimiz bir durumda ifadesini bulacaktır.

İstanbul'dan bir YDG'li

DEMOKRATİKLEŞİYORMUŞUZ... Hacettepe'de Neler Oluyor?

Üniversitelerin Bologna Süreci kapsamında yeniden yapılandırılmasıyla birlikte Hacettepe Üniversitesi de bu yapılandırmadan payına düşeni almış durumda. Yıllardır Bologna Süreci'nin uygulanmasında pilot üniversite konumunda olan Hacettepe Üniversitesi yeni rektör seçimleriyle birlikte Bologna Süreci uygulamasına hız verdi. Rektör Murat Tuncer'in rektörlük seçimlerinde ikinci sırada olmasına rağmen cumhurbaşkanı atamasıyla göreve gelmesiyle birlikte Hacettepe Üniversitesi'nde bir takım **"yenilikler"** gerçekleşti.

Rektörlüğe gelmesi ile birlikte hem Roboski katliamının anma yürüyüşünden sonra okulda faaliyet yürüten siyasetlerle hem de her ay öğrencilerle düzenli olarak gerçekleştirdiği toplantılardaki konuşmalarında eski üniversite yönetimi tarafından ÖGB'lere kullanması için açılan gaz ihalesini iptal ettiğini, stantlara, afişlere vb. müdahale edilmeyeceğini, polisleri kampüse sokmayacağını, polislere isim vermeyeceğini, açılan soruşturmanın geri çekildiğini, kameraların büyük kısmını kaldırdığını, yemekhane fiyatlarının bir liraya düşürüldüğünü, eski üniversite yönetimi tarafından başlatılan 5 yıldızlı otel inşaatının durdurulduğunu, öğrencilerin ücretsiz kullanabileceği spor tesisi yapacağını, kendini ifade etmek isteyen herkesin kendini rahatlıkla ifade edeceğini ve ifade özgürlüğüne şiddetle karşılık verenlerin karşısında olacağını, kendisini ifade etmek isteyenler için serbest kürsü yapacağını belirtti.

Rektörün alışıldık liberal tavrı geniş öğrenci kitlesi açısından demokratikleşme süreci olarak nitelendiriliyor. İfade etme özgürlüğünün **"önünün açılması"** ile birlikte belki de üniversitede rektörlüğe bağlı topluluklar ilk defa bu kadar hareketli bir sürece girdi. Ancak yeni üniversite yönetimi ve rektörün liberal tavrının bazı devrimci ve demokrat güçler cephesinden de **"demokratikleşme"** olarak görülmesi bizler açısından kelimenin tam anlamıyla ideolojik bir sefaleti göstermektedir. Rektörün yapmak istediği serbest kürsü kavramının Bologna Süreciyle oluşturulmuş ve egemenlerin kendi gündemini tartıştırmak istediği "Hyde Park" kürsüsünden farklı bir yanı yoktur. Anlayışın temelinde yatan şey bizlere kendi gündemlerini dayatmaktan başka bir şey değildir. **"Kendini ifade etme özgürlüğü"**nden ve bu **"özgürlüğün"** önündeki engellerin kaldırılmasından kastettiği ve vurguladığı şey de faşist, cemaatçi ve gerici grupların önünü açmaktır.

YDG olarak "Em Jî Livirin" şiarlı 6. Konferans çalışmalarını Beytepe'de yürüttüğümüz süre zarfı içerisinde, sarı-kırmızı-yeşile tahammülsüzlüğe bir kez daha tanık olduk. Afişlerimizi astığımız süre zarfı içerisinde sistematik, planlı ve örgütlü bir tarzda afişlerimize saldırıldı ve afişlerimiz indi-

rildi ve uyarılarımız yumrukla ve küfürlerle karşılandı.

23 Şubat günü ise yine farklı bir faşist öğrenci, Öğrenci Kolektiflerinin masasının önüne bıçak bıraktı. Öğrenci Kolektifine üye öğrencilerin üzerlerine yürümesi üzerine ÖGB'ler faşist öğrenciyi kaçırmak için okuldan uzaklaştırdı. Ve gene 23 Şubat Akşamı 21 ve 22 Şubat günü yaşananları teşhir eden "evrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler" imzalı duvar gazetesine de saldırı gerçekleştirildi. Saldırıyı gerçekleştiren öğrenciyi ikaz etmeye giden DGH'lilere yumruklarla karşılık veren faşist öğrenciyi, olayları fark eden devrimci-demokrat güçlerin de olaya dahil olması ile ÖGB'ler kütüphaneye kaçırarak, kütüphaneyi abluka altına alıp devrimci ve demokrat öğrencilerin kütüphaneye girmesine izin vermeyip kaçırdı.

YDG'nin olmadığı toplantıda alınan karar sonucu rektörle yapılan görüşmede; rektör *"ifade özgürlüğünün önüne devrimci-demokrat güçlerin geçtiğini ve faşistlerin okuduğu bölümlerde güvenlik önlemlerinin artacağını ve onları koruyacağım"* belirtmiştir. Ancak rektörün bu tavrı dahi bazı devrimci ve demokrat güçlerin gerçeği görmesine neden olamamıştır.

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde etkinlik gösteren **"Türkçe Topluluğu"** ve **"Maliye Topluluğu"** tarafından 28 Şubat günü Hocalı katliamıyla ilgili bir etkinlik düzenlendi. Devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler okulda geçen haftadan beri yaşanan faşist saldırıların bir devamı olarak yapılan bu etkinliğe giderek etkinliğin teşhirini yapmak istediler. **"Yaşamın halkların kardeşliği"**, **"Bijî biratiya gelan"** sloganları eşliğinde etkinliğin yapılacağı salona girdiler. Etkinlikte gösterilen videoda açıktan halklar arasına serpiştirilmeye çalışan ırkçı nefret söylemleri, Lenin'in ve komünizmin anti-propagandasının yapıldığı görününce ajitasyonlar çekilerek sloganlar atıldı. Bu sırada içeride bulunan faşist öğrenciler kitlenin üzerine sopalarla saldırırdılar. ÖGB'lerin koruduğu, faşistlerin bazılarının belinde silah olduğu görüldü. Faşistler tarafından azgın bir şekilde saldırıya uğrayan öğrencilere kendilerini savundukları için hem okul hem emniyet tarafından soruşturma açılacağı öğrenildi ve Hacettepe yurtlarında kalan bir arkadaşın bu olaya karıştığı için yurttan atıldığı bildirildi.

Aslında Hacettepe Üniversitesi'nde yaşananlar aynı devletin faşist yüzünün değişip özünün hiçbir şekilde değişmesine benziyor. Nasıl ki devlet geçmişte devrimci ve demokrat güçleri sokak ortalarında katledip, bugün tutuklularla saldırıyorsa, Hacettepe'de de polislerle ve ÖGB'lerle yapılan fiziki saldırının yerini rektör destekli ÖGB korumalı sivil faşistlerin saldırısı almıştır.

Hacettepe YDG

6. KONFERANS

ŞAN OLSUN 6. KONFERANSIMIZA!

Geçtiğimiz sonbahar döneminde örgütlediğimiz ve verimli bir çalışma olarak değerlendirdiğimiz yayın kampanyamızın ardından, örgütümüz konferans çalışmalarına yoğunlaşmıştır. Örgütümüzün politikalarının, örgütsel sorunların tartışıldığı konferanslarımız her yıl kitleye de ulaşma aracı olarak ele alınmıştır. Bu yılki konferansımızın ise bu yönü daha fazla öne çıkmıştır.

Bu yıl 6.sını düzenlediğimiz ve 5 kızıl karanfilimiz; **Sefagül Kesgin, Nurşen Arslan, Gülizar Özkan, Fatma Acar, Derya Aras'a, Heval Mazlum'la birlikte ölümsüzlüğe uğurladığımız Yurdal Yıldırım'a, ısrar ve emeğin timsali Suzan ablamıza ve Roboski'de katledilen 35 canımıza** attığımız YDG konferansımız başarıyla sonlandırılmış bulunuyor. Türkiye'nin dört bir yanından yoldaşların ve dost örgütlerin katılımıyla gerçekleşen konferansımızla, 25 yıllık bir mücadelenin ürünü olan örgütümüz, köklerine sarılma, devrimci ilkelelerini ayağa dikme ısrarının ve yenilenme, süreci doğru politikalarla göğüsleme cüretinin olduğunu bir kez daha dostla düşmana ilan etmiştir.

Her yıl büyük bir heyecanla ve coşkuyla karşıladığımız, her yoldaşımızın yoğun emeğiyle örgütlenen konferanslarımızın her birisi bizim için ayrı ayrı önem taşımaktadır. Ancak bu yıl gerçekleştirdiğimiz konferansımız daha farklı ele aldığımız bir sürecin ürünü olmuştur. 2012 yılının Şubat ayında örgütlediğimiz konferansımızın hazırlık sürecinde öncakilere göre daha nitelikli, daha coşkulu, daha kitlesel bir konferans örgütlemek temel hedefimiz olmuştur.

Geçtiğimiz sonbahar döneminde örgütlediğimiz ve

verimli bir çalışma olarak değerlendirdiğimiz yayın kampanyamızın ardından, örgütümüz konferans çalışmalarına yoğunlaşmıştır. Örgütümüzün politikalarının, örgütsel sorunların tartışıldığı konferanslarımız her yıl kitleye de ulaşma aracı olarak ele alınmıştır. Bu yılki konferansımızın ise bu yönü daha fazla öne çıkmıştır. Bu çerçevede kitleye dönük olarak da konferans tanıtım ve çağrılarını daha yoğun bir biçimde yapılmıştır.

Kolektif ve planlı bir çalışma tarzı ortaya koyduk

Örgütümüz halk gençliğini örgütleme iddiası taşıyan bir örgüt olmasına karşın halk gençliğine hitap edecek A/P araçlarını kullanma noktasında geri durmaktadır. Bu konferansımız da bize yeterli gelme de bu noktada çeşitli adımlar atılabilmiş, merkezi materyaller yanında, basın yayın organlarına da ulaşılmaya çalışılmış, yaptığımız çalışmanın görünürlüğünü artırma yönlü bir çaba içerisine girilmiştir.

Bu noktada **kolektif çalışmanın** önemine değinmek gerekmektedir. Özellikle İstanbul'daki yoldaşlarımız açısından bu süreç kolektif çalışmanın açığa çıkarttığı olumlu sonuçların görüldüğü önemli bir deneyim olmuş-

tur. Bileşenin büyük bir kısmı bu tarz etkinliklerin örgütlenmesi noktasında, kolektif çalışmada deneyimsiz olan İstanbul örgütümüzün düzenli toplantıların da yardımıyla planlı bir biçimde çalışma yürütmüş ve deneyimsizlik sorununu bu yolla, büyük oranda bertaraf edebilmiştir. İstanbul açısından hedeflenen kitlenin altında bir katılım olmuştur fakat **İstanbul YDG'nin kendini daha fazla örgütlemesi, planlı ve kolektif çalışmayı deneyimlemesi, kolektifin denetiminin işletilmesi** açısından konferans son derece olumlu olmuştur. Bu çerçevede gerek konferansın tanıtımı gerek teknik hazırlıklar ve mali çalışma açısından İstanbul YDG'nin ortaya koyduğu örgütlü, sistemli faaliyet süreci konferansımıza olumluluk olarak yansımıştır.

Konferans sürecimizin İstanbul açısından bir diğer özgülüğü de farklı alanlarda faaliyet yürüten yoldaşlarla daha iyi bir iletişim kurma zemini oluşturmasıdır. Özellikle emekçi semtlerde faaliyet yürüten Partizan okuru yoldaşlar ile var olan uzaklığımızın ortadan kalkması için konferans araç olmuştur. Konferansın teknik ve mali hazırlıklarında bizim için çok önemli bir emeği ve çabası olan semtlerdeki yoldaşlarımızla ortak iş yapmanın gerek bizim için, gerek semtlerde faaliyet yürüten yoldaşlarımız için ne kadar önemli ve yararlı olduğu bir kez daha anlaşılacaktır.

Kitle toplantıları

Kuşkusuz örgütümüzün basın yayın araçlarının etkin kullanımının yanında halk gençliği ile daha yakın temas kurabileceğimiz etkinlikler de yapmıştır. Bu noktada **Amed YDG'den ve Sarıgazi lisesi YDG'den yoldaşların gerçekleştirdiği alt konferanslar, Ankara, İzmir gibi alanlarımızın konferansımızı tanıtma amaçlı örgütlediği toplantılar** önemli deneyimler olmuştur. Her seferinde yeni yoldaşların saflarımıza katılması açısından çok ciddi fayda sağlayan konferanslarımızın altıncısı bu etkinlikler sayesinde daha fazla kitleye ulaşmamızı sağlamıştır. Çevremizde olan ya da yeni ilişkilendiğimiz geniş bir kesime YDG'yi tanıtma şansı yakalanabilmiştir.

Bir adım öne çıktık mı?

Bu olumlu pratiklerin açığa çıkmasında 2012 yılı açısından özel bir yoğunlaşmaya gidilmesinin çok ciddi etkisi olduğunu söylemek gerekmektedir. Ancak deneyim ve kavrayış meselesi de azımsanmayacak bir önemdedir. Örgütümüz 7 yılda 6 kez konferansını gerçekleştirmiştir. Artık örgütümüzde kendimizi yenilemek, kitleyi örgütlemek açısından konferansların ne derece önemli olduğu bilince çıkartılabilmektedir. Konferans sürecinin pratik işle-

rineri dair var olan deneyimi de kattığımızda konferanslarımızın düzeyinin her yıl yükselmesi kaçınılmaz olmuştur.

Nitekim geçtiğimiz yıl konferansımıza katılmış olan bileşenin dışında da geniş bir kesim bu yıl konferansımıza katılmış, YDG'lilerin ve YDG okurlarının katılımı artmıştır. Hedeflenen kitlenin biraz altına düşülse de geçtiğimiz yıla göre katılan kitle sayısı azımsanmayacak boyutta artmıştır.

Elbette kaç kişinin katıldığından daha önemlisi tartışmaların düzeyidir. YDG divan toplantısında belirlediğimiz ana gündemimiz olan Kürt ulusal sorunu ve görevlerimiz konusu değişik alt başlıklar ışığında tartışılmıştır. Konferansın çoğu bölümünde nitelikli tartışmalar yapılmıştır. Bu noktada ana gündem olarak belirlenen konunun da payı vardır. **Örgütsel konulardan ziyade politikalarımızı tartışmamız ve bu bağlamda da güncel politikada da çokça yer kaplayan Kürt ulusal sorununu temel gündem olarak ele almamız canlı ve nitelikli bir tartışma ortamının oluşmasına vesile olmuştur.**

Ancak bu durumu yaratan tek etken belirlediğimiz konu değildir. Tartışmaların niteliğinin bu yıl artmış olması örgütümüzün daha örgütlü olduğunun ve politik seviyenin arttığı bir göstergesi olmuştur. Geçtiğimiz yıl konferansımıza ilk defa katılan, henüz daha politik seviyesi yetersiz olan birçok yoldaşın politik anlamda ciddi bir olgunlaşma süreci geçirdiği anlaşılacaktır. **Bu tablo 5. Konferansımızda parola edindiğimiz "herkes bir adım öne çıkacak" iddiasını büyük oranda somutladığımızın ilanı olmuştur.**

Ancak bu iddiayı her yoldaşımız ve hatta her alanımız nezdinde somutlayamamış olduğumuz gerçeği de konferansta gözümüze çarpan eksikliklerden birisi olmuştur. Tartışmaların dışında kalan alanlarımız ya da yoldaşlarımız olması bu eksikliğin göstergesi olmuştur. **Hemen her etkinliğe ama en çok da konferanslarımıza hazırlıklı gelmenin, hata yaparım korkusunu bir yana bırakıp konferansa en geniş katkıyı sunmanın, bir yıllık politikalarımız tartışılırken özne olma bilinciyle hareket etmenin deneyimli ya da deneyimsiz her YDG'li için bir zorunluluk olduğunu artık kavramamız gerekmektedir.**

Sunumlar açısından bakıldığında da seviyemizin arttığını görmek mümkündür. Görev olan her yoldaş bu noktada ciddi bir emek göstermiştir. Ancak sunumların belli bölümlerinin soyut kaldığını söylemek yanlış olmayacaktır. Bu noktada sunumları hazırlarken de tartışmalara katkı sunarken de bir sempozyuma ya da panele değil

konferansımıza sunum hazırladığımızı göz önünde bulunduramamız gerekmektedir. Konferans sunumlarımız kuşkusuz teorik olarak bilgi verici de olmalıdır ancak esas olan sunumların bir yıllık faaliyetimize yön vermesidir. Bunun yanında sunumların anlayış bazında bizi, ortaklığımızı ifade edici olması da önemlidir. Programatik görüşlerimizin doğru ifadesinin yanında sürecimizi de doğru ve yeterli şekilde ifade etmek gerekmektedir. Sunumları hazırlayan yoldaşların kendi bireysel katkılarını yapmaları elbette gereklidir ancak konferanslarımızda kürsüye her çıktığımızda temsil ettiğimiz öznenin YDG olduğu unutulmamalıdır.

Dost örgütlerin katılımı

Her yıl olduğu gibi bu yıl da konferansımıza devrimci demokrat gençlik örgütleri davet edilmiştir. Militanlık ya da Kürt ulusal sorunu gibi tüm dost kurumları da yakından ilgilendiren konuları tartıştığımız bir ortamda dost örgütlenmelerin katılımının ve fikir beyan etmesinin önemi büyüktür. Ancak her yıl olduğu gibi bu yıl da çok az

hastalıklarından birisi olarak karşımıza politikaya ilgisizlik çıkmaktadır. YDG olarak bizlere de yansıyan bu zaaf böylesi etkinliklere karşı da büyük bir ilgisizliği beraberinde getirmektedir. **Devrimci, demokrat gençlik örgütlenmelerinin birbirinden öğreneceği çok fazla şey olduğu unutulmamalıdır.** Kuşkusuz belli yoğunluklardan kaynaklı konferansın tamamına katılım zor olabilmektedir ancak en azından havayı soluma, bir selamlama ile katkı sunmak bile herkes için faydalı olacaktır.

Bir konferans daha olumluluklarıyla, olumsuzluklarıyla sona ermiştir. **Konferansımız bizler için geçmişte kalmış, güzel bir anı olmamalıdır. Belirlenen bir politik yönelim ve alınan kararlar vardır. Konferansımızın anlamını bulacağı yer pratiktir. Bir başka deyişle konferansımızda tartıştığımız politikalar hayata geçirildiği oranda konferansımızın başarısı açığa çıkacaktır.**

Bahar süreci bu noktada önemli olanaklar açığa çıkacaktır. Geçtiğimiz yıllardan farklı olarak 6. Konferansımı-

Konferansımız bizler için geçmişte kalmış, güzel bir anı olmamalıdır. Belirlenen bir politik yönelim ve alınan kararlar vardır. Konferansımızın anlamını bulacağı yer pratiktir. Bir başka deyişle konferansımızda tartıştığımız politikalar hayata geçirildiği oranda konferansımızın başarısı açığa çıkacaktır.

gençlik örgütlenmesi (DYG, Ekim Gençliği, DGH, EHP gençliği, Nortzarontk, Bayburtlular Derneği Gençlik Komisyonu) konferansımıza katılım göstermiştir. **Katılan dost örgütlerin varlığı, katkı sunması, konferansımızı selamlaması bizlere güç katmıştır.** Ancak böylesi etkinliklere katılımın bu derece düşük olması devrimci gençlik hareketi içerisindeki önemli bir soruna da işaret etmektedir. Devrimci gençlik hareketinde son yılların en ciddi

zın Şubat ayında gerçekleşmiş olmasını bir avantaja çevirmek zor değildir. Rehavete izin vermeden kararlarımız doğrultusunda harekete geçmek gerekmektedir. Önümüzde 12 Mart, 16 Mart, 21 Mart, 30 Mart gibi gündemler vardır. Devletin saldırıları açısından da sürecin kritikliği devam etmektedir. Bahar ayları, gelişen süreçte bizleri konferansımızın coşkusu alanlara taşımaya, egemenlerin saldırılarına karşı ciddi bir barikat örmeye çağırılmaktadır.

6. KONFERANS

GEÇMİŞ SÜREÇ DEĞERLENDİRMESİ

5. Konferansımızın verimli geçmesinden aldığımız coşkuyla başladığımız, çıkardığımız ders ve deneyimler ışığında 6. Konferansımızla taçlandırdığımız süreç kuşkusuz birçok olumluluğu ve olumsuzluğu bir arada barındırıyor.

5. Konferansımızdan bugüne geçen bir yılı aşkın sürede egemenler tarafından ezilenlere yönelik ardarda gelen saldırı dalgası, sindirme politikaları, ikiyüzlü açıklamalar durmaksızın devam ediyor. Saldırıların katmerleşerek geldiği şu günlerde her yeni günü gözaltı, tutuklama, katliam vb. haberlerle karşıyoruz. Öğrencilerden, kadınlara, işçilere, Kürtlere kadar varan toplumun ezilen kesimleri bu saldırı dalgasından payına düşeni ziyadesiyle almıştır. AKP hükümetinin “ileri demokrasi” naraları arasında; kadınlar pervasızca katledilmeye devam ediyor, uzun çalışma saatlerine, düşük ücrete, sendikasızlığa, kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı mücadele eden işçilere saldırıyor. Kürt ulusuna yönelik imha inkar politikaları çerçevesinde saldırılara her gün bir yenisini daha ekleniyor. Toplumun bütün kesimini etkisi altına alan bu saldırı dalgasından kuşkusuz en çok etkilenen Kürt ulusu olmuştur.

TC devleti bir türlü esir edemediği Kürt ulusunun iradesini, direniş ruhunu bu süreçte de askeri ve siyasi operasyonlara hız vererek bertaraf etmeye çalışmaktadır. O kadar ayamazlaşmışlar ki her gün KCK operasyonları adı altında yüzlerce kişi gözaltına alınıyor, onlarcası tutuklanıyor. BDP yöneticileri, belediye başkanları, avukatlar,

akademisyenler, sendikacılar, öğrenciler türlü türlü absürt gerekçelerle gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Gözaltı ve tutuklama terörü devam ederken bir yandan da katliamlar gerçekleştirip pervasızlaşan açıklamalarına devam ediyorlar. Çele’de gerillaları kimyasal silahlarla katlediyor, sınırda yoksul Kürt köylülerini kaçakçı diye üstlerine bombalar yağdırarak katlediyor.

Özcesi bahsettiğimiz süreç AKP hükümetinin “ileri demokrasi”, “barış” söylemleri arkasından tüm devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici kesimleri sindirme amacıyla azgınca saldırdığı bir süreçtir.

5. Konferansımızın verimli geçmesinden aldığımız coşkuyla başladığımız, çıkardığımız ders ve deneyimler ışığında 6. Konferansımızla taçlandırdığımız süreç kuşkusuz birçok olumluluğu ve olumsuzluğu bir arada barındırıyor. 5. Konferansta tartıştığımız kitle çizgisini, kitleye gitme, kitleyle doğru zeminde bağ kurma, sürekliliği sağlanmış kitle faaliyeti vb. konularda ortaya çıkan zafiyetlerimizden her alanda istenilen düzeyde tartışmalarımız ışığında çözdüğümüz bu zaafardan tam anlamıyla kurtulduğumuz söylenemez.

5. Konferansımızda fazla tartışmamış da olsak ancak öncesinde çokça gündemleştirdiğimiz, tartıştığımız, üze-

rine yazıp çizdiğimiz Genç-Sen'in yaşadığı sorunlar büyük oranda devam etmektedir. Konferanstan sonra gerçekleştirilen 4. Genç-Sen Genel Kurulu sürecindeki tutumumuz alanlarda Genç-Sen faaliyeti yürütme konusunda çıkan zafiyetlerimiz Genç-Sen'i tartışırkenki niteliğimizi pratiğe bir türlü yansıtıyor oluşumuzun göstergesidir. Nitekim benzer sorunları 2011 sonlarında gerçekleştirilen 5. Genç-Sen Genel Kurulunda da görmüş olduk. Gerçekleşen kurula Genç-Sen faaliyeti yürüten alanlarımızın yeterli düzeyde katılım sağlamaması Genç-Sen'e verdiğimiz öneme denk düşmeyen pratiklerdir. Bütün bunların sonucu olarak son süreçte de faaliyet yürüttüğümüz alanlarda sendikandan bir uzaklaşma olmuş ve verdiğimiz emek her geçen gün biraz daha azalmıştır.

Geçtiğimiz süreçte önümüze aldığımız en önemli gündemlerden birisi de 1 Mayıs'a kadar süren geleceksizlik kampanyasıdır. Çeşitli süreçleri kampanyalar şeklinde ele almak örgütümüzün ciddi sorunlarından kurtulmamızı sağlamaktadır. Kampanyalar genel anlamıyla faaliyetin daha yoğun olduğu süreçler olduğu için faaliyetimizi sadece takvimsel gündemlere sıkışmış bir tarzda ele almamızın önüne ciddi oranda geçmektedir. Daha geniş kitlelere ulaşmak ve daha verimli nitelikli bir çalışma için sürekliliği sağlanmış kitle faaliyetinde önemli oranda gelişmemizi sağlamıştır.

Bu anlamda geleceksizlik kampanyası önemli bir noktada durmaktadır. Bologna sürecinin uzatılması, paralı eğitimin daha sistemli bir saldırı haline getirilmesi, kampüslerin adeta kışlayı andırması, soruşturma, okuldan uzaklaştırma-atma, harç zamları üniversitelerde polis-ÖGB-sivil faşist terörü ve birçok saldırı ile egemenler geleceksizleştirme, yok sayma, asimilasyon politikalarına hız verirken tam da bu süreçte geleceksizlik kampanyamız sürece daha hızlı müdahil olmamızın önünü açmıştır. Bu kampanya dahilinde birçok alanımızda çeşitli çalışmalar yapılmıştır. Kampanya her alanımızda aynı oranda

aynı nitelikte hayat bulmamış olsa da başarılı bir kampanya süreci geçirdiğimizi söyleyebiliriz. Sürekli olarak yaşadığımız sorun olan merkezi A/P araçlarının olmaması bu kampanyada da faaliyetimizi olumsuz etkileyen bir yer de durmaktadır. Dönem dönem kampanyanın gündemimizden düşmesi, sürekliliği sağlamaktaki zafiyetlerimizin kampanyamıza yansımalarıdır.

Geleceksizlik kampanyamızın ardından YGS'de şifre skandalının ortaya çıkmasıyla beraber liseli gençlik açısından yoğun ve hareketli bir süreç geçirdik. Alanların lise öğrencileriyle dolup taşıdığı, onların öfkesiyle harlandığı ve belirtmemiz gereken en önemli nokta da şu ki; liselilerin ne kadar önemli bir potansiyel olduğunun bir kez daha gün yüzüne çıkması ve liselilerin biriken öfkesiyle artık yeter deyip egemenlerin yüzüne bir tokat gibi çarpmasıdır. Burada üzerinde durmamız gereken konu ise bu saldırı karşısında liselilerin isyanında YDG'nin durduğu yer. Lise çalışmalarının olduğu alanlarda daha etkili daha güçlü karşı koyuşlar örgütlemekle birlikte bazı alanlarımızda bu gündeme müdahale edilmemiştir. Özellikle İzmir, Dersim'i İstanbul gibi alanlarımızda bu süreçte yaptığımız çalışmalarla daha geniş kitlelere ulaşabilmiş bu çerçevede de liselilerin saflarımıza katılmasını sağlamış olduk.

Süreç liseliler açısından bu kadar hızlı ilerleyen egemenler 27-28-29 Mayıs'ta İstanbul'da Yüksek Öğrenim Kongresini gerçekleştirdi. Kimseye duyurmadan halk gençliğini geleceksizleştirme politikaları kapsamında saldırılara bir yenisini daha eklenmiştir. Geleceksizlik kampanyamız çerçevesinde çok önce gündemimize almamıza rağmen alanlarımızda çalışmasını yürütme konusunda ciddi eksiklerimiz olduğunu belirtmek gerekiyor. Birçok gençlik hareketinin bu süreçte hareketsiz kalmasına rağmen YDG'nin bu süreçte merkezi olarak üç gün boyunca alanlarda kendini çeşitli şekillerde var etmesi ve çevresindeki birçok kişiyi bu sürece dahil etmesi önemlidir. Süreç içerisinde bazı noktalarda inisiyatifsizliğimiz, iradesizliğimiz söz konusu olsa da YDG'nin daha pasif eylem biçimleri yerine kendi gücü ve iradesiyle alanlarda olması önemli bir olumluluktur.

Geçtiğimiz dönemin politikalarımıza yön veren konularından biri de 2011 genel seçimleri dönemindeki tutumumuzdur. En başta da belirttiğimiz gibi egemenler çok sistemli bir şekilde saldırırken ve bu saldırı dalgasından en büyük pay Kürt ulusuna düşerken bu durumda ezilenlerden yana olmamak egemenlerden; sistemden yana olmaktır. Tam da bu nedenle emek demokrasi ve

özgürlük bloğu adaylarını destekledik ve alanlarımızda aktif çalışma yürüttük. Genel politikamız ışığında alanlarda geç harekete geçmiş olsak da başta İzmir, Ankara, Dersim gibi alanlarımız olmak üzere birçok alanımızda etkili çalışmalar yürüttük. Bu süreç bizi alanlarımızda daha hareketli kılmakla birlikte Kürt halkıyla ilişkilenme temelinde ele aldığımız yönelimimizle alanlarda birçok olumlu pratiğe imza atmamızı sağladı.

Yaz dönemi örgütümüz için her zaman yoğun ve hızlı süreçler olmuştur. Bu sene de çeşitli merkezi etkinliklerle yaz sürecimiz dolu dolu geçti. Birçok yoldaşımız bu sürece aktif bir biçimde katılmıştır. YDG olarak genel örgütsel gerçekliğimiz düşünüldüğünde faaliyet alanlarımızın üniversiteler ve belli oranlarda liseler olmasından kaynaklı yaz sürecimizi daha verimli geçirmek amacıyla gerçekleştirdiğimiz çalışmalar çok anlamlıdır. Geçen yıl ilkini yaptığımız her sene örgütleme, halk gençliğini işçi sınıfıyla buluşturma perspektifiyle baktığımız işçi çalışmalarımız genel anlamıyla niteliği ilerleyen bir seyir izlemektedir ve birçok yanı sıra olumlu ve verimli bir çalışmadır. İşçi çalışmamız bize sadece işçi sınıfından değil genel anlamda kitleden ne denli kopuk olduğumuzu, kitleyle ilişki kurmadaki zafiyetlerimizi gösterdi. İşçi çalışmamızın en önemli olumluluklarından biri yoldaşlarımızda ki işçi direnişlerine, işçi sınıfının gündemlerine duyarsızlığın büyük oranda giderilmesine vesile olmasındır. Çalışmanın başında işçilerle iletişim kurarken ciddi sorunlar yaşasak da çalışmanın ilerleyen günlerinde bu konuda önemli bir ilerleme sağlanmıştır. Son olarak şunu belirtmek gerekiyor; işçi sınıfının çelişkilerini direniş çadırlarında birebir gözlemlene fırsatı bulmak yoldaşlarımız için önemli bir deneyimdi.

Yoğunlaşmış bir çalışma olarak ele aldığımız işçi çalışmaları olumlu bir faaliyettir. Ancak işçilerle bir arada olma, işçi direnişlerini, takip ederek destek vermek faaliyetimizin her anında yerine getirmemiz gereken bir görevdir. Geçmiş faaliyet döneminde örgütümüzün bu noktadaki pratiğinin iyi olduğunu söylemek mümkün değildir. İşçi cephesinden gelişen gündemlere, işçi direnişlerine yönelik ciddi bir duyarsızlık söz konusu olmuştur. Nitekim işçi çalışmaları ile birlikte açığa çıkan ilgi ve duyarlılık da kısa bir süre sonra yerini büyük bir ilgisizliğe bırakmıştır.

Yaz faaliyetimizin önemli bir ayağını da köy çalışmalarımız oluşturuyor. Belli bir düzey yakaladığımız köy çalışmalarını bu yıl gerçekleştiremedik. Bu önümüze koymamız gereken önemli çalışmalardan birisidir.

Yaz sürecini daha verimli daha nitelikli geçirmemizi sağlayan bir diğer önemli çalışma ise her yıl merkezi ola-

rak ele aldığımız ve her sene ilerleyen bir seyir izleyen Munzur Festivalidir. Bu yıl da birçok yoldaşımız bu çalışmaya aktif bir şekilde katıldı. Özellikle festivalden önceki 15 günlük süreyi de kapsayan köy çalışmaları oldukça verimli geçti. Çok kapsamlı bir çalışma olduğu için olumlu ve olumsuz birçok yanı olduğunu belirtmek gerekiyor. Festival çalışmaları kapsamında önümüze koymamız gereken en önemli görev ise gençliğe dönük özel, politikalar, eylem ve etkinliklerle YDG'yi daha aktif ve görünür kılmak olmalı.

Dönem başında bize önemli deneyim kazandıran bir çalışmaya daha katıldık. Geçtiğimiz eylül ayında gerçekleşen ve 5 gün boyunca süren Mezopotamya Sosyal Forumu. Amed'de ikincisi gerçekleştirilen bizim ilk kez katıldığımız Mezopotamya Sosyal Forumu için başta şunu belirtmek gerekiyor; kadın sorunundan, gençliğe dönük geleceksizleştirme ve yozlaşma politikalarından, çevre sorununa, Kürt ulusal sorununa kadar konu başlığı açısından geniş bir yelpazeye sahip olan ve Orta doğunun birçok yerinden örgütlerin, bireylerin vs katıldığı, kendilerini ifade ettiği; egemenlerin saldırılarını bu denli arttırdığı bir süreçte; Kürt ulusal sorununa, orta doğuya dair birçok konunun tartışıldığı bir ortamın oluşturulması büyük bir olumluluktur. Ve YDG'nin foruma aktif bir biçimde katılması bizim cephemizden en önemli olumluluklardandır. MSF'ye katılımımızda ki içe dönük temel amaçlarımızdan biri devrimci-demokrat birçok gençlik örgütüne sirayet etmiş şovenizm zehrinin bize düşen yanı sıra hesaplaşmak ve Kürt halk gençliğiyle daha fazla ilişkilenmek.

MSF'ye dair belirtmemiz gereken bir konuda gençlik çadırının sonuç bildirgesinde bu yıl içerisinde gerçekleştirilmesi planlanan bir gençlik konferansı kararının alınması. Özcesi eksiklerimizle birlikte bizim için verimli bir çalışma ve önemli bir deneyim olmuştur.

Daha önce de belirttiğimiz gibi sürecin önemli bir kısmını kampanyalar şeklinde ele almak politikalarımızın hayata geçmesine engel olan en temel sorunlarımızı aşmamıza hizmet eden kitle çizgisinde, çalışma tarzımızda ortaya çıkan zaaflarımızdan arınmamıza hizmet edecek olan yayın çizgimiz eksenli bir kampanya örgütledik. Bu zemini oluşturan birçok neden sayabiliriz. Kitleyi örgütlemeye hizmet edecek olan en önemli araçlardan birinin kitlelerle buluşmuyor/yetersiz buluşuyor olması. Örgütümüzün genişlemesine, YDG'lilerin sayısının artmasına karşın; YDG'nin tirajının ciddi oranda düşmesi, yayın periyodunun çok düzensiz oluşu vs. Kampanyayla birlikte özellikle İstanbul başta olmak üzere bütün alanlarımızda dergi dağıtımıyla yakaladığımız ilişkilerle çevremiz ciddi

oranda genişlemiştir. Dergimizde değişmesi gereken ve kampanyayla büyük oranda başardığımız diğer konu ise yayınının içe dönük çıkması sorunu ve niteliği oluşturduğumuz dosya konularıyla birlikte hem gündemi çok daha rahat yakalayabiliyoruz hem de YDG dergisini eğitimimizin bir parçası haline getirdi.

Wan depreminin ardından örgütümüz dayanışma amaçlı yardım toplama konusunda çok hızlı bir biçimde duyarlılık göstermiştir. Hemen her alanda yoldaşların da öncülük ettiği çalışmalar yapılmıştır. Ancak bu olumluluk gerek sivil unsurların gerek devletin Wan halkına karşı gelişen şoven, saldırgan tutumuna karşı politik bir kampanyaya dönüştürülebilmiştir. Gösterdiğimiz refleks yardım toplama ile sınırlı kalmıştır.

Geçtiğimiz sonbahar döneminde ulusal sorun cephesinden yaşanan gelişmelere istediğimiz düzeyde müdahil olmadığımızı da belirtmek gerekmektedir. Her alanımız açısından geçerli olmasa da, bazı alanlarımızda art arda gelişen operasyonlara karşı bir duruş sergileme noktasında zayıf kaldık.

Bu durum YDG olarak refleks tepkiler ortaya koymadaki genel sorunlarımızın yanında şovenizmin üzerimizdeki etkisinin de bir göstergesi olmaktadır. Nitekim Halkların Demokratik Kongresi'ne anlayış netleşmesine rağmen pratikte yeterince dahil olamamış olmamızı da bu çerçevede

değerlendirmek gerekmektedir. Şovenizmin bizim üzerimizde kendini gösteren etkisini kırmak ve Kürt sorununa daha fazla müdahil olmak açısından Öcalan'a yönelik tecriti protesto etme amaçlı Gemlik eylemine katılmamız olumlu bir örneğimizdir. Aynı şekilde Roboski katliamına karşı da örgütümüz ciddi süreçler örgütleyebilmiştir.

Son olarak kadın çalışmamız beklenen düzeyde gelişmemiştir. Önümüze koyduğumuz politikalara yeterince hayat veremedik. Özellikle 25 Kasım sürecinde

birçok alanda hareketsiz kalmış olduğumuzu belirtmek gerekiyor. Bunların temelinde kadın komisyonumuzun yeteri kadar bir araya gelmemesi, yeterli denetimin sağlanamaması durmaktadır. Çalışma tarzımızdaki sıkıntıların sonucu bu yıl ekim ayında dördüncüsünü gerçekleştirdiğimiz kadın buluşmamızda da kendini göstermiştir. Buluşmanın çalışmasının birçok alanda yürütülmemesi, kitleye çağrısının yapılmaması vb. yaklaşımlar buluşmamıza katılımı ciddi oranda etkilemiştir. Bütün eksikliklerimize rağmen buluşmada nitelikli bir tartışma süreci geçirilmiştir. Temel sıkıntımız liselerde ve üniversitelerde kadın çalışması yürütme konusunda gösterdiğimiz zaaflarımızdır; bu zaafarla hesaplaşmak kadın çalışmalarımızın önünü açacak olan en temel kıstasımızdır.

Eksikliklerimizden ders çıkararak; tasfiyeciler saldırılara karşı kitlelere daha fazla gitmek, devrimci kalmak noktasında daha fazla irade göstermek, örgütümüzü halka ve devrime daha fazla hizmet edecek bir hale getirmek için bütün eksikliklerimizin üstüne acımasızca gitmeli, olumluluklarımızı geliştirmek için daha fazla çalışmalıyız.

devrimci kalmak noktasında daha fazla irade göstermek, örgütümüzü halka ve devrime daha fazla hizmet edecek bir hale getirmek için bütün eksikliklerimizin üstüne acımasızca gitmeli, olumluluklarımızı geliştirmek için daha fazla çalışmalıyız. Bütün yoldaşlarımız; sınıf mücadelesine daha fazla hizmet etmek için örgütümüzün, halkımızın, devrim sürecinin ihtiyaçlarına göre şekillenmek için bir adım daha öne çıkma hedefiyle önümüzdeki süreci karşılamalıdır.

Örgütümüzün var olan düzeyinin yukarıda sunulan tablodan anlaşılacağı gibi yükseldiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Özellikle kendini daha hareketli kılabilmiş, anlayış ve pratik bağlamında daha politik bir örgüt gerçekliği karşımızda durmaktadır. Bu açıdan geçmiş sürecimizi politik açıdan olumlu değerlendirmek mümkündür. Ancak devrimin güncel ihtiyaçları, kitlenin örgütlenmeye olan açıklığı açısından düşünüldüğünde var olan düzeyimiz elbette bize yetmemektedir, yetmemelidir.

Eksikliklerimizden ders çıkararak; tasfiyeciler saldırılara karşı kitlelere daha fazla gitmek, dev-

6. KONFERANS

YENİ DÖNEMİ KARŞILARKEN

“İleri Demokrasi” aldatmacısının her yanı kasıp kavu”duğu bir süreçte, bu devletin mayasını teşkil eden faşist karakter hiçbir maskeye ihtiyaç duymaksızın pişkinlikle ortaya konulmaya devam ediyor.

2012 yılı Türkiye Devrimci Hareketi açısından büyük bir önem taşımaktadır. Anın içinde barındırdığı ‘devrimci bir atılım doğurmak’ fırsatı bu anlamı büyütmeyle beraber, tarihsel anlamda yaratılan birikim ve değerler de bu fırsatı palazlandırmak noktasında var olan yetiyi katmerliyor. Bu topraklarda 40 yıldır ekilen tohum, sürülen tarla, ilmek ilmek örülen emek bize söylediğimiz her sözü eylemle buluşturmayı salık eriyor. “Pamuk ipliği tutmuyorsa kendimizi görevlerimize zincirleme” talimatı kulaklarımızı tıkayacağımız gibi değildir! Bizi misyonumuzu oynamaya sevk edecek olan bu zincirlerin kendisidir. “Herkes işini yapmalı”, “hem an hem de gelecek” bu vesileyle yakalanmalıdır! “Bu işi yapma” gerekliliğimiz, “yapabilme” yeteneğimiz ve “yapma” iddiamız kol kola girip faşizmin üzerine yürümelidir! O eşsiz melodi kulaklarımızdan eksik olmasın, dinleyelim, bakalım ne diyor Dersim’den yiğit Partizan kadın;

“... Elbet bu karanlığın biteceği günler var...”

Bu ses, bu güç, bu ihtişam önümüzdeki süreçte tüm genç devrimcilerin elinde pusula, gözünde ışık olsun...

ÖNÜMÜZDEKİ SÜREÇ VE YÖNELİMİMİZ;

Anti Faşist Mücadelede Militan Çizginin Kaçınılmazlığı!

“İleri Demokrasi” aldatmacısının her yanı kasıp kavu”duğu bir süreçte, bu devletin mayasını teşkil eden faşist karakter hiçbir maskeye ihtiyaç duymaksızın pişkinlikle ortaya konulmaya devam ediyor. Gözaltı saldırılarının artık siyasi soykırıma dönüştüğü, uzun tutukluluk hallerinin, somut delillere ihtiyaç duyulmaksızın verilen tutuklama kararlarının, en ufak demokratik bir eyleme dahi gösterilen tahammülsüzlüğün bu denli sırtıttığı bir süreçten geçiyoruz. Gün geçmiyor ki güne yeni ev baskınlarıyla uyanmayalım. Gün geçmiyor ki kendimizi “orantısız güç” cılasıyla sunulan fiziksel işkenceleri izlerken bulmalıyım. Bu anlamda “ustalık” dönemlerinde neyde ustalaştıklarını dosta düşmana ilan eden bir hükümet ve kol kola girdiği devlet erkânı gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

Belki de sayabileceğimiz tonlarca örneğin içinde biri, her hatırlanışında içimizi kavurmakla birlikte, durumun vahametini kavrayabilmek açısından nettir diye düşünüyoruz. Evet, bu ülke topraklarında İHA’lar aracılığıyla tespit edilip üzerinize bombalar yağdırılarak katledilmenez olasıdır. Bu aymazlığın dibine vuran egemenler cephesinden “operasyon zayıtı” ya da “istihbarat hatası” olarak nitelenebilir! Olasıdır! Yıllardır devletin gözü önünde sözüm ona kaçakçılık yaparak hayatınızı kazanmaya çalışan, birçoğu çocuk yaşta 35 Kürt köylüsü olabilirsiniz! Ama yine de öldürülür, sonra katır sırtlarında

cesediniz taşınabilir. Olasıdır! Tümünden bir Ortadoğu ve Kuzey Afrika halklarının “demokratik” taleplerini sahiplendiğini söyleyip, ülkemizdeki halkın acılarıyla raks ederek her türlü zulmü reva görebilirler. Olasıdır! Birisi faşizm mi dedi? Faşizm budur arkadaşlar. Faşizm yarım tutuklanma, sokak ortasında katledilme, İHALar aracılığıyla tespit edilip bir “operasyon zayıfına” kurban gitme, işkencelere maruz kalma, en ufak bir talep karşısında büyük bir saldırıya maruz bırakılma gerçekliğimizdir. Faşizm, kimyasal silahlarla gerillaları yakma aciziyetidir. Faşizm, basılmamış kitapları tehlikeden sayma, tümünden bir muhalefete karşı hem dişlerini gösterip hem ısırma korkaklığıdır. Faşizm, sokakta tank paleti, sokakta düdük sesi, gaz bombası kokusu, elde kelepçe, hücrede beyazlık, bir acı çığıktır!

Düşünün ki, bir tokat yediniz. Anda eliniz kalkmaz mı, bir tokat da siz atmaz mısınız? Aslında yöntem bu kadar basittir. Canımızı acıtanların canını acıtmak asli görevimizdir. Devrimci bir gençlik örgütü olarak devrimci zoru işlevli bir araç kılmak şu an en acilietli ihtiyacımızdır. Bu minvalde yönelen her saldırıya karşı koyuş örgütlemek kaçınılmazdır. Karşı koyuşun güçlü olması muhakkak ki anlamlı ve değerlidir.

Olmasını istediğimiz budur. Ancak süreç bize güçlenip karşı koyma lüksü tanımamaktadır. Bu sebeple bir yandan elbette geniş halk gençliği yığınlarını bu karşı koyuş çeperinde örgütlemek anın ihtiyacıdır. Ancak yarım adım ilerinde olan durum ise; “illa ki direnişi örgütlemektir”. Bu da bize var olan gücümüzle dahi olsa atılan ter taşa güç, kurulan her bari-kata mevzi olma zorunluluğu sonucunu doğurmaktadır. Vaktimiz yok beklemeye çünkü ne düşman bekliyor ne de bizim çocuklar. Savaş tüm görkemiyle sürüyor. Ve tüm cephele takviye güç istiyor!

Kendi hukuk düzenlerini bile alaşağı ederek sürdürdükleri saldırı furyasında sarılacağımız zemin illa ki meşruluğumuz olmalıdır. Onların bile yaklaşım noktasında sınıfta kaldıkları “yasallık” iksiri neyin hududunu çizebilir ki? Biz haklılığımızdan güç alacak ve tanklarıyla tü-

fekleriyle saldıran düşmana karşı devrimci zoru kullanacağız. “Kaldırım taşlarının altında” özgürlük olmasa da özgürlüğe giden yolda kaldırım taşlarını basamak sayacağız.

Demokratik Mevzilerin Güçlendirilmesi, Meşru-yette İsrar!

Sistemin tümünden bir demokratik mevzilerimizi, meşru mücadelede ısrar ile yaratılan yasal platformları illegalizasyona karşı illa ki haklılığımız temelinde ve ödediğimiz bedelleri gözeterek yarattığımız/esasta yurtsever güçlerin olmak üzere tüm devrimci, demokrat, ilerici güçlerin yarattığı demokratik alandaki kazanılan hakların güçlendirilmesi gerekmektedir. Yasal yollar ile çıkardığımız dergilerin, gazetelerin, kitapların daha güçlü savunusu yapılmalı, “Terör örgütü” kisvesi altında illegal ilan edilen yasal kurumların varlıkları, yönelen saldırıları bertaraf

şarıyla dünden daha güçlü korunmalıdır. Kazanılan her hakkın kullanımında ısrarcı olunmalı, bunun yolu ve yöntemleri sistemin açtığı gediklerden sızmak suretiyle her daim canlı tutulmalıdır. Yalnız, bu pratiklerin evrilmesi olası olunan “legalizm” girdabına karşı bu sınırlar faaliyet açısından bir hudut teşkil etmemeli, aksine asloanın meşru-

yette ısrar olduğu unutulmamalıdır. Bahsi geçen demokratik siyaset arenasının da bu ısrarın ve çizginin kazanımı olduğu akıllardan çıkarılmamalıdır.

Kazanılan Hakları Korumak, Yeni Kazanımlar Yaratmak!

Kazanılan mevzilerin varlığı tek başına yeterli değildir. An, sürekli yeni kazanımlar yaratarak sistemin mevcut gediklerinden daha fazla girmeyi dayatmaktadır. Bu anlamda büyük olanaklara sahip olan genç devrimcilerin önümüzdeki sürecini belirleyecek esaslı noktalardan birinin de bu olduğu kanaatindeyiz. Her genç devrimci yeni kazanımlar yaratma şiarını kuşanmalıdır. Bahsini ettiğimiz meşru çizgi ancak bu vesileyle hak ettiği alanı kaplama yetisini elde edecektir.

Egemenlerin Açık Savaş Davetine İcabet Et! Her cephele Savaşanın Yanında Savaşma Daha Fazla Katıl,

Savaşan Bir Örgüt olarak Birleşik Savaşı, Daha Fazla Savaşarak Yükselt!

“Taraf olmayan bertaraf olur.” “Terör ile arasına çizgi çekmeyen herkes bedel ödeyecektir.” “Kadın çocuk demeden gereken yapılacaktır.”

Egemenler, saikleri noktasında yeterince ipucu verdiler diye düşünüyoruz. Durumun kendisi, hiçbir kafa karışıklığına mahal vermeyecek biçimde açık savaş davetidir. Zaten kanlımız olan egemenler, kozlarını daha açıktan oynayıp kavga sahnesini kızıştırmak niyetindedir. Her genç devrimci barikatları güçlendirmek ve savaşı yükseltmek noktalarında görev sahibidir. Bununla birlikte “tüfeğin taşıyıcısı olan” gençler hesaplaşma arenasında da yükümlü oldukları sorumluluğu yerine getirmelidir!

Şovenizme Karşı Sarı- Kırmızı- Yeşile Sarıl, Hem Gününü Yakala Hem Geleceği!

Milliyetçiliğe Karşı Kardeşliği Savunalım!

YDG, her türden milliyetçiliğe karşıdır. Ancak ezen ulus milliyetçiliğin karşısında, ulus olma bilincini taşıyan ezilen ulus milliyetçiliğin ilerici nüveler taşıdığı düşünür. Ve fakat ezen ulus milliyetçiliğinin panzehirinin ezilen ulus milliyetçiliği olmadığını da bilir. Bu anlamda milliyetçiliğe karşı kardeşliği savunmak esasta ezen ulusun milliyetçiliğe vurarak bir panzehir yaratmak asli görevimizdir. Biz, devrimci bir gençlik örgütü olarak Türk, Kürt, Laz, Ermeni tüm milliyetlerden halk gençliğini anti faşist, anti emperyalist, anti feodal saflarımızda örgütlemek kaygısıyla hareket ederiz. Bu geniş yelpazemizin ülkemizde gerçekleşecek demokratik halk devrimini gerçek kılmak noktasındaki faydasının yanında bir dizi daha avantajlı bir durum yaratılmaktadır. Şovenizme karşı mücadeleyi omuzlama koşullarına haiz en önemli örgüt YDG’dir. Bu önem hem doğru ideolojik zeminimizden hem de sahip olduğumuz koşullardan kaynaklanmaktadır.

YDG Kürt Gençliğinin de Örgütüdür, Her YDG’li

Aynı Zamanda Kürt Gençidir!

Kürt halk gençliğini örgütlemek de amaçlarımızdan biridir. Çünkü biz, tümünden halk gençliğini saflarımızda seferber etmek gibi bir iddianın sahibiyiz. Bu örgütleme istediğimizde belirleyici olan devrim ve demokrasi mücadelemizin çıkarıdır. Bu anlamda YDG’yi Kürt Gençliğinin de örgütü haline getirmek görevlerimizdendir. Ancak şu koşullar içerisinde bundan da önemli olan tüm YDG’lilerin aynı zamanda Kürt genci oldukları bilinciyle hareket etmelerini sağlamaktır. Örgütleme amacımız dar grupçu, fayda temelinde yükselen bir istek değildir. Aksine devletin “kendi Kürdünü” yaratmaya, ulusal hareketi tasfiye etmeye çalıştığı bu süreçte, Kürt Halk Gençliğinin “yurtsever” dokulu olarak yükselttiği itirazı da anlamlı buluruz. Bu vesileyle birlikte savaşmayı, omuz omuz mücadele etmeyi de görev sayarız.

Demokratik Muhtevaya Sahip Tüm Talepleri Desteklemekle Yetinme, Talepler Taleplerimizdir!

Bahsettiğimiz genel doğrular ışığında teorinin pratikle buluşması için somut şeyler söyleyebilmenin sırasıdır. Bu anlamda ulusal cepheden yükseltilecek ve demokratik muhtevaya sahip olan tüm talepleri “kendi talebimizcesine” sahiplenmek esaslı noktalardan birini oluşturmaktadır. Uzlaşmadığımız/uzlaşamayacağımız bir dizi nokta olduğu ortadadır. Örneğin “müzakere” talebinin bizim talebimiz olmadığını söylemek zor olmasa gerek. Ya da ‘barış’ talebinin hemen ardından ‘kiminle, nasıl?’ sorularını sormak hakkımızdır.

Ancak görmemiz gereken nokta şudur ki; taleplerin yükseltildiği zeminle birlikte onların vuku bulduğu arena da belirleyiciliğe haizdir. Bu anlamda barış talebinin egemenler cephesinden karşılanış biçimi bizim bu talebe karşı konumlanışını belirlemelidir diye düşünüyoruz. Evet, illa ki “kiminle ve nasıl?” soruları ideolojik olarak bu talebi yükseltebilmemiz için belirleyicidir. Ama tek belirleyenin bu olması dogmatik bir niteliğin ötesine geçemeyecektir, diye düşünüyoruz. Bu anlamda “talepleri talebimiz kılmak” esprisi, taleplerin karşılandığı savaş arenasına kan taşımak anlamında kendini bulmalıdır. Şüphesiz ki, ulusal hareket istiyor diye bizim de “müzakere” talebini istememiz beklenemez. Ama müzakere isteği “bütünlüklü ses kısma” saldırısıyla karşılanıyorsa bu talep bizim de talebimiz halini alacaktır/ almalıdır.

6. konferansımızın ilk günü boyunca yürüttüğümüz tartışmalar bu anlamda önemli bir yerde durmaktadır. Bu bakış açısı önümüzdeki süreci şekillendirmelidir diye düşünüyoruz. Halkların Demokratik Kongresi Gençlik

Meclislerinde çalışma yürütme biçiminde ortaya çıkan kararımızın bu zeminde anlam bulduğu unutulmamalıdır. Hem şovenizme karşı mücadeleyi öreceğimiz hem de eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebimizi daha güçlü haykıracağımız platform somut koşulların sonucu olarak HDK Gençlik Meclisleridir. Uzlaşamayacağımız bir dizi söylemin ortaya çıkacağı sır değildir.

Ancak üzerine bastığımız zemini doğru kavramak yürüttüğümüz/yürüteceğimiz pratiğin savaşı yükseltip faşizmi yıpratmayı sağlayacağı unutulmalıdır. YDG programında da ifade edildiği üzere ulusların tam hak eşitliği savunur. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız destekler. Ulusal savaşların demokratik muhtevaya sahip taleplerini sahiplenir. Bu anlamda doğru zemin burasıdır.

Bir şiraze kaymasından söz edebilmek için YDG'nin ulusların kendi kaderini tayin hakkını revize ederek "halkların kendi kaderini tayin hakkına çevirdiği", "bir ulusun kendi kaderini tayin hakkının ayrılıp bağımsız devlet kurma anlamına geldiğini unutup, bu anlamda ulusal hareketin ortaya koyduğu demokratik özerklik projesini kendi kaderini tayin saydığı", "faşizm koşulları içerisinde müzakere ile ulusal sorunun çözülebileceğini iddia ettiği", "barış talebini olası bulduğu" gibi veriler sunulmalıdır. Ancak bunlar herhangi bir gerçeklik taşımamaktadır. YDG, ulusal soruna baktığı pencereyi değiştirmemiştir. Yürüttüğü tartışma ise faşizme karşı mücadelenin büyütülmesi, demokratik taleplerin sahiplenilerek demokrasi ve dolayısıyla devrim mücadelesinin güçlendirilmesiyle ilintilidir. Durum böyle okunmalı, pratikler buna göre sergilenmelidir.

Geleceği Kazanmak İçin Tüm Halk Gençliğine Açık Çağrımızdır; Örgütlenin!

Egemenlerin topyekun saldırılarından dilimiz döndü-

ğünce bahsettik. Bu saldırıların baştan aşağıya organize bir biçimde geldiği açıktır. Kolluğuyla, yargısıyla, istihbaratıyla, yürütmesiyle, yasamaıyla yek vücut olmuş ve kırmızı hudutlarını korumaya çalışan bir düşman gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Bu minvalde karşı koyuş geniş halk yığınlarının savaşa seferber olmasıyla sağlanacaktır. Bu seferberlik ancak "aynı amaçlar için bir araya gelmekle" yani örgütlenmekle somutlanacaktır. Ve elbette tüm bu bütünlüklü tablo içerisinde gençliğin örgütlenmesi ayrı bir anlam ve önem taşımaktadır. Liseli, üniversiteli, işçi, işsiz, köylü gençlik, Kürt halk gençliği ve genç kadınlar ancak ve ancak "örgütlülüğümüz özgürlüğümüzdür" şiarını kuşanırlarsa, geleceği ellerine alabilecektir.

Eğitimin piyasalaştırılmasına lise ve üniversitelerin ticarethaneye çevrilmesine karşı demokratik halk liseleri/ üniversitelerini talebimizi yükseltelim!

Bologna süreci yani eğitimde neo-liberal politikalar tüm hızıyla sürüyor. Eğitim bir hak olmaktan çıkarılıp bir rant alanı haline getirildi. Bir yandan egemenler cephesinden 4+4+4 formülleriyle "çocuk işçiler, işsiz kadınlar ve dindar gençlik" yaratma hedefi ortaya koyulurken bir yandan da bu durumun sermaye açısından taşıdığı/ taşıyacağı anlama dair kafa yoruluyor. Liseli gençlik için "geleceksizlik" devletin tüm hamlelerinde "şifreleniyor." Bir yandan sözüm ona devlet okullarının "eğitim sistemi" açısından kapladığı alan daraltılırken, A Tipi Üniversitelere girebilmenin yolları özel derslerle, pahalı dershanelerle döşeniyor, bir yandan da demokratik tüm taleplere yöneltilecek okul polisi, okulda kameralar, tek tip liseli profili yaratma gibi saldırılarla liselilerin manevra alanı daraltılmaya çalışılıyor.

Bu zorlu maratonun ardından ait olduğu sınıfsal zemine uygun bir üniversitede konumlandırılan üniversiteli gençlik için ise diplomalı işsizler ordusunun bir neferi olmaktan öte bir sonuç ortaya çıkmıyor. Elbette tüm akademik, demokratik, ekonomik taleplerin kesilmesi için de tüm kozlar hazır. YÖK Başkanının değiştirilmesi ile, YÖK'te yeniden yapılandırma tartışmaları ortalığı kasıp kavururken, genç devrimcilerin görevi hem liseler için hem de üniversiteler için alternatifimiz olan "Demokratik Halk Liseleri ve Üniversiteleri"nin daha yoğun bir biçimde propagandasını yapmak olmalıdır.

Burada eğitime öğrenci gençliğe yönelik saldırıları göğüsleme potansiyeli itibarıyla önemli bir örgütlenme olan Genç-Sen'in mevcut durumda bu potansiyelini git-tikçe yitiren bir pozisyona evrildiği gerçekliğine değin-

mek gerekiyor. A/P çalışmalarımızın daha etkin gerçekleştirilmesi nedeniyle öz örgütlülükler, öz örgütlülüklerle evrimle potansiyeli taşıyan örgütlülükler YDG tarafından yine hak ettiği önem ve değerde olmalıdır. Genç-Sen'in son kongresiyle birlikte ortaya çıkan tablo gereği bu örgütlenmeye ciddi bir enerji harcamayı gerekli kılmamaktadır. YDG'nin eğitimin ticarileştirilmesine karşı yürüttüğü mücadeleyi öğrencilerin çeşitli öz örgütlenmeler yaratması üzerinden nitelikli ve etkili bir faaliyetle gündemleştirilmeye devam edilmelidir. Fakat Genç-Sen çalışmaları Genel Kurul tavrımıza da uygun olarak bu örgütün iç tartışmalardan kurtulma ve yüzünü kitleye dönme eğilimi geliştikçe yeniden değerlendirilmek üzere askıya alınmalıdır.

Karartılan Senin Geleceğindir; İşçi Gençlik El ele, Mücadeleye!

Bölgesel asgari ücret uygulamaları, kıdem tazminatı hakkının gaspı, sendika hakkı ve sendikal hakların bir bir kırılması arasında sınıfın gündeminin yoğun olduğunu ortaya koymak gerekmektedir. Bu minvalde çok geniş ve örgütlü bir işçi sınıfından söz edemesek bile, gelişen direnişlerle, muhalif sendikalar eliyle yaratılan birliklerle, belli bölgelerde kazanımlarla sonuçlanan görece büyük direnişlerle ortaya çıkanın emek cephesinde yaprakların kıpırdadığı sonucu olmalıdır. Hem sırtımızı dayadığımız sınıf olması itibarıyla hem de bahsi geçen saldırıların bizim de geleceğimize yönlenmiş olduğu gerçekliğinden kaynaklı işçi sınıfının mücadelesine sırtımızı dönmemiz akıl kârı değildir. Bu anlamda tüm genç devrimciler "işçi gençlik elele, mücadeleye" şiarını kuşanmalı, direnişleri omuzlamak için seferber olmalı, gözünün bir tanesi hep sınıfın üzerinde olmalıdır diye düşünüyoruz.

Genç Kadınlar Tacize, Tecavüze, Şiddete Karşı Ses

Artık burjuva-feodal basının bile çarşaf çarşaf işlemek durumunda kaldığı kadın cinayetlerine karşı genç devrimci kadınlar doğru karşı koyuşu örgütlemek durumundadır.

Çıkاریyor; Bedenimiz Bizimdir, Kimsenin Namusu; Olmayacağız!

"Farkında mısınız, en çok cinsel şiddete maruz kalıyorsunuz!?" Liseli genç kadınlar okullarının önlerinde bekleyen çetelerin aç bakışları altında okullarına girip çıkmak zorunda kalıyorlar. Sistemin öğrettiği üzere, artık kadın olan liseli gençliğe bu durumun bedeli tez elden öğretiliyor. Vücudu tümünden okul idaresi, kolluk güçleri ve algısı uçkurundan işleyen erkeklerin, ataerkil sistemin "meta" muamelesine tabi tutulmasının ceremesini en çok kadınlardan genç liseliler çekiyor. Üniversitede ise durum hiç mi hiç farklı değil. Toplumsal kabulün bir gereği olarak "rahat ve serbest" olduğu düşünülen genç üniversiteli kadınların hak ettiği muamele taciz, tecavüz ve şiddet olarak kendini var ediyor. Hal buyken sözümona genç kadınları korumak için bu algıyı besler bir biçimde yurtlarda, üniversitelerde, genç kadınların yaşadığı semtlerde "bekaret" sorgusu yapılarak "güvenlik tesis edilmiş" oluyor! Genç kadınların en önemli görevi ataerkil sisteme ve onun izdüşümü olan bu sakat anlayışlara karşı kendini var etme/ kabul ettirme mücadelesi olmalıdır. Genç kadınlar daha güçlü haykırmalıdır; "Kimsenin namusu olmayacağız, Bedenimiz Bizimdir!"

Kadın Cinayetleri Münferit Değil Sistemattır!

Artık burjuva-feodal basının bile çarşaf çarşaf işlemek durumunda kaldığı kadın cinayetlerine karşı genç devrimci kadınlar doğru karşı koyuşu örgütlemek durumundadır. Tam da mevcut sistemin bir sonucu olarak "töre, namus" gibi saiklerle yaşam hakları gasp edilen kadınlar azımsanamayacak kadar çoktur. Kadın örgütlerinin yürüttüğü mücadele sayesinde toplumun gündemine sokulan bu mevzunun daha yoğun teşhiri yapılmalı, önümüzdeki süreçte kadın çalışmalarımızın sürekli gündemi olmalıdır.

Nefret Cinayetlerine Karşı Cinsel Yönelimlere Saygı, Homofobiye Karşı Mevzi!

Genç Kadın Buluşmasında karar altına alınan ve LGBT bireyler için koruma sağlamayı öneren program değişikliği 6. Konferansımızın iradesiyle kabul edilmiştir. Genç Kadın Buluşmamızın bu anlamda örgütümüze yaptığı katkı tartışma götürmez bir yerde durmaktadır. Yıllardır görmezden geldiğimiz, yok saydığımız, tecrit ettiğimiz eşcinsel ve trans bireylerin varlığını ve haklarını kabul etmek, onları da örgütlenme perspektifiyle hareket etmek oldukça önemli bir gelişimdir. Ancak atılan adımlar yetersizdir. YDG, aynı zamanda homofobiye karşı mücadelenin yükseltildiği bir örgütlenme olmayı da becerebilmelidir. Bu anlamda önümüzdeki süreçte başta örgüt içinde ve ileri kitleyle yürütülecek tartışmalarda bu doku işlenmeli bu noktadaki algı açıklığımız sağlamlaştırılmalıdır.

Ekolojik Kadrajla Derelere, Havamıza, Suyumuza Sahip Çıkalım!

Yükselen toplumsal muhalefet kanallarından birisi de çevre mücadelesidir. Hidroelektrik Santrallere, Termik Santrallere, çevrenin talanına, barajlara karşı ülkenin her yerinde küçüklü büyüklü direnişler örgütlenmekte, üstelik bu direnişler "Fırtına Vadisi ile Munzur'un kardeşliği" şiarını kuşanarak ilericiliklerine ilericilik katmaktadırlar. Genç devrimciler bilhassa yörelerinde gerçekleştirilen çevre talanına karşı mücadelenin bizzat taşıyıcısı olmanın en geniş halk yığınlarını bu anlamda seferber edebilmenin yollarını bulmalıdır.

Enternasyonal Algımız Açılsın, Dünya Halklarından Öğrenelim!

Geçtiğimiz süreç Kuzey Afrika ve Ortadoğu halkları açısından çok önemli bir milada tekabül etmektedir. Hak arama ve demokrasi bilinciyle kuşanan geniş halk yığınları yılların diktatörlerini devrimeyi başarmış, emperya-

listleri çaresiz bırakacak bir biçimde "kitlelerin gücü" açığa çıkmıştır. Üstelik bu ateşin fitilini gençlik tutuşturmuştur. Bu anlamda genç devrimciler yürüttüğümüz mücadelenin enternasyonal bir niteliğe haiz olduğunu unutmamalı, ezilen mazlum halkların mücadelesinden öğrenebilmeli, gerekli pratikleri kuşanarak dayanışmayı yükseltmelidir.

Son Söz Niyetine:

- 5. Konferansımızda tartıştığımız "söz ile eylem" bütünlüğünü sağlayabilmek noktasında ilerleme sağladığımız ortaya konmalıdır. Genel seçimler, Munzur Festivali, Mezopotamya Sosyal Forumu gibi süreçlerde açığa çıkan pratiklerimiz bu ilerlemeye dalalettir diye düşünüyoruz. Buradan doğru önümüzdeki süreçte daha fazla tartışmamız gereken sıkıntılar "bireye bağımlı çalışmanın bir zaaf olarak gelişmesi ve kolektif çalışmanın bir türlü oturtulamaması" olmalıdır. Demokratik işleyişin sağlanabilmesin için kolektif düşünüş ve pratiğin örülmesi bir demokratik kitle örgütü olarak YDG açısından elzem bir yerde durmaktadır.

- Geçmiş süreçte yaptığımız yayın kampanyamız kolektif ve ısrarlı bir kitle faaliyeti örmek noktasında devrimci yayının önemini kavrayabilmek açısından büyük yarar sağlamıştır. Hali hazırda yayınların yaygın dağıtımını yapmak, hem mali hem de politik olarak geri dönüşleri almak, yayını örgütlenmekte bir araç haline getirmek, yayını beslemek, daha geniş bir yelpaze ile yayını renklendirmek gibi hususlarda ilerleme kaydettiğimiz açıktır. Bu ilerleme artarak sürmeli istikrarlı bir hale getirilmelidir. Kampanyamızın bitmiş olması gerilemeye yol açmamalıdır.

- Yine geçtiğimiz konferansta da tartıştığımız biçimiyle A/P araçlarını daha etkin kullanma noktasındaki amacımızın olması gerektiği yerde olmadığı açıktır. Bu konuda da olumlu bir gidişat olsa da çok yetersiz olduğumuz açıktır. Önümüzdeki süreçte bu konuda adım atma gerekliliğimiz, sosyal medya araçlarını daha yaygın kullanma zorunluluğumuz, eylemlerde, etkinliklerde kendimizi görünür kılmak için görselliğe daha fazla önem vermemiz, artık teknolojiyle aramızdaki hasımlığı tez elden bitirmemiz şarttır.

- Üretim ve emek sürecine katılımımızı, işçi sınıfını ve köylüleri daha yakından tanıyıp emek süreciyle aramızdaki yabancılaşmanın ortadan kaldırılması amacıyla yaptığımız işçi ve köy çalışmalarımız daha disiplinli ele alınmalı, kolektif örgütlenişleri sağlanmalı bu minvalde verimlilikleri artırılmalıdır.

LİSELİLERİN ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

Tarihin her kesitinde gençlik toplumun; dinamik, yeniye açık, sorgulayan ve saldırılara karşı en hızlı cevap olan kesimi olmuştur. İçinde barındırdığı bu potansiyel gerek ezilen sınıflar için gerekse de ezen sınıflar için büyük önem taşımaktadır. Çünkü bugünün gençleri, öğrencileri, yarının öğretmeni, işçisi, işsizi yani geleceğidir. O halde gençliği kazanan, örgütleyen geleceği de örgütleyecektir.

Gençliğin taşıdığı bu önem içerisinde liseli halk gençliği yaşadığı yoğun ve özgün sorunlardan kaynaklı daha farklı bir öneme sahiptir. Liselilerin yaşadığı sorunları en genel anlamda üç başlık altında toplayabiliriz. Ve şunu da belirtmeliyiz ki bu sorunlar toplamda sistem sorunlarıdır.

a) Okulda yaşanan sorunlar

b) Aile içi sorunlar

c) Gelecek kaygısı

Liseli genç kadınların ve liseli Kürt gençliğinin genel olarak liselilerin yaşadığı sorunlardan farklı olarak yaşadığı sorunları da düşündüğümüzde, liselilerin örgütlenmesinin yolunu onların sorunlarını bilmek ve bunun çözümü üzerinden örgütlü bir güce dönüştürmek doğru olmaktadır.

Liselilerin örgütlenmesinin önünü açacak, bizim politik yöntemlerimizi de belirleyecek olan bu üç sorunu ve çözümlerini derinleştirmeden önce birkaç şeye değinmek gerekiyor.

Liseliler günümüzde aile, okul sorunu ve gelecek kaygısına yönelik öfkesini doğru rotaya koyup sisteme değil de daha tali olan yerlere yöneliyor. Örneğin: yönetmelik gereği derse geç kalan birisi yok yazılır ve yok yazılan öğrenci tek başına öfkesini öğretmene, idareye gösterir. Halbuki yönetmeliği yaratan mevcut düzendir ve buna karşı verilen mücadele örgütlü bir güç olmalıdır. Elbette burada öğrencinin gösterdiği tepki görmezden gelinemez, bu durum yani öğrencinin yok yazılma karşılığında tek başına daha tali olan yerlere tepki göstermesi yaşadığımız politik önderlik eksikliğini de gösterir. Bu örneklerle sınavlarda adaletsiz puan dağılımını, kılık kıyafet yönetmeliğini, zorunlu din dersini,

paralı ve anti-bilimsel eğitimi, anadilde eğitim hakkının gaspını ve cinsiyetçi eğitimi de kattığımızda liselerde hemen her gün onlarca öğrencinin öğretmen ve okul idaresiyle tartıştığını söyleyebiliriz.

Bunların yanı sıra liselilerin, son süreçte facebook gibi paylaşım sitelerinde sık sık devrimci önderlerin videolarını, fotoğraflarını, onların sözlerini ve yazılarını paylaşımları, 1 Mayıs, Newroz gibi mitinglere, şehit anmalarına kitlesel katılımları, YGS’de çıkan şifre skandalına karşı tepkilerini sokaklarda kitlesel bir şekilde göstermeleri devrimciliğe, devrime olan ilgilerini bir diğer anlamda mevcut düzenden ne kadar rahatsız olduklarını gösterir.

Biz YDG’ye düşen görev ise liselilerin taşıdığı bu potansiyeli doğru rotaya çevirmek, onlara örgütlü mücadelenin önemini ve etkisini bıkmadan usanmadan anlatmak, kavratmak ve öğretmektir.

Peki, biz liselileri nasıl örgütleyeceğiz?

Nitelikli ve kitlesel bir liseli örgütlülüğü yaratmak için ilk yapmamız gereken hali hazırda örgütlü olmayan liselileri iyi tahlil etmektir. Bu anlamda biz liselilerin hayatını ilgilendiren haberleri özellikle okumalı, liseli kitlenin mevcut sorunlarını kavramalı, saldırıları iyi takip etmeli ve saldırılara karşı cevap olacak politik yönelim belirlemeli ve pratik hat izlemeliyiz. Doğru bir tahlil ve etkili bir pratik için yapmamız gereken ilk şey ise Mao Zedung’un “kitlelerden kitlelere” formülasyonunu, yani “kitlelerin önce öğrencisi sonra öğretmeni olma” pratiğini dikkatle uygulamamız gerekiyor. Bu formülasyona denk düşen pratik ise çevremizde; örgütlü ya da örgütsüz tüm liselilerin sorunları ve çözümleri hakkında diyalog geliştirilmeli, bilgi almalıyız. Sonra yapmamız gereken şey ise açık; “**pratiğe geçmek**”.

Bu formülasyon üzerinden bir şeye daha değinmek gerekiyor. Devrimci bir birey veya devrimci bir örgüt çevresindeki tüm insanları dinlemek, dikkate almak, ona değer vermek zorundadır. Toplumun genel anlamda liselilere bakış açılarını baktığımızda yukarıda belirttiğimiz zorunluluğun tam tersini görürüz. Yani yarı-feodal, yarı-sömürge olan ülkemizde liseliler; “çocuk”, “ergen” olarak görülür ve düşünceleri, bakış açıları, fikirleri çok

aşmanın yollarından birisi de sık sık liseli yoldaşların ailelerini ziyaret etmek, onlarla vakit geçirmektir. Bu sorunu çözmeyecek ancak ailenin örgütlü mücadeleye olan güvensizliğini törpüleyecektir.

Örneğin genelde aileler çocuğunu eyleme, etkinliğe göndermez. Bunu aşmanın yolu aileyi ısrarla etkinliğimize çağırmasıdır. Aileye karşı verilecek mücadelede buraya kadar bahsedilen daha çok dışarıdan müdahaleler ancak esas ve belirleyici olan bizim kendi ailemize olan tavrımız, yaklaşımımızdır. Yani aile ile yaşanan sorunları esasta çözecek olan sorunu yaşayan kişidir. Bunun için şunu söylemek gerekir “sorunu çözenin yolu onunla yüzleşmektir.” Bu anlamda devrimci olduğumuzu saklamak, tartışmalardan kaçmak ancak ve ancak daha büyük sorunların çıkmasını beklemektedir. Bizim için önemli olan ailelerimiz, egemen sınıf ve onun kukulları için de önemlidir. Zira ailemizle olan her çelişki, daha doğrusu ailemizin mücadelemizle olan çelişkisi egemen sınıf ve onun kukulları için bir fırsattır. Ve onlara verilen her fırsat çok daha büyük sorunlara yol açacaktır. Ve bu fırsatı onlara vermemenin yolu da aileyi kazanmak ve örgütlemektir. Gençliği örgütlemeyi amaçlayan egemenler örgütleyemediği zaman örgütsüzlüğü dayatır, bu yüzden devamlı örgütlü mücadeleyi kötüler, sürekli anti-propaganda yapar. Geçtiğimiz sene Mene-men’de liseli yoldaşlarımıza gönderilen faili belli mektup bunun en somut örneğidir.

C) Gelecek kaygısı ve çözümleri

Soru açık, cevap net; “Eşit, özgür gelecek örgütlü mücadeleyle gelecek.” Sadece liselilerin değil, tüm gen-

çliğin esas çelişkisi sistemdir. Ve bugün sistemin yarattığı en büyük kaygı gelecek kaygısıdır. “Üniversiteyi bir kazanayım devrimci mücadele yürüteceğim”, “mesleğimi elime alayım daha sonra mücadele yürüteceğim” vb. sözler her haliyle liberalizm kokan, sisteme hizmet eden anlayışlardır. Devrimci mücadele ertelenemeyecek kadar yakıcı, beklemeyecek kadar hızlıdır. Ve ne yazık ki yukarıda söylediğimiz cümleler oldukça sık duyduğumuz ve karşılaştığımız anlayışlardır. Bu anlayışa karşı sunulacak formül belli “biz halka balık tutup vermeyiz, onlara nasıl balık tutulacağını öğretiriz”. Yani gelecek kaygısının ortadan kalkmasının yegâne yolunun örgütlü mücadele olduğunu anlatırız.

Bugün her liselinin ilk hedefi üniversiteyi kazanmaktır, bölüm, ilgi alanı, yetenek fark etmeksizin herhangi bir üniversiteyi kazanmak. Ne yazık ki bu durum faşist, anti-bilimsel eğitim sisteminin liselilere dayattığı bir zorunluluktur. Buna karşı yapılması gereken ise eğitim sisteminin teşhiri ve alternatiflerinin propagandasıdır. Yani demokratik halk liselilerinin propagandası.

Liselilerin yaşadığı sorunlar içerisinde liseli genç kadınların ve liseli Kürt gençliğinin daha özgün yaşadığı sorunlar olduğunu belirtmiştik.

Liseli Kürt gençliği

Kürt gençliği serhıldanlarla büyümüş, dinamik, militan, sisteme karşı büyük bir potansiyel taşıyan bir gençliktir. Kürt gençliğini imha-inkâr ve asimilasyon politikalarıyla kendi kimliklerinden, kültüründen, dilinden uzaklaştırmaya çalışanları iyi tanımaktadır. Kürdistan’da liselerin, YİBO’ların eğitim düzeyi ve yaşam

koşulları ortadadır. Ekonomik zorluk içerisinde kıvranan Kürt gençliği daha ilköğretimde Kemalizm’le zehirlenmeye, asimile edilmeye çalışılıyor. 7 yaşına kadar anadilini, yani Kürtçe’yi konuşan anadiliyle hayatını, dünyasını anlamlaştırmaya çalışan Kürt çocuğu, 7 yaşından sonra bilmediği bir dille anti-bilimsel, faşist ve ezberci bir eğitim görüyor.

Kürt gençliği özellikle kendisini lise yıllarında tanımaya başlıyor. Dilinin, kültürünün, kimliğinin farkına bu yaşta daha fazla önem veriyor. Liseli Kürt gençliği, liselilerin yaşadığı tüm sorunların yanı sıra bir de anadilde eğitim sorunu ve milliyetçiliğin getirdiği faşist, şovenist baskılara maruz kalıyor. Anlamadığı, bilmediği ya da ezberci eğitimle öğretilen bir dille sınava sokulup “hayatını kurtarması” isteniyor.

Konuya ilişkin YDG'nin yapması gereken şey anadilde eğitim ve anadil eğitimi mücadelesi vermektir. Verilen mücadele liseli Kürt gençliği ile ilişkilenmemizi sağlayacaktır. Kürt gençliği açısından değinilmesi gereken bir başka şey ise örgütlendiği ya da ilişkiye geçtiğimizden sonraki süreçtir. Kürt kimliğini, kültürünü koruması, kendi anadilinde konuşmasıdır. Örneğin örgütlenen Kürt gençliği bir süre sonra "Türk arkadaşlar var" diye kendi anadilinde konuşmuyor. Yani örgütlülüğümüz içerisinde Kürt yoldaşların özellikle Kürtçe konuşmalarını sağlamak gerekiyor. Hatta aksi durumları eleştirmeliyiz. Toplantılar, etkinlikler vs. anlaşılır fakat sıradan sohbetlerde bile iki Kürt yoldaşın Türkçe konuşması anlaşılır değildir. YDG ulusal bir gençlik örgütlenmesi değil, çeşitli zenginlikleri içerisinde barındıran ve farklılıklarla güçlenen bir gençlik örgütüdür. Bunu tüm yoldaşlarımıza hissettirmemiz gerekiyor.

Liseli genç kadın

Liseli genç kadınların yaşadıkları sorunlar erkek egemen sistemde tüm kadınların yaşadığı sorunlardan bağımsız değil. Kadın kimliğinden kaynaklı okulda yaşanan sorunlar şöyledir: Cinsiyetçi eğitime tabi tutul-

mak, erkek öğrenci ve öğretmen tarafından taciz ve tecavüze maruz kalmak, şiddet görmek vb. Örgütlenmesi en zor olan kesimlerden biri de liseli genç kadınlardır. Liseli genç kadınların sorunları üzerinden politikalar üretmek, kampanyalar başlatmak, ilişkiye geçmek önemlidir. Genel kadın çalışmalarımız çerçevesinde liseli genç kadın sorunlarına yönelik yer vermek, sorunları çerçevesinde ilişkiye geçmek için çeşitli araçlar üretmek, onları örgütlü mücadeleye katmak ve bunun zorunluluğunu hissettirmek gerekir.

Son söz niyetine

Çeşitli eylemlerde mitinglerde liselilerin yoğun katılımı, YGS şifre skandalına karşı ortaya koyulan eylemler, dost güçlerde ve saflarımızda liselilerin daha fazla örgütlenmesi bize bir kez daha göstermiştir ki liseli gençlik ciddi bir potansiyel taşıyor. Özgür gelecek mücadelesini ve umudu büyüttüğümüz şu günlerde gün liseli gençliği örgütleme, onların sisteme olan öfkesini devrimci rotaya çevirme, YDG bilinci ve kültürüyle sarmanın günüdür.

(YDG 6. Konferansı'nda Menemen Liseli YDG'den yoldaşların sunduğu perspektif yazısıdır.)

6. KONFERANS

Liseli çalışmalarımız üzerine...

Belki birçoğumuz birbirimizi tanımasak da ülkemiz topraklarının farklı alanlarında başta komünist önder İbrahim Kaypakkaya olmak üzere Denizlerin, Mahirlerin, Mazlumların bizlere bırakmış olduğu kıvılcık bayrağı yükseltmek için mücadele eden, onurlu bir yaşamı seçip YDG çatısı altında örgütlenen yoldaşlarımızı Beşlerin mücadeleye olan inancı, kararlılığı ve samimiyeti ile selamlıyoruz.

Liselilere neden yoğunlaşmalıyız?

Liseliler tüm gençlik yapılanmaları için önemli örgütlenme alanlarından birisidir. TC devletinin eğitim sistemi ve yaşam koşulları gençlik üzerinde birçok soru işareti bırakabiliyor. Bir Kürt öğrencinin anadilinde eğitim alamaması, yaratıcılığını, yeteneklerini geliştirmeye açık olan bir gencin bilimsel eğitim alamaması egemen sınıfların liselilere karşı olan tutumunun ne boyutta olduğunu gösteren örneklerdir. Biz liselilere karşı dayatılan bu eğitim sistemi gençliğin kafasındaki soru işaretlerini artırmaktadır. Bizler bu soru işaretlerinin üzerine giderek, liselilerin örgütlenme

yolundaki ilk adımlarını atmalarında önemli bir etken olabiliriz.

Gençliğin hemen her kesimi devrimci mücadelede dinamik bir güç olma potansiyeli taşımaktadır. Çünkü genç kesimler değişime daha açıktır, dinamiktir. Geleceği çalınan gençlik, sisteme karşı bir öfke barındırmaktadır. Bu açıdan verdiğimiz mücadelede üniversiteli, liseli, işçi, işsiz her kesimden halk gençliğini örgütlemek gibi bir sorumluluğumuz vardır.

Ancak liselileri farklılıklarıyla da değerlendirmek gerekmektedir. Örneğin üniversitelileri ve liselileri kıyaslasak şunları tespit etmek mümkündür: Üniversiteli gençliğin de yoğun bir gelecek kaygısı vardır ancak üniversiteliler ÖSS'yi kazanmıştır ve bu yüzden mesleklerini edinebilmek için bir yol kat ettiklerini düşünebilirler. Fakat liselilerin önlerinde daha uzun bir yaşam parkuru olduğu için gelecek kaygıları daha fazladır, henüz ÖSS bariyerini aşamamışlardır. Bu yüzden çelişkileri daha fazla hissetmektedirler ve

mücadele saflarında kendi mevzilerini belirleme gibi bir hedefi sahiplenen birçok liseli olabilmektedir.

Bir başka açıdan liselilerin yaşının küçük olması da hem avantajı hem de dezavantajı içinde barındırmaktadır. Liselilerin yaşlarının küçük olması değişime açık olmanın boyutunu artırmaktadır. Liseliler çabuk devrimci saflara atılıp, çok çabuk da devrimcilikten uzaklaşabilmektedir. Ancak bu durum liselilerin gençlik kesimlerinin en dinamik kesimi olduğu gerçeğini değiştirmeyecektir. YDG'nin kitleleşmesi ve militanlık düzeyinin artması için ülkemiz topraklarında önemli bir muhalefet odağı olan liseli gençliğe daha fazla yoğunlaşması gerekmektedir.

Liselilere yoğunlaşmanın neden önemli olduğu sorusuna verilen yanıtlardan biri de biz gençlere lise çağlarında dayatılan yaşam biçimidir. Çok genç yaşlarda, hayatına yön vermek, monotonluktan kurtulabilmek adına liseliler yanlış uğraşlar içine girmektedir. Bilinçsiz liseliler bu süre zarfında çok farklı yönlere kayabiliyor.

Sistem liselilerin bu durumundan faydalanarak bizleri çeteleşmeye, uyuşturucuya vs. yönlendirmeye çalışıyor. Böylece hem bizleri haklarımızı aramaktan, örgütlenmekten, sorgulamaktan uzak tutuyor hem de sırtımızdan para kazanıyor. YDG'nin görevi bu noktada gençleri örgütlemek ve böylece yozlaşmadan uzak tutmak olmalıdır.

Peki, YDG liselilere ne kadar yoğunlaşıyor?

Öncelikle pratik faaliyetimize katılan yoldaşların durumundan, gazete ve dergimizden anladığımız gibi YDG olarak daha çok üniversite çalışmalarına yoğunlaşıyoruz. Yayınımızda liselilerin sorunları ile ilgili çoğu zaman doğru düzgün yazı olmuyor ya da merkezi politikalar belirlerken liselilere dair yeterince tartışmıyoruz. Üniversite çalışmalarımız elbette çok önemlidir ancak liselilere verdiğimiz önemin yetersizliğinden kaynaklı özeleştirel yaklaşmak anlamlı olacaktır.

Konferans gibi önemli bir sürecimizde liselilere yoğunlaşmamız, lise sorunlarını ana başlıklardan biri olarak belirlememiz YDG'nin liselilerin örgütlenmesini daha fazla esasına alacağıın bir göstergesidir.

Peki bizler nasıl bir çalışma yürütüyoruz?

Farklı alanlarda sürdürülen lise çalışmalarımıza örnek olması açısından Sarıgazi YDG olarak yaptığımız birkaç çalışmadan örnekler vermek istiyoruz. YDG'nin geçtiğimiz dönem başlatmış olduğu yayım kampanyasıyla bize çok önemli katkılar sunmuştur. Bu süreçte biz Sarıgazi YDG olarak daha disiplinli bir pratik süreç ortaya koyduk. Yapamayacağımızı düşündü-

ğümüz birçok çalışmayı gerçekleştirdik. Esasta eğitim çalışmaları ve dergi dağıtımları üzerinden yakaladığımız hareketlilik çevremize yeni arkadaşların toparlanmasını sağladı.

Okul dışındaki çalışmalarımız genellikle eğitim çalışmaları/bildiri dağıtımı ve dergi dağıtımı gibi çalışmalar olarak şekilleniyor. Düzenli ve planlı bir biçimde eğitim çalışmalarımızı örgütleyip, okuma ve tartışma yapıyoruz. Zaman zaman bize yeterli gelmese de genelde yeni arkadaşları da aramıza katıyoruz. Dergi dağıtımlarımızı da düzenli şekilde gerçekleştiriyor, okuduğumuz liselerin dışında da "her evde mutlaka en az bir genç vardır" bakış açısıyla evlere de dağıtım yapıyoruz. Bu dağıtımlar eliyle kendimizi daha fazla örgütleyiyor, ettiğimiz sohbetlerin de aracılığı ile kitlelerle daha fazla buluşuyoruz.

Liselerimizde ise çalışmalarımız sürecin yoğunluğuna göre değişiyor. Örnek vermek gerekirse YDG olarak yapılan 19 Aralık Katliamı'nı teşhir etme çalışmamızdan bahsedebiliriz. YDG olarak bu süreçte okul içerisinde yazılımlar, kuşlamalar ve pankart asma gibi teşhir edici eylemler yaptık. Okul çıkışında yapılan yürüyüş ve basın açıklamasıyla birlikte eylemimiz son buldu. Sarıgazi YDG olarak okulun genelinin gerici ve faşist gençlerden oluştuğu okullarda da faaliyetimiz bulunuyor. Bu tür okullardaki yoldaşlarımız sınırları zorlayarak çalışmalar yürütüyorlar. Ancak okulda ilerici gençler için YDG tek alternatif. Devrimcileri yeteri kadar tanımayan öğrencilerin olması çalışmalarımıza ilgiyi artırıyor.

Yoldaşlar sunumumuzu bitirirken şunu söylemek istiyoruz; Ali Haydar Yıldız'dan, Suzan Zengin'e tüm yoldaşlarımızdan aldığımız güç ve kararlılık ile çalışmalarımıza daha sıkı bir şekilde sarılarak, mücadeleyi büyütme sözü veriyoruz.

(YDG 6. Konferansı'nda Sarıgazi Liseli YDG'den yoldaşların sunduğu yazıdır.)

6. KONFERANS

“Demokratik Özerklik” üzerine...

Bir süredir Ulusal Hareket’in bu anlamda devletin gündeminde olan demokratik özerklik ister istemez devrimci, demokrat tüm örgütlenme ve çevrelerin de gündemine girmiş bulunmaktadır. Ulusal Hareket’in ortaya attığı ve fiili olarak da hayata geçirmeye çalıştığı bu talebi devlet ciddi bir saldırı dalgasıyla etkisizleştirmeye, yok saymaya çabalamaktadır. Kuşkusuz Türk hakim sınıfları Kürt ulusunun tüm demokratik taleplerine çok ciddi şekilde müdahale etmektedir ancak demokratik özerklik daha geniş kapsamlı bir proje olarak devletin ilgisine fazlasıyla layık olmuştur.

Biraz daha açacak olursak ulusal savaş ülkemiz özgünlüğünde, sınıf savaşımını ciddi şekilde etkiler pozisyonunda ve azımsanmayacak boyutta devrimci bir dinamik biriktirerek sürmektedir. Bu savaşa karşı ise egemenler cephesinden azgın bir savaş değişik araçlarla, aralıksız bir biçimde devam etmektedir. Demokratik özerklik talebi ve devletin bu talep karşısındaki tutumu da bu gittikçe kızışan savaş gerçekliğinin önemli bir ayağı olarak karşımıza çıkmaktadır.

Sınıf mücadelesi veren veyahut YDG gibi sınıf mücadelesinin bir parçası olan örgütlenmelerin, iddiaları çerçevesinde, ulusal sorun ve bu bağlamda demokratik özerklik karşısında bir tavır takınmaları kaçınılmazdır. YDG olarak bu noktadaki tavrımızı konferansımız vesilesiyle bir kez daha dile getirelim: **YDG örgütlülüğü olarak demokratik özerklik talebinin ulusal mücadele kapsamındaki demokratik taleplerden biri olduğu bilinciyle hareket ediyor, bu çerçevede Kürt Ulusal Hareketi’nin demokratik özerklik talebini kayıtsız şartsız destekliyoruz.**

Tavrımızı belirttikten sonra tavrımızın ana nedenlerine vurgu yapmak gerekmektedir. Öncelikle demokratik özerkliği neden ilerici muhtevaya sahip demokratik bir talep olarak gördüğümüzü açmamız gerekmektedir. Zira bizi demokratik özerkliği desteklemeye iten ana etken bu demokratik muhteva meselesidir.

Bu noktada önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya’nın görüşleriyle açıklamaya başlamak anlamlı olacaktır. İbrahim yoldaş Kürt Ulusal Hareketi’nin demokratik muhtevasını kayıtsız şartsız desteklemenin tek doğru tavır olduğu görüşünü savunmaktadır. Demokratik muhteva

konusunu da şu ifadelerle açıklamaktadır: “Özetlersek, her milli harekette olduğu gibi Kürt milli hareketinin de iki niteliği vardır:

Birincisi, Türk burjuva ve toprak ağalarının milli baskılarına, imtiyazlarına, devlet kurma imtiyazına, zulmüne ve zorbalığına karşı yönelmiş, genel demokratik muhteva.

İkincisi, Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye, böylece Kürt burjuva ve toprak ağalarının üstünlük ve imtiyazlarını gerçekleştirmeye yönelik gerici muhteva. (Kaypakkaya)”

Bu ifadeden de anlayabileceğimiz gibi demokratik muhtevanın olup olmadığını anlamak açısından Ulusal Hareket’in attığı adımların ya da ortaya attığı taleplerin nereye yönelmiş olduğuna bakmak gerekmektedir. Türk hakim sınıflarına ve bu sınıfların sürdürdüğü milli baskı politikasına yönelme, hakim sınıflara karşı mücadele etme durumu demokratik muhtevaya tekabül etmektedir. Bu noktada demokratik özerklik talebinin ve demokratik özerklik için mücadelenin demokratik muhtevaya sahip olup olmadığını, yani Türk hâkim sınıflarının milli baskı politikasına yönelip yönelmediğini tartışmak gerekmektedir. Bunun için de öncelikle demokratik özerkliğinin ne olduğuna değineceğiz.

Ulusal Hareket’in demokratik özerklik anlayışı

Demokratik özerkliğinin akademik alanda ve çeşitli ülke anayasalarında değişik tanımlarını bulmak mümkündür. Ancak burada esas derdimiz Ulusal Hareket’in ülkemiz bağlamında ortaya attığı demokratik özerklik talebinin ne olduğunu anlamaktır.

Hepimizin bildiği gibi Türkiye’de üniter bir devlet yapılanması vardır ki bu durum faşist yönetimlerin dayanak noktalarından biridir. Üniter bir devlet olup burjuva demokrasininin hakim olduğu bir çok devlet vardır, ancak faşist bir devlet olup üniter bir anlayışa sahip olmayan devlet yoktur. Bu çerçevede Ulusal Hareket Türkiye’de merkezi iktidarın tekliğinden hareket etmekte, buna alternatif olarak demokratik özerkliği ileri sürmektedir.

Hali hazırda Türkiye’de yerel yönetimlere yani belediye vs. kurumlara belli başlı idari yetkiler verilmiştir. Bir başka deyişle yerel yönetimlerin karar alma yetkisi söz ko-

nusu değildir. Ancak demokratik özerklik idari yetkinin yanında siyasi yetkiyi de içermektedir. Böylece özerklik verilen bölge halkının belli başlı konularda kendi kararlarını alabileceği, kendi karar organlarını yaratabileceği, merkezi devletin yasaları yanında kendi yasalarını oluşturabileceği, kendi savunma teşkilatını kurabileceği vs. öngörülmektedir.

Ulusal Hareket demokratik özerkliği *devletin sınırlandırılması*, bu anlamda *merkezi otoritenin yetkilerinin topluma, yerele* devredilmesi olarak ifadelendirmektedir.

Meseleyi somutlamak açısından Ulusal Hareket'in de en çok göz önüne aldığı örnek olan **İspanya örneğine** çok kısa değinmek yararlı olacaktır. İspanya'da dört özerk bölge vardır; Katalonya, Bask, Galiçya ve Navarra. Her özerk bölgenin özerk meclisi ve kendi hükümetleri, kendi yerel yargı kurumları, kendi polis güçleri vardır. Bazı vergiler sadece özerk yönetime aittir. Anayasada belirtilen bazı önemli yetkileri özerk yönetimler kendileri icra etmektedirler. Farklı dilleri olan özerk bölgeler kendi dillerinde eğitim yapmaktadırlar. İspanya'da iki meclis vardır; birincisi milletvekilleri meclisidir ve halkın genel oyu ile seçilmektedir. İkincisi ise senatodur ve senatoda bölgesel irade temsil edilmektedir.

Demokratik özerklik burjuva demokrasilerinin yönetim anlayışıdır.

Ulusal Hareket'in talep ettiği demokratik özerkliğe yakın diğer biçimleri de özellikle II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra Avrupa devletlerinde görmek mümkündür ki zaten Ulusal Hareket de buradan örneklendirmeler yapmaktadır. Emperyalist krizle bağlantılı olarak Avrupa'da yükselen faşizm, Hitler, Musollini gibi örnekler ve ardından gelen emperyalist paylaşım savaşı, Sovyetler Birliği'nin varlığı Avrupa'da tekrar demokrasinin güçlendirilmesi ihtiyacını doğurmuştur. Bu da özerk yönetimlerin devreye girmesine yol açmıştır. Burjuva demokrasisinin var olduğu ülkelerde yaygın bir şekilde gördüğümüz özerk yönetimleri faşizmin hüküm sürdüğü Türkiye gibi ülkelerde görmek mümkün değildir.

Burjuva demokrasilerinin var olduğu ülkelerde de kuşkusuz faşizmde olduğu gibi merkezi bir devlet vardır ve bu devlet bir baskı aygıtı olarak burjuvazinin elinde kullanılmaktadır. **Ancak faşizmde merkezi devlet yapısı burjuva demokrasilerine göre çok güçlüdür, tek dil, tek millet, tek din ilkesi üzerinden hareket edilmektedir.** Bu çerçevede yerel yönetimlerin idari yetkilerinin olmasının yanında siyasi yetkilerinin de olması, bir başka deyişle yukarıdaki İspanya örneğinde saydığımız özerk yönetimler için tanınmış belli başlı hakların merkezi dev-

let örgütlenmesi dışındaki bir yapılanmaya devredilmesi faşizmin zihniyetiyle çelişen bir durum olacaktır.

Burjuva demokrasisi dediğimiz sistemler burjuvazinin diktatörlüğü olması bakımından devrimciler tarafından arzulanacak sistemler elbette değildirler. Yeni demokrasi kavramı da zaten bu çerçevede şekillenmiştir. Ancak bu durum devrimcilerin/komünistlerin burjuva demokratik devrimlerin bir getirisi olan bazı hakları talep etmeyeceği anlamına gelmez. **Bu çerçevede faşizmle çelişen, faşist yönetim biçimlerinden daha ileri rejimlerde ancak görebildiğimiz özerkliğin Türk hakim sınıflarına bu anlamda faşizme, milli baskı politikasına karşıt bir mücadelenin zeminini yarattığı, demokratik muhtevaya sahip olduğu gerçekliği ayan beyan ortaya çıkmaktadır.**

Bu savın en somut delili ise Türk hakim sınıflarının son dönem geliştirdiği saldırılar olmaktadır. Başta da belirttiğimiz gibi saldırıların odak noktalarından birisi demokratik özerklik talebine yönelik tahammülsüzlüktür. Demokratik özerkliği kabullenmesi durumunda faşist diktatörlük üzerine oturduğu dallardan birisini kesmiş olacaktır ve paralel devlet korkusuyla art arda operasyonlar gerçekleştirmesinin nedenlerinden biri bu gerçekliktir.

Sistem içi bir talep olması desteklemeye engel değildir.

Demokratik özerkliğin sistem içi bir talep olarak değerlendirilip reddedilmesi tavrını neden sahiplenmediğimize de kısaca yer vermek gerekmektedir. Demokratik özerklik, Ulusal Hareket cephesinden daha kapsamlı bir projenin aşaması ya da ayaklarından biri olarak görülmektedir. Bu kapsamlı proje, demokratik ulus toplumu ya da demokratik modernite gibi isimlerle anılmaktadır. Söz konusu projeye dair bu yazı vesilesiyle çok uzun uzadıya bir şey söylemeye gerek yoktur. Keza yazımızın konusu demokratik özerklik ve bizim reel politikada demokratik özerkliğe karşı nasıl bir tavır takınacağımızdır. O yüzden şimdilik demokratik ulus toplumu bakış açısının MLM (Marksist-Leninist-Maoist) bakış açısının reddi üzerine kurulu olduğunu, zaten Ulusal Hareket'in de MLM olmak gibi bir iddiasının olmadığını belirtmekle yetineceğiz.

Demokratik özerklik bize göre elbette reformsal bir taleptir. Bu anlamda da sistem içi bir taleptir. Demokratik özerklik de her ne kadar devletin siyasi yetkilerinin bir kısmının yerel yönetimlere devri varsa da mevcut iktidar gerçekliğinde bir değişiklik söz konusu olmayacaktır. Bu çerçevede sosyo-ekonomik yapıda bir alt üst oluşun varlığından bahsetmek mümkün değildir. Ulusal Hareket de demokratik özerkliği açıklarken mevcut devletin varlığı-

nın tanınıp kabul edileceğini belirtmektedir.

Devrimcilerin, komünistlerin reformsal yani sistem içi talepleri sık sık dillendirdiği, sahiplendiğini bunun devrim mücadelesi için kaçınılmaz bir ihtiyaç olduğunu tekrar tekrar söylemeye gerek yoktur. Hele de ülkemiz gibi faşizm koşullarının hüküm sürdüğü, halkın demokrasi bilincinin bu derece dumura uğratıldığı bir ülkede demokratik hak ve taleplere sahip çıkmak daha da kaçınılmaz olmaktadır. Ülkemizde devrim mücadelesi ile demokrasi mücadelesi arasında organik bağlar mevcuttur. Bu anlamda devrim hedefiyle mücadele verenlerin aslında demokrasinin inşasını da gerçekleştirecek esas güç olduğu unutulmamalıdır. İşçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, emekçi kadınların talepleri için sistem içi olmasına karşın mücadele ettiğimiz gibi demokratik özerklik talebi için de mücadele etmezsek büyük bir hataya düşmüş oluruz.

Sistem içi denilerek kimi çevrelerce reddedilen bu talebin ulusal sorun cephesinden açığa çıkması da meselelerin bir diğer yanını oluşturmaktadır. Demokratik özerklik demokratik muhtevaya sahip bir taleptir demek yeterli olmayacaktır. **Bu talep, devrim perspektifli bir talep değildir ancak talebin sahiplenen kesimin yani Kürt ulusunun yıllardır süren savaş gerçekliği içerisinde bağrında biriktirdiği devrimci dinamik de hesaba katılmalıdır.** Kürt ulusu içerisinde, Ulusal Hareket'in sürdürdüğü savaşın bir sonucu olarak biriken dinamiği demokratik halk devrimine kanalize etme iddiası taşıyan bir örgütlenmenin iddiasına uygun olarak bu süreçte özne haline gelmesi kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Demokratik özerklik kayıtsız şartsız desteklenmesi gereken demokratik muhtevaya sahip bir taleptir ve sınıf savaşımının seyri açısından ciddi bir öneme sahiptir. Ancak demokratik özerklik Kürt ulusal sorunun çözümü açısından yeterli değildir.

Ulusal sorunun esas çözümü; UKKTH

Ulusal baskının ortadan kalkması demek demokratik özerkliğin kabul edilmesi demek değil, Kürt ulusunun kendi özgür iradesinin tanınması demektir. Ezilen ulusun tam olarak özgürleşebilmesi, tahakkümden kurtulabilmesi için **kendi geleceğini belirleme hakkına** sahip olması gerekmektedir. Bu bağlamda UKKTH devreye girmektedir. Kürt ulusunun tam olarak özgürleşebilmesi demek kendi kaderini özgürce, yani kendi iradesiyle tayin edebilmesi demektir. Kürt ulusunun bugün için talep ettiği demokratik özerkliğin kabulü demek UKKTH'nin tanınması demek değildir çünkü demokratik özerkliğin devlete kabul ettirilmesi durumunda bile Kürt ulusunun tam bir özgür iradesinden bahsetmek mümkün olmayacaktır.

Kendi kaderini tayin etme hakkı olan bir ulusun yine kendi özgür iradesiyle ayrılma yönlü bir karar verme hakkı da olmak zorundadır. Bu anlamda UKKTH net olarak aslında ayrı devlet kurma hakkıdır. Çünkü bugüne kadar ezilen ulusa tanınmamış olan en önemli ayrıcalık ayrı devlet kurma hakkıdır.

Kürt ulusu elde ettiği ayrı devlet kurma hakkını ayrı devlet kurarak da kullanabilir, bu hakkı elinde tutmakla birlikte ayrı devlet kurmamaya karar da verebilir. **Ancak ayrı devlet kurma hakkını ezilen ulusun elinde tutması tahakkümün tam olarak ortadan kalkması için kaçınılmazdır.**

Örgütümüzün UKKTH'nin propagandasını yapması ertelenemez, vazgeçilemez bir görevdir. Ancak bugün için faşizme karşı mücadeleyi güçlendirmek, sınıf savaşımını keskinleştirmek açısından okun sivri ucunu devlete batırmak gerekmektedir. Bu çerçevede demokratik özerkliğin ulusal sorunun esas çözümü olmadığı vurgusunu yapmaktan daha çok, devletin demokratik özerkliğe yönelik tutumunun teşhirini yapmak gerekmektedir.

Özetlersek:

Kürt ulusunun özgürlüğüne kavuşmasında gençlik örgütümüz kendisini bir özne olarak görmektedir. Bu özne olarak görme durumundan kaynaklı ulusal soruna müdahil olma, ulusal sorun cephesinde biriken devrimci dinamige etki etme iddiası taşımaktadır. Bu iddianın bizi yönlendirdiği noktada, demokratik özerklik için verilen mücadelede özne olma çabası durmaktadır. Demokratik özerkliğe ve bu talebin fiili inşasına yönelik girişilen her türlü saldırıya karşı demokratik özerkliğin yanında olmak, demokratik muhtevasını öne çıkarmak "sarı-kırmızı-yeşile karışma" hedefimizin vazgeçilmez bir parçasıdır.

Not: YDG 6. Konferansı'nda sunulan ve üzerinde çeşitli tartışmalar yürütülen belgedir.

KOLEKTİFİN SESİ

20. MÜCADELE YILINDA BAYRAĞIMIZI DAHA YUKARI KALDIRACAĞIZ!

Önümüzde baharın hareketli gündemleri bizi beklerken, bütün iddiamız 20 yıldır yanan gençlik ateşini daha fazla büyütme üzerine kurulu... Gelin hep birlikte iddiamızı somuttan koyalım.

2012 yılına özel bir önem atfettiğimizi bütün örgütlülüklerimiz biliyor. Bu yıl, hareketimizin geliştiği, örgütlülüklerimizin büyüdüğü, faaliyetimizin çok daha canlı olacağı iddiasına sahibiz. Öyleyse bunun politikası üzerinde daha fazla durmamız gerekiyor.

Önümüzde bahar aylarının hareketliliği bulunuyor. 8 Mart'la başlayan mücadele tempomuz çeşitli tarihsel duraklardan geçerek Mart ayı içinde Newroz'la zirve yapacak. Ancak özeldir Newroz çalışmalarında, genelde Kürt sorununda yakalamak istediğimiz düzeye her geçen gün daha da yaklaşmamıza rağmen, hala istediğimiz düzeyde olmadığımızı görüyoruz. Özellikle pratik mevzusunun altını çiziyoruz. Gençlik örgütü olarak, Kürt sorununda daha ileride bulunmamıza rağmen, mevcut statükodan tam kopuşu gerçekleştirdiğimizi iddia edemiyoruz.

Bütün örgütlülüklerimizin, pratiklerini gözden geçirerek düşünmelerini istiyoruz: Newroz süreciyle, 1 Mayıs sürecini kıyasladığımızda ortaya ne sonuç çıkıyor? En başta katılım noktasında önemli bir farklılık oluşuyor. YDG çalışmasının omurgasını oluşturan yoldaşlar ekseninde bu iki eyleme katılımında önemli bir fark oluşmamasına rağmen, kitlesel katılımımızda önemli bir fark oluştuğunu gözlemliyoruz. Bu nokta şovenizme karşı mücadeleyi gerektiği kadar yapamadığımızın bir göstergesi olduğu kadar, içimizdeki sosyal-şoven yanlarla hesaplaşmadaki eksikliklerimizi de gösteriyor.

Bir başka nokta da bu iki gündeme dair yapılan ön çalışmalarında kendisini gösteriyor. 1 Mayıs sürecine günler öncesinden yapılan hazırlıklar, ne yazık ki Newroz sürecinde işletilmiyor. Bunlar da bize bir şeyler gösteriyor. Göstergelerin hepsi Kürt sorununda düğümleniyor. Bunun somut örneklerini yeni gerçekleştirdiğimiz 6. Konferansımızda da gördük. Öyleyse şunun altını net bir şekilde çiz-

mek gerekiyor ki, 20. mücadele yılındaki hedeflerimize varabilmemiz, büyük oranda Kürt meselesinde atacağımız adımlara bağlı olarak gelişecektir.

Somut koşulda Kürt sorunu belirleyici bir noktada duruyor

Kürt sorunu geldiğimiz aşamada neden bu kadar önemlidir? Sürekli bir şekilde sarıya, kırmızıya, yeşile bulaşmadan toplumsal mücadelenin gelişmeyeceğini vurguluyoruz. Ancak vurgularımızın ne kadar kavranıldığını pratiğimizi göz önünde tutarak değerlendirirsek, istediğimiz düzeyde olmadığını görürüz. O zaman bu sorunu daha fazla tartışmak ama pratik adımlarıyla tartışmak bizim ihtiyacını duyduğumuz noktaların başında geliyor.

Devrimci bir gençlik örgütü olarak, yüzümüzü Türkiye toplumuna çeviriyoruz. Toplumdaki çelişkileri anlamaya çalışıyoruz. Kitlelerin gerek kendiliğinden gerekse de örgütlü eylemlerine bakıyoruz. Gördüklerimizi anlatmaya çalışıyoruz. Gördüğümüz şey, toplumsal hareketliliğin kitlesel kısmının Kürt sorunu ekseninde cereyan etmesi. Başka toplumsal hareketlilikler yok mu, elbette var. Örneğin işçi sınıfının eylemlerinde de ciddi bir artış görüyoruz, ancak belli bir kesitteki hareketliliğin bütününe baktığımızda Kürt sorununun ağırlık taşıdığını görmek için istatistiksel verilere ihtiyaç duymuyoruz. Kürt ulusal mücadelesinin gelişimi, bütün toplumu etkileyen bir noktaya ulaşmıştır. Türkiye'nin hemen her köşesinde bu soruna dair konuşmalara tanık oluyoruz. Bugün her evde Kürt meselesi tartışılıyor. Bazılarında devlete destek mahiyetinde, bazılarında ise Kürt ulusunun mücadelesinin sahiplenmesi mahiyetinde... Ancak geldiğimiz aşamada Türkiye'nin en ücra yerinde bile bu mesele konuşuluyor. Halk içindeki saflaşmalar dahi, büyük oranda bunun üzerinden gerçekleşiyor. Dönemsel anlamda bu sorunun belirleyiciliğini görebiliyoruz.

Devrimciler olarak, nerede en ufak düzeyde bir toplumsal huzursuzluk varsa orada bulunma görevimiz, toplumsal sorunların sistemle bağını halka anlatmamız, bu konuda bir

bilinç yaratmamız bizim en temel görevimiz. Halkın pratik eylemselliğinin yükseltilmesi görevlerimizin başında geliyor. Bahsini ettiğimiz konu Kürt meselesi, ufak bir huzursuzluktan öte bir durumdan bahsediyoruz. Tüm toplumu etkileyen, bir sorun. Buna duyarsız kalmak, pratik adımlar atmamak bırakalım devrimciliğimizi, demokratlığımızı dahi sorgulattır.

“Devrim kitlelerin eseri olacaktır” anlayışı bizim bakış açımızın temelini oluşturur. Devrimci mücadele de kitlelerin mücadelesi olmak zorunda... **Kitlelerin eyleminin bulunduğu her yerde olmak, kitlelerle aynı sorunları paylaşmak, aynı acıları yaşamak, etle tırnak misali kaynaşmak, aynı ateşte yanmak bizim temel yönelimimiz.**

“Arap Baharı”nın yaşandığı coğrafyadaki kitle hareketliliğinden mutlu olmak, ABD’de başlayan ve dünyanın çeşitli yerlerine yayılan işgal hareketlerine sevinmek elbette gereklidir. Ancak Kürt ulusal mücadelesine çok daha fazla sevinmek için nedenlerimiz daha fazladır.

Her şeyden önce içinde bulunduğumuz coğrafyada yaşanıyor bu hareketlilik. Bu hareketliliğin içinde biz de bulunuyoruz. Kalbimizin bir yeri ama önemli bir yeri bu zulme karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak atmıyorsa orada insanlığımızı kaybediyoruz demektir.

Bir başka nokta da gerek bölgesel gerekse de küresel çapta yukarıda saydığımız eylemlerin önemli bir kısmı kendiliğinden hareketler olarak vuku buluyorlar. Bütün kendiliğinden hareketler gibi, patlama anlarına ve sonunda egemenlerin kazandığı bir sürece dönüşüyor. Mısır bunun güzel bir örneği... Hareket kendiliğinden olduğu için, bir mücadele planı, bir “savaş stratejisi” bulunmuyor. Kitlelerin öfkesi sokakları yanıp tutuşturmasına rağmen, Mübarek gibi tiranları koltuğundan etmesine rağmen, süreçten ezilenler kazançlı çıkıyor ancak bu sömürünün ortadan kalkmasına yol açamıyor, hatta ciddi reformlar bile olamıyor. Bunlar kendiliğinden hareketlerin doğası gereği oluyor. Doğallığında da bu hareketler eylemliliği uzun sürece yayamıyorlar. Ancak Kürt meselesi kendiliğinden bir hareket değil, örgütlü, belli bir mücadele planı olan bir hareket. Kürt halkının ödediği bedel, yürüttüğü mücadele 30 yıldır devam etmekte. Tarihte eşi az bulunan bir mücadele sürecine sahipler. Buna rağmen hareket hem sürekliliğini sağladı hem de sürekli bir gelişim içerisinde oldu.

Kürt ulusal mücadelesinin örgütlü olması kötü bir durum değil, aksine iyi bir durumdur. Ama gerek içimizde gerekse de Türkiye’deki diğer devrimci ve demokratik hareketlerde bundan rahatsız olanların varlığı acı bir gerçektir. Bu durum sosyal şovenizmin bir yansımasını oluşturuyor.

Bu toplumsal hareketliliğe bizim, yani sınıf devrimciliği yapanların önderlik etmesi elbette olması gerektir ve bizim iddiamızdır. Ancak önderlik etmek, gerekli önderlik vasıflarına sahip olmak, bunun gereklerini yerine getirmekle alakalı. Hem bu gereklerle gerçekliğimiz arasında önemli bir açı bulunurken, Kürt ulusunun, Kürt halkının örgütlü olması tekrar söylüyoruz; olumlu bir durumdur. Bundan kaynaklı devrimci potansiyeli daha belirgindir. Bundan kaynaklı Kürt halkı, devletten büyük oranda bir kopuş sergilemiştir.

Bunun içinde Kürt ulusu ile egemler arasındaki bu savaşılanın güç katılarak büyütülmesi gerekir. Bu olmadığı zaman sadece egemenler kârlı çıkmayacaktır. Devrimci, demokratik hareketler de gerileyecek, zayıflayacaktır. Kitlelerin hareketine müdahale edemeyen örgütlülükler, bu hareketliliğin bittiği koşullardan güçlü bir şekilde çıkamazlar. Politik yaşamın doğasına terstir bu durum.

Sınıfsal mücadelenin ana damarı olarak Kürt sorunu

Bu noktada yanlış bir bakış açısını da düzeltmek gerekiyor. Kürt ulusunun yürütmüş olduğu ulusal mücadeleyle de tepeden bakmayı, burun kıvrımayı doğuran yanlış bir bakış açısının düzeltilmesi gerektiğinden bahsediyoruz. Kastettiğimiz sınıfsal mücadeleyle, ulusal mücadeleyi karşı karşıya koyan bakış açıdır. Sınıf mücadelesinden bizler ezilen halkların, ulusların, ezenlere karşı yürüttüğü mücadeleyi anlıyoruz. Ulusal sorun eksenli mücadelenin bir parçası olmak, sınıfsal mücadelenin dışında değil, bizzat içindedir. **Hatırlayalım, Mao’nun Japon işgaline karşı yürüttüğü mücadele, ulusal özellikler taşır ama yürütülen mücadele özünde sınıf mücadelesidir. Çünkü Çin Komünist Partisi, toplumdaki çelişkilere doğru bir bakış açısıyla, doğru bir programla ve doğru taktiklerle yaklaşmıştır.** Unutulmasın ki Mao, birleşik cepheye katılımı Japon işgaline karşı çıkmakla sınırlamıştır. Yani Guomindang gibi komprador burjuvazinin temsilcisi bir hareketle aynı cephede bulunmaktan “gocunmamıştır”. Çünkü tasavvur ettiği toplum düzenine bu çelişkidenden yola çıkarak ulaşmıştır, bunun da gereklerini yapıştır. Yanlış an-

laşılmasın, Kürt Ulusal Hareketi'nin sınıfsal bir mücadele yürüttüğünü söyleyemiyoruz, çünkü onun tasavvur ettiği toplumsal düzen, kendilerince her ne kadar evrensel olarak tanımlansa da Kürt ulusuyla sınırlıdır. Bundan kaynaklı da oluşan hareket ulusal bir harekettir. Ancak dünyaya proletarya cephesinden bakanlar açısından böylesi bir mücadele gayet sınıfsal sonuçlar doğurabilir. **Bu anlamıyla Kürt sorunuyla ilişkilenmek, sadece ulusal bir meseleyle ilgilenmek değildir, çok daha fazlasıdır.**

Sınıf mücadelesi nesnel bir olgudur. Egemen sınıflara karşı ezilen halk yığınlarının mücadelesinin örgütlenmesini, egemenlerin saldırılarına karşı barikatlar örülmesini şart koşar. En temelinde ezilenlerin egemenlere "savası"nı oluşturur. Öyleyse toplumdaki en hareketli kesimin içerisine girmek, sınıf mücadelesinin bizlere verdiği bir görevdir.

HDK'nın içindeki misyonumuz

6. Konferansımızda da vurguladığımız üzere, önümüzdeki dönem politikalarımızı şekillendirmeye çalışacağımız temel örgütlülük HDK olacaktır. Ancak

HDK konusunda yaklaşımdaki eksikliklerimiz üzerine daha fazla durmamız gerektiği de ortadadır.

Devrimci, demokratik örgütlülüklerin çok büyük bir bölümünün, HDK'da bir araya gelmesi, küçümsecek bir olgu değildir. Hiçbir dönem bu kadar genişlikte kendisini göstermediğini de ayrıca not düşmek gerekiyor. Bunun egemenlerin artan şovenist saldırıları karşısında taşıdığı anlam çok açıktır.

Elbette HDK içerisindeki örgütlülüklerin, ortak bir HDK anlayışı yok, ancak bizler HDK'yı Kürt sorunu üzerinden oluşmuş, geniş bir eylem birliği/platformu olarak gördüğümüzü her fırsatta dillendirdik.

Pratikte karşımıza çıkan birkaç noktayı vurgulamamızın gerekli olduğunu görüyoruz.

Birinci olarak, HDK'da bulunmamız, politikasızlığımızın ya da devrim iddiamızdan vazgeçmemizin bir sonucu değildir. Aksine devrim iddiamız her zamankinden daha güçlüdür. Güncel politikaya etki etmek andaki toplumsal koşullarda Kürt meselesinden geçiyor. Bu konudaki saflaşmanın büyütülmesinden geçiyor.

Kitle hareketlerinden öğrenmek, bu hareketlere doğru

bir bakış açısıyla yaklaşmak, buradan doğru politikalar üretmek bizi halk gençliğine önderlik edecek düzeye ulaştıracaktır. Bu konuda çok iddialıyız, iddiamız en doğru politikaları bizim bildiğimize dayanmıyor, aksine iddiamız en doğru politikaları kitle hareketinin içerisinde yakalayacağımıza olan inancımızdan geliyor.

İkinci olarak, HDK'da bulunmamızın nedeni Kürt Hareketi'ni desteklemek değildir. Elbette demokratik bir hareket olarak Kürt Hareketi'nin demokratik mücadelesini destekleyeceğiz, bu bizim temel görevlerimizden. Ancak HDK'da bulunmamızın nedeni Kürt Hareketi'ni desteklemekle sınırlı değil. Biz Kürt sorununun çözümünün ülkenin

nin demokratikleşmesinden, ülkenin demokratikleşmesinin de yeni demokrasi mücadelesinden geçtiğini düşünüyoruz. Yeni Demokrasi mücadelemizin bir parçası olarak Kürt sorununu bizim çözeceğimize bahsediyoruz. Farkındayız bu çok iddialı bir cümle oldu. Ancak ideolojik

olarak bizim misyonumuzun bir parçasıdır.

Yeni Demokrasi mücadelesinin bugünkü şartlarda boy vereceği en önemli alanlardan birisi Kürt sorunu ve HDK olduğundan kaynaklı HDK'dayız. Bu anlamda HDK içindeki pratiğimizdeki atılığın bir nedeni olarak DYG'nin HDK çalışmalarına anlaşılır nedenlerle yoğunlaşmamasını göstermemiz bizim duruşumuzu belirleyen bir nokta oluşturmuyor. Kürt Hareketi'nin, HDK politikasından vazgeçmek için bir nedeni yok, HDK gibi bir oluşumu en çok onların istediği açık. Elbette pratikteki yaklaşımlarında sınırlı yanlar vs olabilir. Ancak, yukarıda vurguladığımız nedenlerden kaynaklı DYG'nin çalışmalara yoğunlaşmadığı durumlarda dahi HDK çalışmalarının yürütülmesi için var gücümüzle çabalamalıyız. Diğer gençlik örgütlerinin bizce sıkıntılı yaklaşımlarına takılıp, esas olanı göremememizin, bizim mücadelemize vereceği zarar büyüktür.

Yukarıda vurguladıklarımızın alt yapısını oluşturduğu bir Newroz sürecinin örgütlenmesi, devamında Nisan'ın ve Mayıs'ın kazanılması 20. mücadele yılımızda en önemli hedeflerimizdir. Amacımız bizden öncekilerden devraldığımız bayrağı hakkıyla taşımak değildir. Amacımız bu bayrağı daha yukarı taşımak, mücadeleyi kazanmaktır.

İNANCI EYLEM KILMANIN KOŞULU MÜCADELEYİ YÜKSELTMEKTİR!

Devrim mücadelesinin oldukça uzun ve zorlu olması gerçekliği bu mücadele içerisinde herhangi bir biçimde var olanları kararlılıkla sınamakta; inanç faktörüyle test etmektedir.

Geldiğimiz sürecin sistem güçleri tarafından saldırı dozajının artırıldığı; gözaltı ve tutuklamanın olağan hale getirildiği bir biçimde ilerlediği ortadadır. Egemenlerin her daim saldırılarını sürdürme gerçekliğinden öte, uzunca bir süredir Kürt ulusu merkezde olmak kaydıyla devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici bütün kesimlere yöneltilen bu saldırıların devrim ve demokrasi mücadelesinin soluk borularını tıkamak anlamına geldiği açıktır.

Hakim sınıflar saldırılarında belli noktalarda, özünden taviz vermeksizin, biçim değişikliğine gitmekte; bir yandan askeri müdahalelerle engellemelelerini sürdürürken bir yandan da “ileri demokrasi” maskesi altında yeni “açılım”lara imza atmaktadır. “Tasfiye potasında eritmek” anlamına gelen “açılım”ların son derece hızlı bir şekilde hayata geçirilmeye çalışılması, yürütülen ideolojik savaşa somut örnekler oluşturmaktadır. Gözaltı ve tutuklamalarda uzun bir süredir birinciliği elinde bulunduran TC’nin vermek istediği mesaj “sizi bitirmeye gücümüz yeter ve olabilecek en kısa zamanda sizi bitireceğiz”dir. Tarihsel süreçlerin her anında sisteme muhalif cepheye yöneltilen saldırılarda ideolojik savaş önemli bir yer tutar. Geldiğimiz aşamada TC’nin yaptığı da bu noktalara ağırlık vermektir. Söylemde dahi bir maske arkasına gizlenme gereği dahi duymaksızın, sistem güçleri tarafından açıktan meydan okunmakta; savaş tırmandırılmaktadır.

Söylemlerde son derece pervasız, eylemlerde bir hayli saldırgan olan sistem güçleri karşısında geri adım atmaksızın ilerlemenin anahtarı kararlılık temelinde ve inanç faktöründedir. Kararlılıkta tereddütlü, inançta tutarsız her türlü düşünce ve eylem sistem saflarına hizmet edecek, bilinçlerdeki mücadele kalelerini yıkmaya başlayacaktır. Saldırıları karşısında sırtını ‘inanç’ faktörüne dayamamak, tarihsel haklılığımızı sorgulamak anlamına gelir ve bu bizleri son noktaya kadar geriletmeye yetecektir.

Tarihsel bir gereklilik ve zorunluluk olarak ezilen kesimlerin mücadelesi, bize örgütlenmeyi işaret etmektedir. Saldırıları karşısında mücadelede ısrarlı, azimli, cüretli olmak örgütlü gücümüze güvenmek anlamına gelir; onu genişletmek, güçlendirmek hedefini bilincimizde tazeler. Örgütlenme cephesinde atılmayan adımların, yüklenilmeyen sorumluluğun araladığı kapı sisteme açılmakta, inançsızlığı egemen hale getirmektedir.

“Bahane”ler üreterek mücadelede geri durmanın temeli inançsızlıktan beslenmektedir ki bu da bilinçlerimizin korku tünellerinde gidip gelmesine neden olur. Tarihsel haklılığımıza inananların, örgütlü gücümüze güvenenlerin ve devrimin gerekliliklerinin farkında olanların korku tünellerine hapsolmayacağı açıktır. Anın gereklilikleri başta komünist güçler olmak üzere devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici güçlere ağır sorumluluklar yüklemektedir. Sorumluluk bilinciyle hareket etmek; güne müdahale etmek, devrimci mücadeleyi güçlendirmek, inancımızı büyütme, devrimci bilinci kuşanmak anlamına gelir.

2 Şubat’ ta Dersim dağlarında sonsuzluğa uğurladığımız Eylem’in, Emel’in, Özlem’in, Sevda’nın, Dilek’in yükselttiği savaş andı inancımızı büyütme yetmekte, hiçbir korkunun esiri olmaksızın yüklenildikleri sorumluluk yol göstermektedir.

Eylem yoldaşın inancı, Emel yoldaşın kararlılığı, Sevda yoldaşın direngenliği, Özlem yoldaşın emeği, Dilek yoldaşın bilincidir yolumuza ışık olan. Yaralarımıza merhem, korkularımıza panzehir olan onların bilinci, savaşa ve kazanma kararlılığıdır!

Dosya: Faşizm

FAŞİZMİN DEĞİŞEN UYGULAMALARI VE GÜNCELLENMESİ

Türk devletinin ekonomik ve siyasal anlamda geçirdiği değişimin kodları emperyalistlerin dünya ölçeğindeki ihtiyaçlarında gizlidir. Emperyalistler arasındaki çelişkilerin aldığı biçim ve ulaştığı boyut, güç dengeleri ve ortaya konulan kapsamlı hedefler-projeler Türk devletinin de yol haritasını belirlemektedir. Zira, kuruluşundan bu yana emperyalizme siyasi ve ekonomik olarak bağımlı bir devlet gerçekliği söz konusudur. 1950’li yıllara kadar Alman emperyalizminin taşeronluğunu yapan Türk hâkim sınıfları, güç dengelerinin değişmesi ve hegemonyanın ABD emperyalizminin eline geçmesiyle birlikte efendisini de değiştirdi. Öyleyse Türk devletinin iç ve dış politikadaki temel referanslarını anlamak için ABD emperyalizminin değişen analizlerine sürekli bakmak zorunludur.

Özellikle 2000’den bu yana Türk devletinin birçok alanda önemli bir değişim geçirdiği açıktır. 2002 seçimlerinde AKP hükümetini iş başına getiren Türk hakim sınıfları, belki de TC tarihinin en büyük kitle desteğini sağlayarak, toplumun büyük bir bölümünü sisteme entegre etmeyi başardı. Eli iyice güçlenen egemenler, bölgesel ve uluslararası alanda sürecin ihtiyaçları adına daha fazla manevra yapma kabiliyeti de kazanmış oldu. Bu ihtiyaçlar temelinde devletin stratejik kurumlarında önemli değişikliklerin yaşandığı 10 yıllık bir süreci geride bıraktık. AKP’nin sürecin temel aktörü olduğu bu dönemde, Kürt ulusal sorunundan işçi ve emekçilere yönelik politikalara, Kemalizm’den tehdit algısına kadar geniş bir yelpazede, hemen her alanda bir güncellemeye gidildiği söylenebilir. AKP’nin birçok ilerici çevre ve toplumun önemli bir kısmı tarafından “**umut**” veren çıkışı ile başlayan ve geline aşamada “**AKP faşizmi**” tanımlamasında demir atan bir polemige tanık olduk.

AKP’nin diğer sistem partilerine karşı verdiği mücadele, demokrat söylemler eşliğinde kazandığı mevziler ve attığı göstermelik adımlar önemli bir kesimin kafasını ka-

rıştırmaya yetti. Faşizmi Kemalizm’den, resmi ideolojiden, emperyalizmden ve sınıfsal gerçekliklerden koparan bir yaklaşımın egemen sınıf partilerine dönem dönem ilerici misyonlar yüklemesi, beklentiye girmesi, daha vahimi işbirliğine yönelmesi de kaçınılmazdır. AKP’den beklentiyle başlayan ve bugün faşizmin yeniden “**keşfiyle**” birlikte hüsrarla sonuçlanan bu yolculuk, aynı zamanda faşizmin ülkemizdeki biçimi noktasında yaşanan ideolojik savrulmaların da bir sonucu olsa gerek. Faşizmin kurumsal/yapı-

sal bir kimlik değil de otoriterliği, sekterliği, zalimliği hatta kallesliği tarif eden bir sıfat biçiminde gündelik dile transfer eden, bir partinin uygulamaları ölçeğine indirgeyen yaklaşımın temelli bir yanlışlık olduğu açıktır. Popüler deyimle resmin tamamını görmek için, Türk hâkim sınıflarının “**güncellenen**” faşizm

yaklaşımına ve yöntemlerine ilham veren doktrinlere göz atmak önemli bir başlangıç olabilir.

Önleyici Savaş Doktrini!

11 Eylül 2001 saldırılarından sonra Bush yönetimi, Amerikan ulusal güvenlik stratejisinin dayandığı temelleri 2002 ve 2006 Ulusal Güvenlik Stratejisi belgeleri ile tüm dünyaya açıkladı. Bu dönemde “**Soğuk Savaş**”ın artık bittiğini eskiden en büyük düşman olan Rusya’nın yerini yeni en büyük düşman olarak “**terörizmin**” aldığını ilan eden Bush yönetimi, eski tip güvenlik önlemleri ve yapılanmaları ile bu yeni düşmanla mücadele edilemeyeceğine kanaat getirdi. “Soğuk Savaş” döneminde “**özgür ulusların komünizme karşı desteklenmesi**” biçiminde formüle edilen Truman Doktrini yerini, “**özgür ulusların terörizme karşı korunması**” adıyla Bush doktrinine bıraktı. Bu yeni tip savunma anlayışının formülasyonu ise “**önleyici saldırı**” olacaktı.

Buna göre ABD “**sağduyunun**” ve “**meşru-müdafa-**

nm” bir unsuru olarak tehditler ortaya çıkmadan bu tehditlere karşı harekete geçecekti. Stratejiye göre tehlikenin adı da “terörist şiddet ve kaos”tu. ABD, teröristler ve diktatörler ile savaşarak barışı savunacak ve her kıtada özgür ve açık toplumları destekleyerek barışı genişletecekti. Bu anlayışa paralel olarak ABD, önce Afganistan, ardından da nükleer silah bulundurduğu suçlaması ile Irak’ı işgal etti. Bu şekilde ABD, bir bakıma ulusal güvenlik stratejisinde kuvvet kullanmayı uluslararası uzlaşmazlıklarının çözümünde diplomasi ve diyalogun önüne geçirecekti. Gerçekte ise yaşanan 11 Eylül sonrası döneme rengini veren bir kriz ve “yeniden paylaşım”ın devreye sokulmasıydı.

Bush’un “**ya bendensin ya da benim düşmanım**” şeklinde özetlediği yaklaşım ABD emperyalizminin dünya halklarına yönelik baskı, işkence ve katliamlarını artıracağı, saldırı dozajının yükseltileceği anlamına geliyordu. Nitekim öyle de oldu.

Yumuşak Güç-Soft Power!

ABD’nin ünlü düşünce üretim merkezi CSIS’nin (Center for Strategic and International Studies) bünyesinde 2006 yılında oluşturulan “Akıllı Güç” Komisyonu’nun (Comission on Smart Power) hazırladığı “**Daha Akıllı, Daha Güvenli Amerika**” (A Smarter More Secure America) başlıklı rapor Bush döneminin bir analizini içermekle

beraber yeni bir konsept öneriyordu. Konseptin özü, Avrasya’da Rusya, Çin, Hindistan ve İran’ın

ABD çıkarları karşısında sesleri yükselirken ve küresel jeopolitik dengeler değişirken, ABD’nin sadece askeri gücü ile gelişen jeopolitik ortamda çıkarlarını garanti etmesinin mümkün olmadığı tezine dayanıyordu. İşte bu şartlarda, ABD’de askeri gücü ikinci plana iten, “**sert güç**” ile birlikte “**yumuşak gücün**” birlikte kullanılmasını öngören akıllı güç stratejik konsepti gündeme getirildi. Yani ABD emperyalizmi hem azgınca saldırarak hem de barış elini uzatmayı, ılımlı söylemleri terk etmeyecekti.

2009 yılı Ocak ayında George W. Bush’tan görevi devralan Barack Obama ile birlikte “**soft power**” (yumuşak güç) anlayışı ağırlık kazandı. ABD emperyalizmi işgal ve katliamlarını sürdürürken buna Obama’nın Müslüman ve siyahi özellikleri ve dengeleri gözetken, birlik söylemleri eşlik edecekti. Akıllı güç, güçlü bir askeri yapıya olan ihtiyacın önemini vurgularken (işgal, askeri operasyonlar, tehdit) aynı zamanda ABD nüfuzunu yaymak ve ABD girişimlerine meşruiyet kazandırmak için ittifaklara, ortaklıklara ve kurumlara büyük yatırımlar yapan bir yaklaşımdı. Yeni iletişim araçlarından, özellikle internette maksimum oranda faydalanılmalı, sivil (kültürel, akademik, profesyonel, sanatsal vb.) ve askeri değişim programları artırılarak sürdürülmeli, özel sektörün ve Sivil Toplum Kuruluşları’nın kamu diplomasisi sürecine katılımı teşvik edilmeliydi.

Sözünü ettiğimiz bu parametreler ışığında Obama yönetimi, esasta Bush döneminden farklı olmayan politikalarının üstüne ince bir örtü çekmeyi hedefledi. Ancak gelinen aşamada 2008 krizi, ABD’nin Afganistan ve Irak’ta içine girdiği bataklık ve Arap isyanlarıyla Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da ivme kazanan ABD düşmanlığı işlerin pek de yolunda gitmediğini gösteriyor.

Yeni Bir Dünya: Büyük Ortadoğu Projesi

Bush döneminin tüm saldırganlığının temelinde yeniden paylaşım adına ortaya konulan bir proje için ilk adımların atılması yatıyordu: **Büyük Orta Doğu Projesi**. **Proje**, en batıda Fas’ın Atlantik kıyılarından, en doğuda Pakistan’ın kuzeyindeki Karakurum yaylalarına, Kuzeyde Türkiye’nin Karadeniz kıyılarından Güneyde Aden ve Yemen’e kadar uzanan bölgede, Müslüman ülkelere “**demokrasi**” ihracını ve bölgenin ekonomik ve politik düzlemde yeniden biçimlendirilmesini öngörüyordu. ABD emperyalizmi yaşadığı krizi aşmak ve hâkimiyet alanlarını genişletmek adına dünya dengelerini değiştirecek kapsamlı bir projeyi yürürlüğe koymak için kolları sıvayacaktı. Kuşkusuz bu dünya halkları için tek bir anlama gelecekti: **İşgal, kan, gözyaşı, vahşet!** Dönemin Dışişleri Bakanı ve Cumhurbaşkanı Abdullah Gül projeyi şöyle yorumlayacaktı:

“Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) Türkiye’nin dış politika ilkelerine uygundur. ABD ile hareket ediyoruz. Amacımız islam ülkelerine özgürlük ve demokrasi getirmek.” (14 Mart 2006 Radikal)

TC devletine biçilen rol

Proje ile Türkiye’nin uluslararası arenadaki önemi artmış, Türk hâkim sınıfları **stratejik ortaklıktan model ülkeye** terfi etmişti. Proje daha ilan edilir edilmez Türkiye’ye projede anahtar rol verilecekti. Bu rolün karşılığı model ülke olarak eş-başkanlık görevi olacaktı. TC devleti, bölgeye hem ekonomik yapısıyla hem de **“demokratik”** yapısıyla “model ülke” olarak öncülük edecek, Batı ile Ortadoğu arasında köprü görevi görecek, yabancı yatırımlarla Orta Doğu ekonomisinin lokomotifi olacaktı. Bu projenin genel vizyonu ise çoktan belliydi: **İlmlî İslam!** Türkiye’nin BOP içerisindeki rolü, ABD yönetiminde ve denetiminde **“Büyük Ortadoğu Jandarma Komutanlığı”**ydı. AKP’nin dış politikada oyun kurucu, etkili aktör söylemleri de buna dayanmaktadır. AKP’nin Orta Doğu’da sergilemiş olduğu “çok eksenli politika”ları da buna hizmet edecekti.

“Muhafazakar demokrasi” söylemi ile hükümet olan AKP, Türk hâkim sınıflarının bu projede ihtiyaçları etrafında üretilmiş bir modeldi. AKP bir yandan askeri vesayete karşı demokratikleşme, devletin çetelerden temizlenmesinden söz ederken Türk Ceza Yasası’nda tam 11 Eylül sonrası tartışmalara denk düşen değişiklikleri gerçekleştirdi. Bunun sonucunda neredeyse her fiil **“terör örgütü üyeliği”** kapsamına alındı. Mantık 11 Eylül’ün benzeriydi: **tehlikeyi ortaya çıkmadan yok etmek!** AKP, topluma değişim vaad ediyordu. Bu devletin yeniden organize edilmesi demektir ancak topluma sunulan biçimi, askeri vesayetin geriletilmesi, millet iradesinin tesis edilmesiydi. Bu ekseninde YÖK’ten Anayasa Mahkemesine, birçok alanda AKP’de ifadesini bulan ve ABD tarafından bugün için esas aktör olarak seçilen Türk hâkim sınıflarının ihtiyaçlarına göre değişikliğe gidildi. SPK, RTÜK, BDDK, EPDK, TMSF gibi zaten bağımlı olan üst kurumların sözde özerkliği devreden çıkarılacak, HSYK’ya eski yönetime/uygulamalara rahmet okutan kararlar aldırılacaktı. Sürecin ihtiyaçlarına yanıt olamayan kastlaşmış,

AKP’nin darbelere karşı olduğu yoktur. Nitekim ne darbelere yasal dayanak olarak gösterilen maddeler kaldırılmıştır ne de darbeciler halka yönelik işledikleri suçlardan yargılanmıştır.

toplumdan uzaklaşmış kadrolar kızığa alındı. AKP, egemenlerin toplum üzerindeki hegemonyasını artıracak kapsamlı düzenlemeler yaparken bir yandan da Ergenekon adı altında yürüttüğü operasyonlarla devletin darbecilerden temizlendiğini ilan ediyordu. Oysa yaşanan AKP’nin devletin stratejik kurumlarına kendi kadrolarını yerleştirmesinden başka bir anlam ifade etmiyordu. Türk Gladyosu, 2002’lerden sonra AKP hükümeti ile birlikte Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) ekseninde “ılımlı İslam” adı altında yeniden organize ediliyordu.

AKP’nin darbelerle karşı olduğu yoktu. Nitekim ne darbelere yasal dayanak olarak gösterilen maddeler kaldırılmıştı ne de darbeciler halka yönelik işledikleri suçlardan yargılanmıştı. Devlet, 90’lardan bugüne biriktirdiği tüm kirli sicilini böylelikle aklayarak temize çıkacak, bunun sonucunda AKP yığınların desteğini alacaktı. Bu ekseninde anayasa referandumu en önemli viraj, AKP’nin en önemli propaganda malzemesi olacaktı. Tam da 12 Eylül’ün yıldönümünde AKP, askeri darbelerin örselediği bir ülke gerçekliğinde, demokrasi nutukları atacaktı. Tüm bunlara 12 Eylül Askeri faşist Cuntasının 24 Ocak kararlarına rahmet okutacak Torba yasa, Ulusal İstidam Stratejisi eşlik edecekti. Cari açık devletin tarihinin en yüksek aşamasına ulaşacak, AKP mecliste çoğunluğu oluşturmasına karşın işini

Kanun Hükmünde Kararnemelerle yürütecekti.

AKP hükümeti açısından, nasıl ki içeride eski rejimin küresel sisteme uyum sağlayamayan aygıtlarının ve unsurlarının dönüştürülmesi/tasfiye edilmesi bir zorunluluk anlamına geliyorsa, dışarıda da küresel sisteme uygun bir dış politika yürütülmesi bir zorunluluktu. Türkiye, “renkli devrimlerle” Arap isyanları arasındaki konjonktürde kendi içsel dönüşümünü büyük ölçüde tamamlamış, dışarıda ise küresel sistemin bölgesel planları içerisinde kendisine düşen rolü oynayacaktı. Bu rol, Avrasya ve Ortadoğu coğrafyasındaki enerji kaynaklarının Batı’ya sorunsuz bir şekilde aktarılmasından, bölgedeki “liberal demokratik” rejimlerle işbirliğine; Arap coğrafyasındaki halk hareketlerinin sistem içerisine çekilmesinden, Çin ve Rusya’yla işbirliği içerisindeki Şii hilalin etkisiz kılınmasına kadar hayli geniş bir çerçeveye sahiptir.

AKP’nin temel politika tarzı bugüne kadar devletin vahşetle yöneldiği temel sorunlara dokunmak ve değişimin öncülüğüne soyunmak olarak formüle edilebilir. AKP, böylece toplumun kırmızı çizgilerine dokunarak emekçi yığınların acılarına oynayarak demokrasi ve değişim özlemini sömürecekti. Elbette bu büyük bir medya kampanyası eşliğinde olabilirdi.

Ancak her büyük, iddialı çıkışın altında işçi ve emekçilere, ezilenlere yönelik kapsamlı bir saldırı dalgası sessizce yürürlüğe sokulacaktı. AKP, yumuşak güç konseptini ülkemiz topraklarının değerleriyle harmanlayacak, yaşama geçirecekti. Bir yandan açılımlarla hemen her alanda bir hesaplaşma, yüzleşme paradigması ortaya konulacak öte yandan ele alınan her konuda kazanılmış hakları gasp eden, muhalefeti baskı altına alan düzenlemeler yürürlüğe sokulacaktı. Dersim için özür dilenecek öte yandan Roboski’de 35 genç katledilecekti.

Faşizmin “Değişen” Kürt Politikası

Emperyalistlerin yukarda bir kısmına yer verdiğimiz tüm bu hedeflerini yerine getirebilmek için her şeyden önce resmi ideoloji-Kemalizm’de bir esnemeye ihtiyaç vardı. AKP’de ifadesini bulan kliğin görevlerini eksiksiz bir şekilde yerine getirebilmesi için bu zorunluydu. Bunun sonucunda 2000’lerle birlikte Kemalizm yeniden tartışılmaya başlandı. Bu polemiklerin en görünür yüzü Kürt Ulusal Sorununda devletin “değişen” yaklaşımlarıydı. “Dağda savaşacaklarına ovada siyaset yapınlar” şeklinde özetlenebilecek değişim; imha, inkâr ve asimilasyonun güncellemesi anlamına geliyordu.

Bu kapsamda inkâr edilen Kürt ulusu-Kürt sorunu “kabul edildi”, açılım politikası devreye sokuldu. Devlet,

AKP eliyle kendi Kürdünü yaratma ve asimilasyon politikasını yaşama geçirecekti. 90’lı yılların yargısız infaz, OHAL, köy yakmalar, zorunlu göç uygulamaları biçim değiştirecekti. Yumuşayan devlet, AKP eliyle yeni bir özel ordu kuracak (SİPRİ- Stockholm Barış Araştırmaları Enstitüsü- verilerine göre Türkiye 1988- 2008 arsında en çok silah ithal eden beşinci ülke olacaktı)

Ancak 9 Kasım 2005’te Umut Kitapevi’nin bombalanması, 2007 Aralık ayında gerilla alanlarına dönük hava saldırıları, Nisan 2009’da başlatılan KCK operasyonları, Hizbullahçıların serbest bırakılması ve cemaatin her alanda artan örgütlenmesi gerçek hedefleri deşifre edecekti. Özetle Türk devletinin Kürt ulusal sorununa yaklaşımı özünde hiçbir değişiklik göstermemiş, yapılan her makyaj Kürt ulusunun direnişi ile kısa sürede dökülmüştü. Gelinen aşamada devlet ılımlı söylemleri terk etmiş gerçek diline sarılmıştır.

Faşizm Türk Devletin Var Olma Biçimidir!

Ortaya çıkan tablo devletin üzerinde yükseldiği temel paradigmanın değişmeden korunduğunu ancak sürecin ihtiyaçları ekseninde yeniden üretildiğini göstermektedir. Türk devleti onca tartışmaya, polemige, demokratikleşme değişim adına sarf edilen söze karşın anayasaya ruhunu veren hiçbir maddeye dokunmamıştır. İşçi ve emekçilerin, örgütlenmesinin önündeki engeller kaldırılmadığı gibi referandumla birlikte yeni engeller çıkarılmıştır. Demokrasinin en önemli göstergelerinden biri olan ifade özgürlüğünün geldiği nokta, yüzü aşkın gazetecinin tutuklanmasıdır. TMY ve Özel Yetkili Mahkemeler Nazi Almanyası’nı kışkırtacak bir performansla çalışmakta, neredeyse AKP’ye yan bakan herkes gözaltına alınmakta, tutuklanmaktadır. Bugün daha görünür olan bu uygulamalar AKP tarafından 10 yıldır yapılan değişikliklerin geldiği aşamayı ifade etmektedir! Koparılan tüm fırtınaya karşın Kemalizm’in özüne dokunulmamıştır: “**Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir... Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir... Kemalizm demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir... Kemalizm demek, aynı zamanda, toprak ağaları sınıfıyla kol kola, omuz omuza köylü kitlelerini ezme, menfaat birliği etmek, sınıf kardeşliği etmek demektir**”. (Seçme Yazılar, İbrahim Kaypakaya, Umut Yayımcılık)

Dosya: Faşizm

FAŞİZMİN TÜRKİYE'DE ALDIĞI BİÇİM ÜZERİNE

Türkiye'de faşizm, kuruluş yılları ile birlikte, bizzat Mustafa Kemal'in önderlik ettiği ve gerici sınıfların temsilcisi olan faşist ekip tarafından tepeden inme ve üstten aşağı örgütlenmiş bir faşizmdir. Yani sözün kısası rejimin/devletin kendisi daha en baştan beri askeri faşist bir diktatörlüktür. Bu bakımdan Türkiye'de faşizmden bahsedilirken sivil faşizmin örgütlenmesi değil, devlet örgütlenmesi tartışma konusu yapılmalıdır. **Dolayısıyla TC devletinde faşizm, belli dönemlerde askıya alınan bir yönetme biçimi değildir, süreklidir.** Bunu böyle olmasının belli nedenleri ve sonuçları vardır.

TC Faşizminin Arka Planı

İlk olarak belirtelim ki faşizmin dayandığı ana zemin ülkemizin egemen sınıflarının durumudur. Teokratik bir imparatorluk olan Osmanlı, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinden yarı-sömürgeleştirilmiş, yarı-feodal bir imparatorluk. İşgal ile birlikte gelişen sömürge yapı Kurtuluş Savaşı sonrasında yeniden yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya kavuşmuştur. Fakat Kemalist devrimin eseri Yeni Cumhuriyetle birlikte esaslı bir biçimsel değişim yaşanmıştır. Öyle ki dönemin aydınları, "sosyalistleri" tarafından bile tarihsel anlamda ilerici bulunan Kemalist devrimin özü uzun yıllar kavranamamıştır.

Yeni Cumhuriyet, Osmanlı'nın otokratik yapısını yıkmıştır. Devlet yapısı olduğu gibi sürdürülmemiştir. Handedanlık rejiminin yıpranmışlığının yanında yarattığı avantajlar da vardır. Bunların başında tek merkezden yönetme konusunda sağladığı kolaylıklar gelmektedir. Bu ko-

laylık ortadan kalkınca yeni kolaylıkları sağlayan "yeni tipte" uygulamalar devreye girmeliydi. Bu da elbette ezilen halkın üzerinde azgın bir diktatörlük kurmayı gerekli kılıyordu. Egemen sınıfların zayıf yapısı da bu duruma eklenince TC'nin faşist bir rejim olması kaçınılmaz hale büründü. Kemalistler bu durumun farkındadır. Sözü Şnurrov'a bırakırsak; "*Bugünkü Türk hükümeti elbette bir diktatörya hükümetidir. Çünkü egemen olan Türk burjuvazisi, tamamen güçsüzdür ve gelişebilmek için halkı ezme zorundadır.*" (Aktaran İ. Kaypakaya)

Şnurrov'un burada "*güçsüz burjuvazi*" ifadesiyle kastettiği olgu savaştan çıkmış bir ülke burjuvazisinin yıpranmışlığını değil, bağımsız bir milli burjuva sınıfının yeni kurulan cumhuriyetin egemen sınıfı olmadığını anlatmaktadır.

Osmanlı'nın son dönemlerinde ülkeye dışarıdan girmiş olan kapitalist üretim biçimleri yarı-sömürge bir ekonomik yapı doğurmuş ve bu yapı, milli burjuvazinin gelişimini engellemiştir. Kurtuluş Savaşı yıllarını bu haliyle karşılayan orta burjuvazi zaten gelişen anti-emperyalist savaşa önderlik edebilecek güçte ve yetenekte değildir. Dolayısıyla Kurtuluş Savaşı önderliği, sınıf örgütünün de eksikliğinin yarattığı boşluktan kaynaklı, komrador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının temsilcisi olan Kemalistler tarafından ele geçirilmiştir. Halkta var olan anti-emperyalist öfkeden yararlanan Kemalistler, halkın da desteğini arkalarına alarak emperyalist devletlerden birçok taviz koparmayı başarmış fakat iktisadi yapı olduğu gibi korunmuştur. Gelişen işgal karşıtı harekete önderlik edebilecek kapasiteden yoksun olan Türk milli burjuvazisi bu objektif koşulların yanı sıra Ekim Devrimiyle birlikte ortaya çıkan somut durumun da etkisiyle bir burjuva demokratik devrimine önderlik edebilecek durumda değildir. Çünkü Ekim Devrimi'yle birlikte Emperyalizm ve proleter devrimler çağı formülasyonunda vücut bulan objektif koşullar meydana çıkmıştır. Ekim Devrimi ile birlikte burjuvazi artık tarihsel manada ilericiliğini yitirmiş ve bağımsız bir milli hareket yaratma yetisini ve cesaretini kaybetmiştir. Dolayısıyla yüzünü emperyalist batı güçlerine dönmüş Kemalist Devrimin, bir burjuva demokratik devrim olması aynı zamanda objektif koşullardan kaynaklı mümkün değildir.

Ülkemizde faşizmin bir rejim meselesi olarak algılanması gerekliliğinin ekonomik alt yapısı yukarıda özetlediğimiz nedenlerden kaynaklanmaktadır. Ülkede bağımsız, gelişmiş bir milli burjuvazi yoktur, ülke egemen sınıfları güçsüzdür ve emperyalizme sırtını dayamak zorundadır.

(Egemen sınıfların güçsüzlüğünden anlaşılması gereken şey, kendi pazarına hakim bir sanayi sınıfının egemen durumda olmamasıdır. Dolayısıyla ülke pazarı emperyalizmin ve onun komprador uşakları ile yerel feodal ağaların ortak sömürü alanı haline gelmektedir. Ülkemizde hakim sınıflar arasında sürekli bir klik savaşı yaşanmasının asıl nedeni de budur.) Bu birinci nedendir. İkincisi ise burjuva demokratik devrimler çağının kapanmasıyla ilgilidir.

Lenin Devlet ve Devrim adlı başyapıtında; burjuvazinin esas olarak burjuva demokrasisini işletmekten yana olduğunu, burjuvazinin yönetme sorunu yaşadığı süreçlerde burjuva demokrasisinin sınırlarını olabildiğince genişlettiğini ve burjuvazi için en kolay yönetme biçiminin bu olduğunu belirtmektedir. Genel olarak güçlü burjuva demokratik cumhuriyetlerde yaşanan şeyin de bu duruma tekabül ettiğini eklemektedir.

Fakat bu durum bağımlı ülke egemenleri için mümkün değildir. Çünkü hem emperyalizme bağımlılığın yarattığı hem de egemen sınıfların arasında var olan çelişkilerin ortaya çıkardığı sonuçlar, ezilenlere yönelik sistematik ve zora dayalı baskıyı süreklileştirme zorunluluğunu dayatmaktadır. Tersi durumda egemenlerin iktidarlarını korumaları güçleşir. Dolayısıyla burada egemen sınıflar faşist devlet mekanizmasını ellerinde bulundurma avantajlarıyla iktidarlarını süreklileştirmeye çalışmaktadır. Türkiye’de olan, tam da budur. Kemalist iktidarın ilk dönemlerinden itibaren; işçi, köylü, küçük burjuvazi, demokrat aydınlar ve diğer millet ve azınlık milliyetler üzerinde azgın bir diktatörlük ve ırkçılık işletilmiş, her türden ilerici fikir ve örgütlenmenin önü kapatılmıştır. (bkz. S. Nişanyan, Atatürk ve Kemalizm Üzerine 51 Soru, İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar, F. Başkaya, Paradigmanın İflası). **Kemalist iktidar bunu yapmak zorundadır çünkü temsil ettiği sınıfın iktidarının pekişmesi ve süreklileşmesi ancak ve ancak bu zora dayalı uygulamalarla mümkün olacaktır.**

Kemalist Faşizm

TC devletinin kuruluş yıllarıyla birlikte ülke ağır sanayi (özellikle demir ulaşımı) ve yer altı kaynaklarının kullanım hakkı büyük oranda emperyalist devletlere (İngiliz ve Fransız emperyalizmine) terk edilmiştir. İzlenen devletleştirme politikası ise 1929 Ekonomik Bunalımının yoğun etkisiyle birlikte, sömürüyü devlet mekanizması aracılığıyla daha işlevli hale getirebilmek amacıyla gerçekleştirilmiştir. Bu bakımdan komprador bürokrat burjuvazi palazlandırılmış ve ezilen halk üzerinde korkunç bir sömürü çarkı işletilmiştir. Anti-emperyalist hareket döneminde halkın desteğini ve çeşitli taktiksel manevralarla (Özerklik sözü, kurucu mecliste milletvekillikleri) Kürtlerin ve diğer milliyetlerin (bu dönemde (1921) gerçekleşen Koçgiri ayaklanması

Birinci Meclise karşı gerçekleştirilmiştir. Fakat T. Kürdistanı’nda esas olarak emperyalist boyunduruğa karşı birlikte mücadele etme eğilimi ve pratiği söz konusudur) arkasına alan Kemalist kadrolar, daha bu yıllarda emperyalistlerle giriştiği pazarlıkların sonucunda cumhuriyeti ilan etmiş ve askeri faşist diktatörlük mantığına ve vizyonuna uygun bir inşaya girişmiştir. Tek parti iktidarı boyunca da (1923-1950) üniter devlet yapısı baskı, zor ve katliamlar yoluyla sağlamlaştırılmıştır.

Felsefi, siyasi, kültürel, yönetsel, ekonomik vb. açılardan tamamen totaliter bir diktatörlük olarak inşa edilen “Yeni Cumhuriyet’in” resmi ideolojisinin ismi ise Kemalizm olmuştur. Tek özgünlüğü Türkiye tipi faşizm olmasıdır. Bunun dışında hiçbir özgünlüğü ve orjinalitesi yoktur Kemalizm’in.

Dünyada yaşanan diğer uygulamalı örnekler ve faşist ideologların eserlerinden yola çıkılarak, faşizmin söylem ve pratik düzeyinde ortaya çıkan en temel unsurları, burjuva devletin ve düzenin kutsanması, koyu bir milliyetçilik, militarizm ve azgın bir anti-komünizmdir. Bu temel unsurlardan yola çıkılarak faşist rejimlerde yüzeysel olarak;

- Devlet her şeyin üzerinde tutulur ve yüceltilir. Devletin bekâsı uğruna bireysel ve kolektif tüm hak, renk ve farklılıklar yok sayılır.

- Sınıf mücadelesi ve sınıfların varlığı kesin olarak reddedilir. Toplumun mayasını bozacağı düşüncesiyle sınıf ayrımı fikrine karşı çıkılır. Kaynaşmış toplum, toplum yapısının tanımı olarak sunulur.

- Dinin toplum üzerindeki etkisi artırılır. Toplumu tek bir potada eritebilmek için geleneklere ve dine çok önem verilir.

- Radikal bir ırkçılık ve azgın bir şovenizm üzerinden, diğer millet ve milliyetlerin inkarı, asimilasyonu veya tehcir ve soykırımlar yolu ile yok sayılma ya da yok edilmeleri sağlanmaya çalışılır vb. özellikler sayılabilir.

Uzatabilecek bu listedeki ana vurguların her biri Türkiye’de, cumhuriyetin temel değerleri olarak kabul edilmekte,

tarihsel olarak yaşanmış ve yaşamaya devam eden örneklerde somutlanmaktadır. Bu yaklaşımın TC devletinde dayandığı ideolojik öz, Kemalizm'dir. Bu açıdan hâkim sınıfların ideolojisidir.

Özetlersek eğer, ülkemizin yarı-feodal, yarı-sömürge sosyo-ekonomik yapısının bir ürünü olarak egemen sınıflar sırtını emperyalizme dayamak zorundadır. Çünkü güçsüzdür. Bu nedenle emekçi halka ve diğer ulus ve azınlık milliyetlere karşı katı bir diktatörlük hüküm sürdürülmektedir. Bunun adı faşizmdir ve Kemalizm'de ifadelendirilmektedir.

Parlamento Ve Darbeler

Ülkemizde parlamentonun varlığı ezilen halka dönük bir aldatmacadan başka bir şey değildir. **Parlamentonun varlığı adı cumhuriyet olan devletin, bu kavramın hakkını biçimsel olarak temsil etme kaygısının ürünüdür.** Tek partili dönem boyunca neredeyse demokrasi adına hiçbir uygulamaya yer yoktur. 1940'lı yıllarla birlikte ardından hem dünyadaki konjonktürel süreç hem de ülkede gelişen muhalefetten dolayı çok partili sürece geçilmiş ve ardı sıra gelişen yıllar çok partili faşizmin nasıl yaşandığına örneklik etmiştir. Bu anlamda parlamentonun asıl işlevi halkı gerici sınıf klikleri arasında bir tercih yapmaya zorlamak ve bu anlamda faşist sisteme halkın rızasını da dâhil etmektir.

Burada akla şöyle bir soru gelebilir: Madem ülkede faşizm sürekildir ve parlamentonun varlığı halkı oyalamaya ve aldatmaya yöneliktir, neden çok partililiğe geçildiğinden beri neredeyse on yılda bir çeşitli AFC'ler (Askeri Faşist Cunta) gerçekleşmektedir? Böyle bir sorunun yanıtı, yukarıda altyapısını aktardığımız sistemin kodları göz önüne alındığında açık olmaktadır. Faşist rejimin hüküm sürdüğü bizimki gibi ülkelerde var olan çelişkilerin niteliğinden kaynaklı, halk muhalefetinin hızlı ve etkili bir şekilde gelişmesinin zemini her zaman mevcuttur. Dolayısıyla egemenlerin bazı dönemlerde parlamento maskesinin arkasına bile sığınmadan açık bir AFC'ye ihtiyaç duymaları öncelikle halk muhalefetinin önünü almak ve egemen sınıfların ihtiyaç duyduğu yaptırımlara hayat vermek için gerçekleştirilir. Ülkemizde yaşanan, 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül gibi darbelerin geliştiği zemin halk muhalefetinin egemen sınıfların saldırılarını geriletecek potansiyel ve güce eriştiği dönemlerde gerçekleşmektedir.

AFC'lerin diğer önemli nedeni ise emperyalizmin, bu bağlamda ülkemiz egemen sınıflarının da, ülkede uygulamak istedikleri ekonomik ve sosyal dönüşümleri etkili ve hızlı bir şekilde uygulamak istediğinden kaynaklanmaktadır. Yine egemen sınıflar arasında var olan klik savaşımında egemenlerin iktidardan asıl payı kapma istekleri de darbelerin nedenleri arasında yer almaktadır. Bu bağlamda sistemi dizayn etme ihtiyacının giderildiği araçlardan birisi AFC'dir.

Geçici bir darbe hükümeti sürecinden sonra halkın tüm

kazanımları yok edilir, egemenler ihtiyaç duydukları dizaynı gerçekleştirmiş olur ve yeniden parlamenter seçimin var olduğu faşizme geçilir.

Diğer yandan seçimlerin en önemli nedenlerinden birisi de halkı gerici-faşist düzen partileri aracılığıyla egemen sınıflara yedeklemeye duyulan ihtiyaçtır. Faşist sistem komünist partinin açıktan örgütlenmesine izin vermez. Çeşitli reformist-ilerici partilerin ise marjinal kaldıkları sürece faaliyet yürütmelerine izin verilir. Fakat TİP örneğinde olduğu gibi, reformcu bir partinin etkili bir siyaset zemini ortaya çıktığı anda yasal çalışmaları engellenir. (Burada bir istisna olarak Kürt Hareketinin legal siyaset partilerinden bahsedilebilir. Bu partilerin legal alanda faaliyet yürütme olanakları tamamen ödenen bedeller üzerinden, kapatılan onlarca partiden sonra silahlı mücadelenin ortaya çıkardığı bir kazanımdır. Ki mevcut durumda Kürt legal siyasetine yönelik ağır bir baskı, yasaklama gayreti ve tahammülsüzlük söz konusudur.)

AKP ile “gelen” faşizm

Yazı boyunca aktardığımız temel nedenlerden ötürü bu ülkede faşizm sürekildir. Ve ancak bir halk devrimiyle ortadan kaldırılabılır. Çünkü cumhuriyet demokratik bir devrim değildir ve cumhuriyet tarihi boyunca böyle bir olay gerçekleşmemiştir. Bu bilgiler ışığında AKP sürecinde gerçekleşen “dönüşümler” ve saldırılara kısaca değinmek de gerekmektedir. AKP'nin hükümet olduğu son dönemdeki tüm gelişmeler ülkemiz egemen sınıflarının ve emperyalist efendilerinin bölgesel ve dönemsel ihtiyaçlarına uygun bir restorasyon ihtiyacından kaynaklanmaktadır. **Dolayısıyla sol çevreleri ve Kürt Hareketini de etkisine alan bir tarafta “AKP Faşizmi” söylemi diğer tarafta ise “AKP'nin Gerçekleştirdiği Reformlar” şeklindeki formülasyonların ikisi de yanlıştır.** İronik bir durum olan bu iki taban tabana zıt değerlendirmenin altında TC faşizmini ve Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını anlamamak söz konusudur. Bu konulara detaylıca değindiğimiz için yeniden belirtmeye ihtiyaç duymamaktayız. Fakat 90'lı yıllarda gerçekleşen faili meçhullerin, köy yakmaların, 30'lu, 40'lu, 50'li, 60'lu, 70'li, 80'li yıllarda yapılan işkencelerin, gerçekleşen hak gasplarının, işçi katliamlarının, Sivasların, 6-7 Eylülün, Dersimlerin, Maraşların, Gazilerin hükümetleri ve şimdilerde yaşanan Hrantların, Roboskilerin hükümetleri ayrı ayrıdır. Fakat uygulamalar aynıdır. **Bu nedenle özel bir sürecin egemenler açısından başarılı bir hükümeti olsa da AKP faşizmi diye bir şey söz konusu değildir. Aslolan TC devletinin faşizmidir.**

AKP'nin, TSK'nın iktidardaki etkisini ortadan kaldırdığını, sivil bir dönüşüm yarattığını, darbe uygulamalarıyla hesaplaştığını, bu anlamda ilerici reformlara önderlik ettiğini belirten yaklaşım ise yanıt verilmeye değer bile değildir.

Dosya: Faşizm**FAŞİZM EZİLEN ULUS VE AZINLIK MİLLİYETLER****Giriş**

Faşizm, mali sermayenin “en gerici”, “en şovenist”, “en saldırgan” unsurlarının *doğrudan* askeri-silahlı diktatörlüğüdür. Tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm, iktidardaki sınıfların niteliğinden dolayı süreklidir ve İbrahim’in de ortaya koyduğu gibi TC devleti kurulduğu günden bu yana faşizm ile “yönetilmektedir.” Ülkemizdeki bu gerçekliği yeni “keşfeden” reformist-revizyonist cenah ve faşizmi salt AKP ile sınırlı gören küçük burjuva “devrimcileri” için “yeni” olan bu “sistem”; siyasi, askeri, ekonomik, kültürel, psikolojik vs. gibi birçok alanda incelenebilir. Ancak biz yazıyı bu olgulardan çok yalnızca faşist TC devletinin ezilen ulusa ve azınlık milliyetlere uyguladığı baskı ve zulüm ile sınırlandırıyoruz.

Türkiye’nin ekonomik olarak geri kalmışlığı, yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısı, ona göre bir üst yapıyı da zorunlu kılıyordu. Marks’ın ifadesiyle; “*Hukuk, hiçbir zaman, toplumun iktisadi durumundan ve ona teka-bül eden uygarlık derecesinden daha yüksek olamazdı.*” Osmanlı’nın son dönemleri ve TC devletinin ilk yılları göz önüne alındığında, iktidara rengini veren sınıflar oldukça cılız olan, *dışa bağımlı* Türk ticaret burjuvazisi ve toprak ağalarıyken, bu sınıflardan *burjuva demokrasisi* beklemek boş bir hayal olmanın ötesinde, kelimenin tam anlamıyla “cahilliktir.” Ülkemizdeki kimi reformist ve revizyonistler çevreler devletin “*faşist*” niteliğini yeni “keşfetmiş” gibi gözükseler de aslında tahlilleri Marksizm’den oldukça uzak saptamalardır.

Zira Kemalizm’i sınıfsal özünden “ayrı” tutup eleştirmek, aslında ona ilerici bir rol yüklemekle eşdeğerdir. Bugün Kürt ulusunun ulusal mücadelesine yönelen baskılardan dolayı devleti faşist ilan edenler, dün bu baskıların/katliamların olmadığını mı iddia ediyorlar? Ya da azınlık milliyetlere uygulanan baskılar görmezden mi geliniyor? Onlardan bu tutarlılığı beklemek hakkımız, ancak bu tutarlılığı göstermiş olsalar dahi sorunun yine epeyce eksik kalacağı muhakkaktır. Çünkü faşizmin temel ideolojik argümanları ırkçılık ve şovenizmken, onu

salt bunlarla açıklamak idealizme maluldür, sınıf bakış açısından kopmaktır.

En demokratik, yasal, meşru hakların bırakalım kullanılması, dile getirilmesinin bile baskılarla, tutuklamalarla cevap verildiği bir ülke gerçekliğinde, faşizmi anlatmak; bir yanıyla kolay, bir yanıyla da zordur. Zorluğu; hüznün, öfkenin, acının ve kinin çokluğundandır! Bizler, inanıyor ve biliyoruz ki bu faşist diktatörlüğün kökü bir gün mutlaka kazanacaktır ve tarih ezilen sınıfların düşmanı olan bu kan içicileri “er ya da geç” kendi çöplüğüne gömecektir!

Kurulduğu günden bu yana Kürt, Rum, Ermeni, Yezidi, Yahudi, Süryani, Çerkez, Asurî, Alevi, Arnavut, Boşnak, Arap ve adını saymadığımız ulus, inanç ve azınlık milliyetlere karşı sürekli baskı, imha, inkâr, soykırım, asimilasyon ve yıldırma politikası güden devlet, kuruluşunun yaklaşık olarak doksanıncı yılında da bu politikalarına “aynen” devam etmektedir. Bu şaşırtıcı bir durum değil, tersine kendi gerçekliği içinde düşünüldüğünde gayet olağan bir durumdur. Şimdi tek tek olmasa da, esas olarak faşizmin bu öznelere uyguladığı şoven politikaları ana hatlarıyla vermeye çalışacağız.

Ermeniler, Rumlar, Süryaniler, Asurîler, Yezidiler

Devletin, resmi-tarih tezlerinin hazırlandığı (daha doğru bir ifadeyle, “uydurulduğu”) yer olan Türk Tarih

Kurumu, 1931 yılında M. Kemal’in emriyle kurulmuş, 1935 yılında da kurumsallaşmıştır. İlk, orta ve yükseköğretim tarih müfredatını hazırlayan bu kurum, devletin faşist politikalarını kitlelere “meşru” göstermek ve halkın bilincini bunaltmak için çeşitli “görüşler” ortaya atmış ve bu “görüşlerini” tüm “eğitim-öğretim” hayatı boyunca öğrencilere empoze etmeye çalışmıştır. “Bütün dillerin Türkçeden gel-

diği”, “Bütün ırkların Türklerden türediği”, “Anadolu’nun geçmişten beri Türklerin hâkimiyetinde olduğu” vs. gibi saçma sapan teorilerin ortaya atılması, kuşkusuz sebepsiz değildir. 19 ve 20. yüzyıllarda Rum, Ermeni vs. gibi “Gayri Müslim” topluluklara uygulanan “zorunlu göçün” (siz soykırım okuyun!) üstünü örtmek, yapılan katliamlara kılıf uydurmak gibi yöntemler, hâkim sınıfların bir nevi “zorunlu” yöntemi haline gelmişti.

Osmanlı Devleti ve onun devamcısı olan TC devletinin faşist/ırkçı yöntemlerine ilk maruz kalan uluslardan bir tanesidir mazlum **Ermeni ulusu**. 1800’lü yıllarda başlayan soykırım girişimi daha sonraları sistemli olarak sürekli devam etmiş, 1915 yılında soykırım ile neticelenmiştir. “II. Abdulhamid’in emriyle 1894’te başlayan, 1895’te doruk noktasına çıkan ve 1896’da “hızı düşen” ve sonunda noktalanmış Ermeni katliamı sonucunda cinsiyet ve yaş farkı gözetmeksizin 150 ile 200.000 arası Ermeni öldürülmüştür.”¹ **Abdülhamit** katliamı yaparken en çok İslam dinini kullanmakla beraber, hayatını kaybeden Ermenilerin mal ve mülklerini de devletin hazinesine aktarmıştır. Ayrıca Abdülhamit 1896 yılında, Dünya Siyonist Örgütünün lideri olan Herzl ile Filistin üzerine görüşmeler yaptığı sırada, Avrupa basınında Siyonist kaleşörlerin Ermeni “sorunu” üzerine Osmanlı lehine yazılar yazma teklifini oldukça olumlu karşılamıştır. Herzl bununla birlikte belli bir miktar paranın karşılığında Filistin topraklarının Yahudilere verilmesini talep ediyordu. Resmi tarih her ne kadar “Devlet Yahudileri-Siyonistleri karşısına almak istemedi” dese de, bu teklif padişahın kafasını bir hayli karıştırmıştır.

Ermenilerin ulusallaşma sürecinde soykırım girişimlerine, katliamlara maruz kalmasının kaçınılmaz olduğunu söyledik. Çünkü gerek saltanat ve hilafet yanlıları, gerekse İttihat ve Terakkiçiler en geri sınıfları temsil eden siyasi gruplardı. Resmi tarih uşaklarının “soykırım olmadı” yaygaralarından bahsetmeden önce **Talat Paşa**’nın Aleppo (Halep) valiliğine 15 Eylül 1915 tarihli gönderilmiş telgraflarına bakmakta yarar vardır: “Halep Valiliğine: (15 Eylül 1915)- Hükümetin, Cemiyetin (İttihat ve Terakki) emriyle Türkiye’de yaşayan Ermenilerin hepsini ortadan kaldırmaya karar verdiği size ilk başta iletilmişti. Bu emre ve karara karşı çıkanlar, imparatorluğun resmi memuriyetinde kalamazlar. Alınan önlemler ne kadar özgün olursa olsun, Ermenilerin varlığına son verilmelidir. Ne yaşa ya da cinsiyete, ne de vicdani kaygılara itibar edilmemelidir. Dâhiliye Nazırı Talat.”

23 Kasım 1915 tarihli telgrafında ise şu ifadeler yer almaktadır: “Orada sizin elinize teslim edilen Doğu vilayetleri Ermenilerini gizli yollarla ortadan kaldırınız. Savaş bakanlığının emriyle bir araya toplanmış olan ve askeri

yetkililer tarafından bakılan Ermeni çocuklarını toplayınız. Şüphe uyandırmamak için, sürgün komitesi tarafından bakılacakları bahanesi ile gönderiniz. Yok ediniz ve rapor veriniz. Dâhiliye Nazırı Talat.”

Bazı anlar vardır ki, duygularımızı, düşüncelerimizi karşılayacak kelime bulamakta zorlanırsınız. Hiçbir kelime, hiçbir kitap, hiçbir türküyü ya da hiçbir şiir anlatamaz var olanı... Anlamak için sadece tek bir şey gereklidir; yaşamak! Bu sözler üzerine ne desek anlamsız olacaktır, farkındayız; işte bu yüzdendir ki yukarıdaki sözleri yorumsuz bırakmayı tercih ediyoruz. Çünkü her sözcük yaşanmışlığın karşısında ezilecek, yaşanmış olanı anlatmada başarısız olacaktır. Soykırım olmadığı iddialarının ne kadar içi boş/fos laflar olduğunu söyleyip geçelim...

*Soykırım kavramının, kendisi de soykırım kurbanı olan bir halka mensup, Polonyalı bir Yahudi olan hukukçu Lemkin’e borçluyuz.*² Tarihin, Türk hâkim sınıflarına garip bir cilvesidir ki soykırım kavramını Lemkin, 1915 Ermeni olaylarından esinlenerek oluşturmuştur. Ayrıca bu kavram salt “fiziki imhayı” değil, soykırıma uğrayan grubun ulusal niteliklerinin tasfiyesi ve uygulayıcı grubun ulusal özelliklerinin kabul ettirilmesi (zorla asimilasyon), zorunlu göç, kültürel soykırım gibi imha amaçlı eylemleri de içermektedir.³ Ne zaman Ermeni meselesi, 1915 olayları tartışılmaya başlandığında TC devletinin kaleşörleri hemen “soykırım olmadı” “zorunlu göçtü” vs. gibi argümanlara sarılır. Çünkü ona göre bir ulusu yüzyıllarca yaşadığı topraklardan zorla göç ettirip, “vatansızlaştırmak”, “insani” ve “doğru” bir şeydir. Osmanlı Devleti’nin resmi belgelerine bile bakıldığında “doğudaki 6 vilayette Ermeni nüfusunun % 18 olduğu” görülecektir. Bu oran, rakam olarak yaklaşık bir buçuk milyona tekabül eder. Yine Doğudaki bazı şehirlerde Ermeni nüfusunun % 40’a çıktığı da bilinen bir gerçekliktir. Peki şimdi soruyoruz, şu an ülkede kaç Ermeni var? Ülkenin yüzde kaçını “etnik köken” olarak Ermeni? Atatürk Araştırma Merkezi’ne göre bu oran % 1,5’tur. (bunların esasının zorla dini değiştirilmiştir.) Aslında salt bu veriler bile Türkiye’nin sınırları içinde bir ulusun yok olduğunu anlatmaya yeterli kaynaklardır.

1915 soykırımından sonra Türkiye’de kalan Ermeni nüfusunun nasıl “kurtulduğuna” da değinmek gerekiyor. Bu “nüfusun” çoğu kadınlardan oluşmaktadır. Türkiye sınırları içinde kalan Ermeni kadınları tecavüze uğramış, din değiştirme koşuluyla Müslümanlarla nikâhlanmış, bu dayatmayı kabul etmeyenler de işkenceyle öldürülmüştür. Bugün Türkiye Kürdistanı’na bakıldığında büyükannesi Ermeni olan birçok aile görülecektir. Bu kadınların yaşadığı acıları, psikolojisini, Ermeni olmanın yanında kadınlığının da getirdiği “dezavantajı” bugüne kadar hiçbir

yazar/örgüt kapsamlı olarak ele almamıştır. Ermeni kadınlarının maruz kaldığı baskı/tecavüz/katliam “ayrı” ve kapsamlı olarak incelenmesi gereken oldukça önemli konulardan bir tanesidir.

Ermeni ulusunun yanında Süryaniler, Asurîler, Rumlar ve Yezidiler de soykırımın hedefindeydi. 1915 soykırımının, *ülkedeki tüm “Gayri Müslim” halkları yok etmeye yönelik bir eylem* olarak okumak gerekiyor. Her ne kadar 1915 olaylarını anlatırken bu halklardan çok bahsedilmese de, Ermenilerle birlikte Süryaniler, Asurîler ve Yezidiler de katledilmiştir. (Hatta bu halkların üçte ikisinin katledildiği söylenmektedir. Bkz: Resmi Tarihte Kürtler, sf.82) Sünni Kürtlerin o dönem için soykırım hedeflerinin dışında kalması, Müslüman olmalarından kaynaklıydı. Çünkü devletin hedefi ilk etapta salt *etnik arındırma* değil, esas olarak **dinsel bir arındırma**dır. Ayrıca devletin birden tüm “Gayri Türkleri” karşısına alması da o dönem için beklene mezdi. Hem sözü geçen coğrafyadaki cephelerde olası savaş durumu, hem de emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler devletin buna cesaret edememesine yol açmıştır. Ermenistan’daki Kürt nüfusunun esasının Yezidi olması ve Ermenilerin göç ettirildiği hemen her yerde Süryani ve Asurîlerin de bulunması devletin *“aman canım, ha Ermeni ha Asurî ha Yezidi, hepsi “gâvur” değil mi?”* mantığına uygun davrandığının açık kanıtıdır. İşte tam da bu sebeple 1915 soykırımını incelerken diğer, Müslüman olmayan halklara değinmek zorunlu hale gelmektedir.

Anadolu’nun en kadim halklarından biri olan Rumlar da, faşizmin baskılarından nasibini alan uluslardan biridir. Özellikle Ege bölgesinde yaşayan Rumlar, yüzyıllardır hayatını devam ettirdikleri “yaşam alanlarından” zorla göç ettirilmek istenmiştir. Resmi tarih bunu her ne kadar Müslüman-Rum çatışması olarak göstermek istese de, esasında bu olay iki emperyalist uşağı devletin dalaşığıdır.

“Gayri Müslim” halkı tasfiye politikalarından bir tanesi de 1942 yılında yürürlüğe giren Varlık Vergisi’dir. Resmi tarih, Varlık Vergisi’nin genelde II. Dünya Savaşı’nın dayattığı ekonomik bunalıma bir önlem olarak uygulamaya konduğunu söyler. Bu konuyla ilgili basına kapalı olarak gerçekleştirilen CHP grup toplantısında, dönemin başbakanı Şükrü Saraçoğlu’nun sözleri ise, sanki faşist Türk Devleti’nin kanlı tarihinden bir yaprağı çürütmek için yapılmıştır: *“Bu kanun aynı zamanda bir devrim kanunudur. Bize ekonomik bağımsızlığımızı kazandıracak bir fırsat karşındayız. Piyasamıza egemen olan yabancıları böylece ortadan kaldırarak, Türk piyasasını Türklerin eline vereceğiz.”* Yine aynı toplantıda şunları da söylemiştir: *“Bu memleket tarafından gösterilen misafirperverlikten faydalanarak zengin oldukları halde, ona karşı bu nazik*

*anda vazifelerini yapmaktan kaçınacak kimseler hakkında bu kanun, bütün şiddetiyle uygulanacaktır.”*⁵ Kanunun uygulanmasındaki amaç tabii ki de Rum, Ermeni ve Yahudileri göçe zorlamaktır. Buna göre vergilerin % 50’sini Gayri Müslimler (G), % 25’ini dönmeler (D) % 12,5’ini ecnebi-ler (E) geri kalan % 12,5’ini de Müslümanlar ödemektedir. Burada “dönme” olarak ifade edilen toplumsal grup, başka dinlere mensup iken daha sonraları Müslümanlığı “benimsemiş insanlardır. Bu insanların “Müslüman olması” devlet için hiçbir şey ifade etmez. Geçmişte “Gayri Müslim” olmanın bedelini ödemek zorundadırlar.(!) **İşte TC’nin çokça yaygarasını yaptığı “hoşgörü” politikası bundan ibarettir...** Tıpkı Abdülhamit’in Ermenilere yaptığı gibi, iflas eden, göçe zorlanan pek çok Müslüman olmayan halkımızın mallarına devlet yine el koymuştur. Bu politikadan en çok etkilenen özneler kuşkusuz Rum’larla birlikte Ermeni ve Yahudilerdir.

Kürtler

TC, içindeki “Gayri Müslimleri” temizledikten sonra, okun sivri ucunu “Gayri Türklerle” yöneltmişti. “Tek vatan, tek bayrak, tek dil” ırkçı şiarları yavaş yavaş hayat bulmaya başlayacaktı. Bunu oluşturmada en büyük engel olarak karşılarında kuşkusuz Kürtler duruyordu. Ama işin içine hem Kürtlük hem Alevilik girince egemenlerin kor-

kusu daha da büyümekteydi.1938 katliamından önce Der-sim'de "Aleviler Türk'tür", "gelip burada Kürtleşmişsiniz" vs. gibi propagandalar, devletin duyduğu korkuyu ifade eder. Aynı yalanlar 1980 Askeri Faşist Cunta tarafından da çokça atılıyordu.

Türk-İslam dayatması, Mahmut Esat Bozkurt'un ağ-zında *Türk olmayanlar hizmetçiliği hak ederler* şekline bü-rünüyordu. Bugün "küçücük çocukları siyasete buluşturuyorlar" vs. diyenler, cumhuriyetin ilk yıllarından beri 7 yaşındaki çocuklara "Varlığım Türk Varlığına Arma-ğan olsun", "Atatürk'ün yolundan gideceğime ant içerim" gibi şeyleri "askeri disiplinle" söyletmelerine ağzına açıp tek bir laf edemezler.

Kürt ulusal meselesini, baskıyla, katliamla "çözmek" (tasfiye etmek-Türkleştirmek) isteyenler, bu zamana kadar amaçlarında başarılı olamadılar. "Mübadele" ile Kürdis-tan'a binlerce Türk yerleştirildi, yine binlerce Kürt zorla batıya göç ettirildi, binlercesi kurşuna dizildi, birçok ilde kitlesel katliamlar yapıldı fakat verilen ulusal mücadele sa-yesinde varlıklarını devam ettirebildiler. Devletin baskısı arttıkça, Kürt yurtseverler bitmedi, aksine güçlendi ve ço-ğaldılar. En son Roboski'de de görüldü ki bu halk öldür-mekle bitmeyecek! Devlet bu acı gerçekliği geçmişte olduğu gibi bugün de daha pek çok kez tadacaktır.

TC faşizminin kanlı tarihinde, pek çok farklı milliyet de ırkçı politikalara maruz bırakılmıştır. Arnavutlar ve

Boşnaklar amansız bir milli baskıyla "Türkleştirilmiş", Lazların önemli bir bölümü asimile edilmiş ve I. Emperya-list Paylaşım Savaşı öncesi ve sonrası Arap karşıtı pek çok teori ortaya atılmıştır. Çerkez'ler de tıplı Kürtler gibi, Türklerin yoğun olduğu yerlere zorla yerleştirilmiş, kültü-rel kimliklerini tasfiye edenlere karşı mücadele etmişlerdir. Bugün binlerce Çerkez, çeşitli demekler aracılığıyla ana-dilde eğitim hakkını alanlarda haykırmaktadır.

Sonsöz Yerine:

Bu yazının bir "sonsöz"ü yok. Sonsözünü her zaman di-renen halklar söyler ve özgür geleceği yaratma uğruna mü-cadele edenler, o kızıl günün şafağında "sonsözünü" egemenlerin suratına kin kusarak yapıştırırlar... 40 yıllık mücadele tarihimiz, kavgada güneşe uğurladıklarımız ve Roboski şahit olsun ki, sonsözümüz yakındır ve şimdiden egemenlerin korkulu rüyası olmaya başlamıştır...

¹ Cemal Weli, 1895-96 Ermeni Katliamı

² Resmi Tarih Tartışmaları, Kürtler, s.75

³ Daha ayrıntılı bilgi için bkz: Özgür Üniversite Fo-rumu, Recep MARAŞLI

⁴ Siyasi Anılar 1939-1954, Faik Ahmet Barutçu, Milli-yet Yayınları, s.263, (Varlık Vergisi ve Türkleştirme)

⁵ Aşkale Yolcuları Varlık Vergisi ve Çalışma Kampları, Rıdvan Akar, Mephisto Yayınları, 2006, (21 Ocak 1943 ta-rihli Cumhuriyet gazetesinden alıntı)

Dosya: Faşizm**DİN FAŞİZMİN ELİNDE ETKİLİ BİR SİLAHTIR**

Türkiye’de faşist TC devletinin gerek geçmişinde gerek bugününde kullandığı en etkili silahlarından bir tanesi dindir. Bunu görmek için güncel verileri sunmak bile yeterli olmaktadır. Faşizmin kendini var etmesi, sömürüyü sürdürmesi için çeşitli araçlara gereksinimi vardır. Bu konuda ülkemizde de olduğu gibi din önemli bir araç olma misyonunu üstlenmiştir.

Tarih sayfalarını karıştırdığımızda karşımıza dinlerin çıkışlarında ilk etapta ezilen halk kesimleri ve bu kesimlerin mevcut düzene karşı biriktirdikleri tepkiler çıkmaktadır. Ancak bir adım ilerisinde dinin ise ezenlerin elinde bir silaha dönüştüğünü görüyoruz. Din egemenlerin elinde halkın duygularını sömüren ve korku yaratan, halkın boyun eğmesine sebep olan tehlikeli bir unsura dönüştürülüyor. Ortaçağ Hıristiyanlık tarihi bunun en güzel örneklerini içeriyor. Aforoz etmek gibi, çenet satmak gibi kilise faaliyetleriyle karşılaşıyoruz. Günümüzde de bundan farklı bir şey olmuyor aslına bakılırsa. Kısacası egemen sistem halkı uyuşturarak, her şeye kısa yoldan ikna etmenin kolay bir yolu olarak; din kavramını kullanmaya devam ediyor.

Türkiye’ye tekrar yüzümüzü çevirdiğimizde de yine aynı baskı, sömürü silahına dönüştürülmüş din kavramıyla karşılaşıyoruz. Üstelik bu kez karşımızda faşist devlet gerçekliği var. Yani devletin halkı sindirmeye dönük araçlara daha etkin bir biçimde ve sürekli olarak başvurduğu bir devlet yapılanması söz konusu. Haliyle din de diğer araçlar gibi Türk hakim sınıflarının elinde halkı sürekli baskı altında tutmak, faşist rejimin bekasını sağlamak açısından aktif bir biçimde sürekli olarak kullanılmaktadır.

Faşist devletin kuruluşundan bugüne kimi zaman gizli-den, kimi zaman açıktan bir dini baskı ile karşı karşıyayız. Demokratik bir ülkeymişiz gibi yapılarak; dini bir zorlama yokmuş gibi gösteriliyor. Kimi zaman laiklik söylemiyle, kimi zaman ılımlı İslamcılıkla faşizm dini üzerimizde kullanılıyor. Keza bu durum faşizmin doğasıyla birebir örtüşüyor. Burjuva demokrasilerinde de din bir afyon işlevi görmektedir. Ancak devlet dinler, mezhepler karşısında daha tarafsız bir tutum takınmaktadır. Bu anlayışın adı da laiklikten çok sekülerizm olmaktadır. TC devletinde ise dinlere karşı tarafsız bir devlet gerçekliğinden değil, dini kontrol altına almış, dinle devlet işlerini ayırma adı altında devlet dini oluşturmuş bir yapı kurulmuştur.

Teokratik bir imparatorluk olan Osmanlı’nın devamı olan TC Devleti “laiklik” söylemi ile dini devlet işlerinden

ayıracağını iddia etmiştir. Amaç başından beri emperyalizmin çıkarları açısından miadını doldurmuş Osmanlı’nın yerine TC devletini kurarken dini devletin kontrolü altına almak olmuştur. Bu da faşist devlet yapılanmasının daha sağlam temeller üzerine kurulmasını sağlamıştır. Günümüze kadar varlığını sürdüren Diyanet İşleri bu tablonun ispatıdır.

Kapatılan tekke ve zaviyelerin görevlerini Diyanet İşleri yerine getirmiştir.

Bu bakış açısının sonucu olarak faşist devlet de var olan tekçiliğin en önemli ayaklarından birisi tek din anlayışı olmuştur. Bu da beraberinde dinsel açıdan farklı olana karşı daha çok zorbalık ve baskıyı doğurmuştur. 90 yıldır halka tek bir din dayatılmış, tüm diğer inançlar yok sayılmıştır. Çok farklı inançların var olduğu Türkiye topraklarında, farklılıklara tahammülsüz faşizm İslamiyet dini ve hatta Hanefilik mezhebi üzerinden kendini var etmiştir.

Bir halkı şekillendirmek için eğitim sürecinin ne kadar önemli olduğunu bilen egemenler, dini şekillenişin en büyük aracı olarak da okul yaşamını görmektedirler. Din dersi kitaplarının her sayfasını çevirişimizde farklı olmamız gerektiğini, bir kez daha yüzümüze savurmaktadır devlet. Din dersinin yarıdır zorunlu olması faşizmin din konusundaki baskıcı yönünü gösteren bariz bir politikadır. 1980 yılına kadar kazanımlar ile ilerleyen zorunlu din dersi meselesi (1980 öncesinde din dersi seçmeli bir derstir) 1980 Askeri Faşist Cuntasıyla beraber tekrar bizim aleyhimize dönmüştür. Bu yasa değişikliğiyle bir kez daha “dinimiz”, “mezhebimiz” küçük yaşlardan itibaren bize dayatılmaya başlanmıştır. Devlet kendi elleriyle, her hafta, bir saat bize kendi dinini aşılacak için okullarımızda ders koymuştur. Kendi fikrinden başka fikir kabul etmeyen hocaların verdiği dersler ile başka mezhepten, başka dinden öğrenciler bu zorunlu din derslerine, kendi inançlarının dışında olan ibadetlere, duaları ezberlemeye vs. mecbur bırakılmaktadır.

Devletin dilinde dolanan demokratik bir ülkeymişiz saf-satalarına inanmamak için bu durumları görmek bile yeterli olmaktadır. İleri demokrasi saf-satalarını öne süren AKP hükümeti mesele zorunlu din dersi olunca var olanı sürdürmekten başka bir şey yapmamaktadır.

Tayyip asıl niyetini “samimiyetle” belirtmiştir. Elbette bu yasakçı zihniyetin altında “art niyet aramamak” gerekiyor(!) Faşizmin hedefi gençliğin “bölücü, tinerci” olmak yerine dindar bir nesil olması. Dindar nesilden kastı faşizmin sözünden çıkmayan nesil elbette ki. Alevi değilsin diyorsa Alevi olmayan; Kürt değilsin deniyorsa Kürt ol-

Faşizmin istediği gibi tek tip dindar bir nesil yetiştirmek için Türkiye'deki en büyük yardımcısı son yıllarda gittikçe palazlanan cemaatlerdir. Bilhassa gençliği kontrol etmek, dilediği gibi (dindar) yetiştirmek de devletin en önemli aracıdır.

mayan, isyan etmeyen bir nesil istemektedir faşizm. Tayyip'in bu sözlerinden de anlaşıldığı gibi Anayasa'da yazmasa da devletin resmi bir dini vardır ve Hıristiyan da olsa Yahudi de olsa Alevi de olsa Türkiye'de yaşayan her kez en iyi olanın resmi olan olduğunu kabul etmeye mecbur bırakılmaktadır.

Faşizmin dayatmacı tutumunun bir örneği de elbette ki katliamlardır. Bizim gibi faşist ülkeler sanatıyla ünlü olamıyor ne yazık ki. Farklı olan her özneye karşı yöneltilen katliam politikasından farklı inançlara mensup kesimler de fazlasıyla payını almış bulunuyor. Türkiye'deki devlet eliyle organize edilmiş birçok katliamda inanç meselesine rastlıyoruz. Türkiye 1938 Dersim, 18 Nisan 1978 Malatya, 24 Aralık 1978 Maraş, 2 Temmuz 1993 Sivas, 12 Mart 1995 Gazi, 6-7 Eylül olayları, Malatya Zirve Yayınevi rahip Santoro cinayeti... gibi daha bir çok dini katliamlara tanık olmuş bir ülkedir. Faşist zihniyetin yarattığı tekçi anlayış ile bu ülkede yaşayan fakat diğer inançlara bağlı olan ya da inançsız olan kimseler katliam ile karşı karşıya bırakılmıştır.

Bu noktada devlet için kitlesel bir tehlike olarak görülen Aleviler en büyük saldırılara maruz kalmış kesimdir. 90 yıldır devlet açısından Aleviler özel bir ilginin konusu olmuştur. Bu inancın üstü faşist devlet tarafından resmen örtülmüştür. Okullardaki eğitimden tutalım da medyaya kadar sistemin her noktası Aleviliği reddedecek bir pozisyonda dizayn edilmiştir. Zorunlu din dersinin zorunlu olmasının yanında Aleviliğe dair hiçbir şeyin bu derslerde anlatılmaması bu yok sayma politikasının en göze çarpan kanıtıdır. Her yıl binlerce Alevi inancına sahip ailenin çocuğu okula başlamakta, Aleviliğin tamamen yok sayıldığı, üstelik zorunlu tutulan din derslerini her yıl yeniden görerek gençler okul hayatlarını bitirmektedir.

Alevilere yönelik politikanın en korkunç boyutunu ise katliamlar oluşturmaktadır. Yukarıda saydığımız katliamların birçoğu Aleviliği hedef almaktadır.

Faşizmin istediği gibi tek tip dindar bir nesil yetiştirmek için Türkiye'deki en büyük yardımcısı son yıllarda gittikçe palazlanan cemaatlerdir. Bilhassa gençliği

kontrol etmek, dilediği gibi (dindar) yetiştirmek de devletin en önemli aracıdır. Faşizmin ilk inşa sürecinde devletin o dönem ki ihtiyacına uygun bir araç olarak öne çıkarılan Diyanet İşleri bugün bu popüleritesini cemaatlerle paylaşmaktadır. Egemen sınıfların güncel ihtiyaçları doğrultusunda araçlarını ve yöntemlerini değiştirdiği bilinmektedir. Cemaatlerin bugün bu kadar revaçta olması da bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Yüzümüzü nereye çevirsek bir cemaat ile karşılaşmaktayız. Bu cemaatlerin işlevi İslamiyeti öğretmekle sınırlı değil. Egemen sınıfların güncel ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen cemaatlerde (en başta Gülen cemaati) egemenler lehine politik bakış açısı da dayatılmaktadır. Fethullah Gülen'in Kürt sorunu ile ilgili çıkıp Ulusal Hareket aleyhine konuşup durması, cemaatin kanallarında yine benzer bir anlayışın dayatılması, Gülen cemaatini en çok T. Kürdistanı'nda palazlanmaya çalışması boşuna değildir. Meseleye buradan bakınca Gülen cemaati başta olmak üzere birçok cemaatin faşist devlet yapılanmasının bir parçası olduğu ayan beyan ortaya çıkmaktadır.

Devrimcilerin anti-propagandasını yapmak için de din sıkça kullanılmaktadır. Oysa devrimciler halkın din özgürlüğünü savunmaktadırlar. Bu bağlamda bizim verdiğimiz mücadele faşist devletin dini halka karşı bir baskı aracı olarak kullanılmasına karşıdır.

Hangi inançtan olursak olalım, devletin tekçi zihniyetine karşı olmak, farklı inançlara ya da inanmayan kesimlere karşı yıllardır geliştirilen inkârcı zihniyetle mücadele etmek hepimizin, tüm ezilenlerin görevidir.

Dosya: Faşizm

BURJUVA DİKTATÖRLÜK ÇEŞİTLERİNDEN İKİSİ: FAŞİZM VE BURJUVA DEMOKRASİSİ

Uzun uzadıya karşılaştırmadan ziyade faşizm üzerine yoğunlaşarak, genel anlamda burjuva demokrasisiyle ortak noktaları ve farkları üzerinde duracağız. Ancak bunu sürekli faşizm şöyle, aynı özellik burjuva demokrasisinde şöyle karşılaştırması üzerinden yapmayacağız.

Her dönem üzerinde en fazla tartışılan, bunun için de en fazla çarpıtılan konuların başında faşizm geliyor. Yazımızın içeriği faşizmle burjuva demokrasisinin karşılaştırılması üzerine kurulu... Bu karşılaştırmanın en yalın tanımı Gonzalo'nun deyişleriyle "liberal-demokratik ilkelerin yadsınmasıdır." Uzun uzadıya karşılaştırmadan ziyade faşizm üzerine yoğunlaşarak, genel anlamda burjuva demokrasisiyle ortak noktaları ve farkları üzerinde duracağız. Ancak bunu sürekli faşizm şöyle, aynı özellik burjuva demokrasisinde şöyle karşılaştırması üzerinden yapmayacağız.

Özellikle egemenler, faşizmin içeriğini boşaltarak neredeyse kişi diktatörlüğüne, ırkçılığa indirerek, gerçek anlamını kitlelerden gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Örneğin Güncel Türkçe Sözlük'te faşizmi aradığımızda karşımıza şunlar çıkıyor: "1. İtalya'da 1922-1943 yılları arasında etkinliğini sürdüren, meslek kuruluşlarına dayanan, devlet sınırlarını genişletmeyi amaçlayan, yetkinin, tek partinin elinde toplandığı düzen... 2. Demokratik düzenin yerine aşırı bir ulusçuluk ve baskı düzeni kurmayı amaçlayan öğretisi". Güncel Türkçe Sözlük'teki bütün bu anlamlar faşizmin tanımını vermekten oldukça uzaktır. Birinci anlama göre faşizm, İtalya'da belirli bir tarihsel kesitte var olan, tek parti diktatörlüğünün olduğu düzen olarak tanımlanırken, ikinci tanımda da demokratik düzenin olmadığı, aşırı milliyetçi bir toplumsal düzen olarak gösteriliyor. Faşizm ne sadece İtalya'da gerçekleştirilen bir toplumsal düzendir ne de sadece demokratik düzenin olmadığı bir baskı düzenidir. Bunlardan daha fazlasıdır...

Devlet nedir?

Egemenlerin kafa karışıklığı yarattığı temel nokta devletin tanımlanmasında düğümleniyor. Burjuvazi devlet çeşitlerini sayarken, diktatörlükle yönetilen devletler, demokrasiyle yönetilen devletler gibi temel ayı-

rım noktası koyar. Böylelikle demokrasiyle, diktatörlüğün bir arada olamayacağını vurgular. Elbette burjuvazinin devleti böyle sınırlandırmasının nedenleri vardır. Bundan önce devletin gerçek tanımı üzerinde duralım...

Engels, "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" adlı eserinin "Barbarlık ve Uygarlık" başlıklı bölümünde şöyle diyor: "Devlet, sınıf karşıtlıklarını frenleme gereksinmesinden doğduğuna, aynı zamanda bu sınıfların çatışması ortasında doğduğuna göre, kural olarak en güçlü sınıfın, iktisadi bakımdan egemen olan ve bunun sayesinde; siyasal bakımdan da egemen sınıf durumuna

gelen ve böylece ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için yeni araçlar kazanan sınıfın devletidir”. Bu yaklaşım o kadar doğrudur ki, sadece “diktatörlükle yönetilen” ülkelerde değil, parlamentarizmin en gelişmiş olduğu ülkelerde de durum böyledir. **Doğallığında da bütün devletlerin ikili bir karakteri vardır: Demokrasi ve diktatörlük.** Demokrasi egemen olanlara düşerken, egemen olmayanların payına da diktatörlük düşer. Bu sadece kapitalizmin egemenliğini sürdürdüğü devletler açısından geçerli olmayıp, sosyalizmin egemen olduğu devletler de dâhil bütün devletlerin doğasında bulunur.

Burjuvazi devlet olgusundaki bu bilimsel yaklaşımı bilhassa kitlelerden gizlemek derdindedir, aksi halde sınıf egemenliğini sürdürmesi bu derecede mümkün olmayacaktır. Bunun için de devletin kökeni, mevcut durumu hakkında bilinçli bir şekilde mitler üretir, ona mistik bir anlam atfeder. Bu sorunu o derecede karmaşıklaştırır ki, işin içinden çıkılmayı zorlaştırır. Denebilir ki burjuvazi, başka hiçbir konuyu bu derece karmaşıklaştırmamıştır.

Engels aynı kitabın aynı bölümünde şöyle yazıyor: *“Öyleyse devlet, topluma dışarıdan dayatılmış bir güç değildir. (...) Devlet, daha çok, toplumun, gelişmesinin belirli bir aşamasındaki bir ürünüdür; bu, toplumun, önlemekte yetersiz bulunduğu uzlaşmaz karşıtlıklar biçiminde bölündüğünden, kendi kendisiyle çözülmez bir ilişki içine girdiğinin itirafıdır. Ama karşıtların, karşı iktisadi çıkarlara sahip sınıfların kendilerini ve toplumu kısır bir savaşın içinde eritip bitirmemeleri için, görünüşte toplumun üstünde yer alan çatışmayı hafifletmesi, ‘düzen’ sınırları içinde tutması gereken bir gereksinmesi kendini kabul ettirir; işte toplumdan doğan, ama onun üstünde yer alan ve gitgide ona yabancılaşan bu güç, devlettir.”* “Toplumdan doğan” ve “onun üstünde yer alan” devlet, kendini toplumun geneline o kadar kabul ettirmiş ki, “herkesin devleti” haline gelmiştir. Bunda egemenlerin gayet ustalıkla çarpıtılmalarının büyük bir rolü vardır. Bundan kaynaklı “devlet herkesin devletiyse, demokrasiden de herkes yararlanır ya da tam tersi diktatörlükten de herkes çeker”. Bunun doğal sonucu olarak burjuvazi devlet biçimlerini sıralarken, diktatörlükle demokrasiyi karşı karşıya koymuştur ve bu karşı koyuş ne yazık ki genel bir kabul görmüştür.

Bunun sonucu olarak, faşizm de bir diktatörlük olarak adlandırılır. Buna karşılık demokrasi ise “halkın egemenliğine dayalı bir düzen olarak” adlandırılabilir. Ancak devletin MLM tanımı, egemen sınıflar için demokrasi, kalamı için diktatörlüktür. Bundan kaynaklı da lafi hiç uzatmadan faşizm de demokrasi gibi bir burjuva

diktatörlüğüdür demek gerektiğini düşünüyoruz.

Dimitrov, “Faşizm ve Sarı Sendikalara Karşı Mücadele Tedbirleri” adlı makalesinde *“Çok iyi bilinmelidir ki faşizm yerel ya da geçici bir olgu değildir. Faşizm, emperyalizm ve toplumsal devrim döneminde, kapitalist burjuvazi ve diktatörlüğünün sınıf hâkimiyeti sistemidir”* diyerek, faşizmin hem yerel ya da geçici bir olgu olmadığını hem de **burjuvazinin sınıf egemenliğinin bir biçimi** olduğunu çok açık bir şekilde belirtiyor. Bu noktanın önemli olduğunu düşünüyoruz.

Birinci olarak, faşizmi sadece uygulanan baskı olarak ifade etmediği için anlamlıdır. Devletin doğası ezilenleri baskı altında tutulmasıdır. Bu anlamda tarihin en barbar devletlerinden birisi olan Osmanlı İmparatorluğu ve dönemin diğer imparatorlukları için faşist bir devlettir tanımını kullanmak doğru olmayacaktır.

İkinci olarak faşizm tarihe gömülmüş bir yönetim biçimi de değildir. Aksine güncel de varlığını sürdüren bir yönetim biçimidir. Burjuvazi bilhassa faşizmi Almanya ve İtalya ve birkaç ülke örneğiyle sınırlayarak, artık tarihe karışmış bir yönetim biçimi olduğunu özellikle vurgulamaktan hoşlanır.

Nedir faşizm?

Öyleyse faşizm denildiğinde neyi kastediyoruz... Komünist Enternasyonal faşizmi *“finans kapitalin en gerici, en bağız ve en emperyalist unsurlarının açık zorba diktatörlüğü”* olarak tanımlıyor. Faşizmin genel bir tarifinin yapılması anlamında doğruluğundan bahsetmek gerekiyor. Ancak bu tanım yeterli olmadığını altını çizmek gerekiyor. Faşizmin ilk ortaya çıktığı koşullarda doğru olan bu belirleme, çeşitli ülkelerle geliştirdiği ülkelerden kaynaklı içeriği farklılaşmıştır. **Özellikle yarı-sömürgelerdeki faşizmin ortaya çıkması ve gelişmesiyle, emperyalist ülkelerdeki faşizmle farklı özellikler göstermiştir.** Bu anlamda faşizmin ikili bir tanımı vardır. **Emperyalist ülkeler açısından yukarıdaki tanım geçerliken, yarı-sömürge ülkelerde finans kapitalin değil ama finans-kapitalin uşağı olan komprador burjuvazinin, birçok ülkede toprak ağalarını da yanına alarak oluşturduğu gerici, şovenist düzen de faşizm olarak adlandırılır.** Birisinde faşizm kısa ömürlü olurken, ötekinde karşımıza çıkan uzun ömürlü olmasıdır. Konumuz bu “iki tür” faşizmin karşılaştırılması olmadığından değinip geçiyoruz.

Parlamentonun faşizmdeki yeri

Faşizmle burjuva demokrasisinin karşılaştırılmasından

bir ülkede parlamentonun olmasının o ülkenin faşizm olmadığını gösterir türlü çeşitli yaklaşımlar vardır. Bu yaklaşım sadece burjuvazi açısından değil, aynı zamanda küçük-burjuva demokratik örgütlerde de oldukça yaygın bir anlayıştır. Bunlara göre örneğin Türkiye faşist bir ülke değildir. Ama parlamentonun olup olmamasıyla faşizmin bir alakası yok. Dimitrov, Komünist Enternasyonal'in VII. Dünya Kongresine sunduğu raporda şöyle diyor: "Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulamadığı ve faşist burjuva kampın çeşitli grupları arasındaki mücadelenin kesin olduğu bir takım ülkelerde bu rejim, öncelikle parlamentoyu feshetme yoluna girmez. (...) Kendi durumu özellikle açıklığa kavuşunca bu durum faşizmin, kendi temelini genişletmesini ve sınıfsal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatoryayı kaba ve uydurma bir parlamentarizmle **birleştirmesini engellemez**".

Genelde düşülen yanlışın kökeninde dogmatizm yatmaktadır. İtalya ve Almanya örneğine bakarak oradaki gibi bir faşizmin görülmediği koşullarda faşizm reddedilmektedir. Aslında bütün bu kesimler Dimitrov'un yukarıda alıntısını yaptığımız raporunu okumuşlardır. Raporun bir yerinde Dimitrov şöyle yazıyor: "*Tarihi, toplumsal ve ekonomik koşullar, ulusal özellikler, hatta bir ülkenin uluslararası durumu, faşizmin ve faşist diktatörlüğün değişik ülkelerde **değişik biçimlerde gelişmesine yol açmaktadır.***" Demek ki faşizm her ülkede farklı özellikler gösterebiliyor. Önemli olan somut koşulların incelenmesidir.

Komünist Enternasyonal her ne kadar parlamentoya faşizmi karşı karşıya koymasa da genelde faşizmi açık

bir burjuva diktatörlüğü olarak nitelendiriyor. Ancak, dönemin şartlarında doğru olan yaklaşıma takılıp kalmak gerekiyor. **Özellikle, Türkiye gibi ülkelerde, egemenler, parlamentonun ve demokratik kurumların faydası fazlasıyla gördüklerinden demokratik kurumlarla bir sentez yaratmışlardır.** Ancak zaten bu yaklaşımın nüvelerini komünist enternasyonalde görüyoruz. 3. Enternasyonal'deki faşizm tartışmaları ekseninde bu hususun vurgulandığını belirtelim. 3. Enternasyonal'de bu konu şu eksenle tartışılıyor: "*Gelişim, faşist metotlar ile demokratik metotların sürekli daha fazla kaynaşması ile karakterizedir. Parlamentarizmin mutlak olarak faşizmin karşısına konulması yanlıştır.*" ("3. Enternasyonal'de Faşizm Üzerine Tartışmalar", Dönüşüm Yayınları, sf 118-119). Faşizmin evriminden bahsediyoruz. Faşizm'de somut koşullara kendisini uydurabiliyor. Örneğin Türkiye'de faşizmin tarihine bakalım. Tek parti diktatörlüğünden, çok partili seçimlere geçiş, oradan 1960 askeri darbesi sonrası ülkenin şu ana kadar "en demokratik" anayasasının gelmesi, sonraki darbeler ve ileri demokrasi martavalları; hepsinde dönemin ihtiyaçları kendisini gösteriyor. Bu anlamda faşizmin burjuvazinin karşı-devrimci mücadelesini simgeleştiriyor, doğallığında demokratik kurumların dağıtılmasının mutlak zorunluluğundan bahsedilemez.

Burjuva demokrasilerinde, güncel koşullarda devletin görünürlüğünden pek bahsedemiyoruz. O yüzden Engels zenginliğin, dolaylı ama en sağlam bir şekilde korunmasından bahsedebiliyor. Burjuva demokrasisi, büyük burjuvazinin idealleri en iyi uyan yönetim biçimidir. Böylelikle kitleleri kandırmak daha kolaylaşır. Sistem anda o kadar sağlamdır ki, hiçbir parti değişikliği sistemi sarsamaz. Bu anlamda da devletin baskı gücü, kendisini her zaman göstermez. Çoğun-

Komünist Enternasyonal her ne kadar parlamentoya faşizmi karşı karşıya koymasa da genelde faşizmi açık bir burjuva diktatörlüğü olarak nitelendiriyor.

lukla perde arkasındadır. Ancak işler her zaman yolunda gitmez. İktisadi krizler, egemenlerin devleti yönetmekte zorlanması, “demokrasıcılığı” bir kenara bırakmayı zorunlu kılar. Bugünkü ekonomik krizde, burjuva ekonomistlerin vurguladığı, politik kurumlar ve demokrasi, ekonomik ihtiyaçları gideremediğinden bahsediyorlar. Yunanistan gibi ülkelerde “Düyun-u Umumiye” istekleri artıyor. Bütün bunlar ekonomik krizin şiddetlenmesine paralel Avrupa çapında artan faşizmin ayak sesleridir. Bu anlamda faşizm bir tercih değil, zorunluluktur egemenler açısından. “Olağanüstü” yönetim biçimi olarak ifade de edebiliriz. Ancak emperyalist ülkelerde bu “olağanüstü” dönem sürekli değildir. Bir de yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler vardır ki, bu “olağanüstülüğün” olağanlaştığı durumlardan söz edilir. Bu tarz ülkelerde sistem demokratik kurumlara izin verir ama ağırlıklı olarak kendi kontrolünde olmasını arzular, bunun için gerekli tedbirleri alır. Sınırın geçildiği koşullarda egemenlerin açık saldırısı başlar. Sistem karşısında marjinal kaldığın sürece demokratik kurumların yaşamasına izin verir, ancak kitleleştiği oranda bilindik devlet uygulamaları kendisini gösterir.

Şovenizm, faşizmin kitlelere seslenmesinin adıdır

Bir başka nokta da faşizmde açığa çıkan şovenist politiklardır. Faşist yöneticiler şovenizme muhtaçlardır.

Faşizm, kitlelere seslenir, onların ihtiyaçlarına, isteklerine seslenir, kitlelerin kendi içindeki önyargılarından doğan korkularını büyütme için bu önyargıları büyütme için demagoji yapar.

Çünkü ezilenlerin tüm dikkatini başka meselelere yoğunlaştırmanın en önemli aracıdır. Çok uluslu ülkelerde halkı bölmenin bir aracı iken, şovenizm tek uluslu ülkelerde de sefaletin tek kaynağının emperyalistler olarak gösterilmesinin, bir dış mihrakın yaratılmasının aracı olur. Gerçekten de emperyalist olmayan ülkelerdeki bütün faşistlerin söyleminde “anti-emperyalist” söylemler göze çarpar. Ancak, ekonomisi gelişkin olan emperyalist ülkelerde normal dönemlerde şovenizmin izine pek rastlanılmaz. Daha kapsayıcı olmaktan bahsedilir, farklılıkların zenginlik olduğu tekrar tekrar vurgulanır. Milliyetçilik ve şovenizmin yoğunluğunun faşizmin bir göstergesi olduğunu söyleyebiliriz.

Her yönetim biçiminin ömrünün uzunluğunu belirleyenler kitleler olduğu için, faşizmin ömrünün uzunluğu da kitlelere bağlıdır. Faşizm, kitlelere seslenir, onların ihtiyaçlarına, isteklerine seslenir, kitlelerin kendi içindeki önyargılarından doğan korkularını büyütme için bu önyargıları büyütme için demagoji yapar. Ülkemizdeki şeriat ya da darbe söylemlerinin altında bu tarz özellikler de vardır. Adalet duygularına parmak basmaktan geri kalmaz. Bütün amaç zevahiri kurtarmak, ömrünü uzatmaktır. Kendi katlettikleri için gözyaşı dökmekten imtina etmez. Bu tarz ülkelerde hâkim sınıfların kitleleri yönetmek için, çeşitli korkulara ihtiyacı vardır. Kitleleri bir bütün sistem içine çekemediği için, bölüp parçalamayı esas alır. Bunu yaparken bile “birlik” demagojisinden de geri durmaz.

Bütün bu karşılaştırmadan burjuva demokrasisi, faşizme göre daha ilerici bir özellik göstermesine rağmen, gerek kapitalizmin krizlerinin sürekliliğinden kaynaklı sürekli bir faşizm tehlikesini bünyesinde taşımasından kaynaklı gerekse de her ikisinde de ezilen halk yığınlarının köleliğinin devam etmesinden kaynaklı, devrimcilerin tercihleri bu ikisinden biri değildir. İkisinden birinin tercih edilmesi, son kertede burjuvazinin kuyruğuna takınılması demektir. Ezilen halk yığınlarının özgürlüğü, tarihten süzülüp gelen yolu bellidir.

DEVİRİMCİ SÖZLÜK

ULUS

Bizim için, ‘onlar yok’ dediler. Ya da onlar Kürt değil, başka bir şey dediler. Ne onların demesiyle yok, ne de onların demesiyle başka bir şey olduk. **Kürt idik. Kürdüz.**

O hâlde ulus dediğimiz şey somut bir olgudur. Her ne kadar onlar şimdi bizim için Kürt ulusu değil, Kürt kökenli vatandaşlar diyorsa da... Somut olan bu olgu söylemi aşar. Verili tarihsel kesitte objektif bir unsur olarak tezahür eder. Tarihsel kesitte soyutlama düzeyinde sabit kabul edilebilecekse de statik değil, dinamikdir. Zira ilişkilendiği iktisadî ve siyasal koşullara göre genişleme ya da daralma, ayrışma ya da bütünleşme eğilimi taşımaktadır.

Tarihsel Bir Eğilim Olarak

Modern anlamda uluslar, kapitalist çağın ürünüdürler. Bu sonuç, kapitalist sisteme en uygun devlet tipinin ulusal devlet olmasından ileri gelmiştir. “Onun için her ulusal hareketin eğilimi, modern kapitalizmin gereksinmelerinin en iyi karşılanabileceği **ulusal devletlerin oluşumuna doğru bir eğilimdir. En derin iktisadî etkenler bizi bu amaca doğru sürükler, ve bundan ötürü, bütün Batı Avrupa için, hayır bütün uygar dünya için kapitalist dönemin **tipik, normal devleti ulus devlettir.**”⁽¹⁾ (Lenin, V. İ., *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, Sol Yayınları, Onuncu Baskı, s. 53)**

Kapitalizmin gereksinmeleri bir ulusal devleti koşullamış olduğundan ulusun varlığını koşullamadığı itirazı ileri sürülebilse de bugün anlaşılan anlamda bir ulusal varlık tam da kapitalist çağda meydana gelmiştir. Ne var ki, ulus kavramının tanımında başvuru hususlardan olan iktisadî bütünlük kati suretle ele alınıp baş köşeye yerleştirilemeyecektir. Ulusal hareketlerin gösterebileceği başarı oranında iktisadî bütünlük arz etmeyen parçalarda yaşayan ulus bileşmelerinin birleşmesinin önünde aslî bir engel yoktur. Üstelik iktisadî bütünlüğü, olmazsa olmaz bir husus şeklinde ele almak, ezen ve ezilen uluslar düzleminde ezilen uluslar aleyhine var olan eşitsizliği derinleştirmeye olanak verebilecektir.

Ulusal formasyon embriyon halinde kapitalizm öncesi kendisini göstermektedir. Ancak feodal çağın parçalı yapısı ve kültürel özümleme arasına çekilmiş kalın surların, bunu engellemiş olduğu tespit edilebilmektedir. Parçalı hal, ruhsal biçimlenme birliğinin önünde de engeldir. Üstelik pazar alanlarının parçalı yapısı genelleşmiş meta üretimi ve dolaşımı için de elverişli değildir. O nedenle “Pazar, burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okuldur.”⁽²⁾

Buradan çıkarılacak sonuç devletin de ulusun tamamlayıcı bir unsuru olması gerektiği, değildir. Şüphesiz burjuvazi, sadece ulusal devletin elverişli yapısından kaynaklı değil aynı zamanda feodaliteye karşı yürüttüğü savaşta halk kesimlerini yanına

almak için ulusalcı bir söylem tutturmak, daha doğrusu ulusun inşasını sağlamak zorundadır. Bu hususta Stalin, yoldaşlarının aynı yöndeki teorisine karşı polemik yürütürken, bağımsızlık kazanmadan önce de ulusların ulus özelliklerini haiz olduğu, o nedenle, devletin ulusun belirleyenlerinden biri olamayacağını göstermiştir.⁽³⁾

Marksizm’de Ulus Teorisi

Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu isimli eserinde Stalin, ulusun tanımına “Demek ki, ulus, rastlantısal ve geçici bir topluluk değil, ama kararlı bir insanlar topluluğudur. Ne var ki, her kararlı topluluk ulus oluşturmaz. Avusturya ve Rusya da kararlı topluluklardır, gene de kimse onları ulus olarak adlandırmaz. Ulusal topluluğu, devlet topluluğundan ne ayırır? Öbürleri arasında, ulusal topluluğun ortak bir dil olmaksızın düşünülmemeyeceği olgusu ayırır; oysa devlet için ortak bir dil zorunlu değildir. Avusturya’daki Çek ve Rusya’daki Polonya ulusları, her birinin ortak bir dili olmaksızın var olamazlardı; gene de Rusya ve Avusturya içindeki bir dizi dillerin varlığı, bu devletlerin birliğini engellemez. Burada elbette konuşulan halk dilleri söz konusudur, yoksa yönetimlerin resmî dilleri değil.

Demek ki, dil birliği, ulusun ayırt edici belirtilerinden biridir.” (s. 8) demek suretiyle bir giriş yapmıştır. Aynı eser ulus analizini sürdürdüğü diğer sayfalarda ulusun varlığını tespit için şu özellikleri belirlemiş bulunmaktadır: Dil birliği, Toprak birliği, İktisadî birlik, Ruhsal biçimlenme birliği.

Tanımı verili anda tespit edilebilen bu dört özellikle temellendiren Stalin, nihayetinde ulusun tarihsel olarak ortaya çıktığını ve her tarihsel görüngü gibi bir sonu olduğunu önemle belirtmiştir. Yine bu noktadan hareketle bu özelliklerin var olma bakımından değil ama içerik bakımından verili anda değişebileceğini belirtmenin “gereksiz” olduğunu ifade etmiştir.

Dil birliğinin, ulusun tamamlayıcı parçası olduğu hususu çok açıktır. Hatta toprak birliği kadar somut bir kategoridir. Bu açıdan ruhsal biçimlenme birliğine de toprak birliğiyle birlikte zemin hazırlar. Zira ancak aynı dili konuşanlar azami ölçekte ortaklaşabileceklerdir.

Toprak birliği, verili coğrafi koşulların sağladığı ortak özellikleri sonuçlamasından öte sosyal ve kültürel yakınlaşma ve kaynaşma için elzemdir. Güçlü diasporaların varlığı istisnaıdır. Aslolan aynı toprak parçası üzerinde birlikte yaşanmasıdır.

İktisadî birlik, altyapıya işaret eder. En nihayetinde üstyapısal bir kategori olan ulus olgusunun önemli bir kaynağıdır. Komşu olmalarına rağmen farklı iktisadî koşullara sahip ulus parçalarının kaynaşma düzeyi hâliyle daha düşüktür. İktisadî birlik, ruhsal biçimlenmeyi etkiler.

Ruhsal biçimlenme birliği, bireysel irade beyanı veya toplu referandum sonucu değildir. Bütün koşullara rağmen gözlemlenebilen birlikte yaşama arzusunun bir sonucudur.

Sonuç olarak, ulus, değişebilen bir kategoridir. Ve son çağ kapandığında, tek ulusa tekbül eden dünyada ulus olgusu kategorik olarak yok olacaktır.

MUTLU DEVRİMCİLİK

Etrafımızda onlarca mutsuz devrimcinin olması, devrimci faaliyetin esasından koparılarak bir uğraş gibi algılanması ve bunun doğal bir sonucu olarak her hangi bir uğraşın yaşamasının muhtemel olduğu “bıkma, yorulma, mutsuz kılma” gibi durumların ortaya çıkması anlamına gelmez mi?

Devrimci olmak, hepimiz açısından farklı anlamlar taşısa da, asgari anlamda değiştirme eyleminin bir parçası olma iradesi koymak diye tanımlanabileceğini düşünüyoruz.

Bu değiştirme eyleminin uzun erimli olması, zor ve meşakkatli olması, varılacak hedeflere kanlı gömlekleler gidileceği gerçekliği vs hepimiz açısından aşikâr doğruları ifade etmektedir. Yanı sıra sayılabilecek onlarca nitelik hepimizin bir çırpıda sıralayabileceği türdendir.

Peki ya bu sıralanan özelliklerin tümünü taşıyan uzun ve meşakkatli yolun yolcuları olarak devrimci öznelere yol boyu hissettikleri/ hissedebilecekleri nelerdir/ neler olmalıdır? Kurdukları hayaller/kuracakları hayaller var mıdır/ olmalı mıdır?

Büyük “hayalimizin” gölgesinde, (esas) mutluluğu, (esas) özlemi, (esas) keyfi, (esas) yaşamayı, (esas) hissetmeyi “o büyük güne” havale edip, yaşamlarımızı “kurguladığımız” zemini, “gözü kapalı devrimcilik” formülasyonu ile ortaya koyup aslında bu vesileyle ‘devrimcilik’ ve “yaşamak” arasında bir hudut çizip, devrimci bireyleri ‘bir tercih yapmak’ durumunda bırakmıyor muyuz?

Devrimci mücadeleden kopan bireylerin “temiz bir sayfa açmak”, “yaşamını kurmak”, “mutlu olmak” vs gibi gerekçeler sunması ortaya koyduğumuz ve ‘bir realite’ olduğunu düşündüğümüz fikir demetimizle taban tabana çakışıyor mu?

Devrimci mücadeleye dair sunduğumuz biçimin “mutluluk” gibi temelli bir gerçekliği karşılama yetisinden uzaklığı nasıl bir sakat biçimlenişin sonucu olabilir? Devrimci olmanın çoğu zaman ilk adımını ifade eden/

etmesi gereken “değiştirme iddiası”, hem bunun için uğraş vermektense hem de bunun yaratıldığı bir dünyada yaşamını idame ettirmekten duyulacak büyük ve gerçek mutluluğu içinde barındırmaz mı?

Etrafımızda onlarca mutsuz devrimcinin olması, devrimci faaliyetin esasından koparılarak bir uğraş gibi algılanması ve bunun doğal bir sonucu olarak her hangi bir uğraşın yaşamasının muhtemel olduğu “bıkma, yorulma, mutsuz kılma” gibi durumların ortaya çıkması anlamına gelmez mi?

“Belirleyici olan iç çelişkidir.” Burada özne olan devrimci bireyin özgünlüğünü inkar etmek ‘savaşta insanın dinamik rolünü’ ve dolayısıyla devrimci mücadele içindeki bireyin etkinliğini görmezden gelmek/ onu hiçleştirmek anlamına gelecektir. Bu vesileyle devrimci bireyin anlayışında/ kavrayışında ortaya çıkan sakatlıkları inkar etmediğimizi söylemek gerekiyor. Elbette ki “devrimci olmanın bir mutsuzluk vermesi” hali bireyin, devrimciliğe yüklediği anlam ve biçtiği payenin yanlışlığıyla doğrudan ilintilidir. “Temiz bir sayfa açmak, mutlu olmak” vs. gibi gerekçeler benmerkezci/ bencil bakış açısının kadrajından görülen “manzaralar” mahiyetindedir. Yapılan tercih açıktan ‘bireysel yaklaşımın’ tezahürüdür ve yaslandığı zemin liberalizmin bireyi sözüm ona değerli kılan bakış açısının kollarında raks etmektedir.

Peki, bu çarpık rotaya dair bireyin kalem, silah, pusulası, gözlüğü, koltuk değneği de olması gereken devrimci teorinin/ ideolojinin/ bakış açısının hiç mi tesiri yoktur? Bireyi ortaya çıkararak ve iç çelişkilerini de belirleyen maddi koşullar içinde, eğer ki devrimci bireyden söz ediyorsak en esaslı payeyi “devrimci şekillenişe” ve dolayısıyla “örgütsel yapı, düşünüş bi-

çimi, ideoloji” gibi zeminler üzerinden ve onlara göre şekillenen, onlarla arasında diyalektik bir bütünlük bulunan anlayışa mal etmek çok mu haksızlık olur?

Devrimcilik adına ortaya sunduğumuz verilerden, sahip olduğumuz anlayıştan, benimsediğimiz marşlardan, ajite olduğumuz hikâyelere kadar aslında “inceden” bir biçimde sakat anlayışların ekmeğine yağ ile bal sürmüyor muyuz?

Sınıfsal anlamda ezilmişliğimiz açıktır. Üstelik bu ezilmişliğimiz mücadele motorumuz işlevini görmektedir. Gerçekten de payımıza düşen yokluk, yoksulluk, acı, katliam, baskı vs. gibi durumlar olmasa haklılığımız bu denli aleni olabilir miydi?

Peki, doğrudan haklılığımız temelinde sonuçlar yaratması, sınıf kinimizi bilemesi gereken bu durumun yarattığı/ yaratılmasına olanak sunduğu yanlış anlayışlar nelerdir?

Devrimciler cephesinden bahsi geçen “sınıfsal ezilmişlik” meselesi, tümünden bir acılar üzerinden politika yaratma tehlikesi doğurmuyor mu? Tutuklanmış, katledilmiş, işkence görmüş devrimci profili mevzunun şirazesini kaydırarak “ne için?” sorusunu silikleştirip, sonuçları amaç yerine ikame ederek “devrimciliğin” böyle anlamlanması sonucuna yol açmıyor mu?

Devrimciliğin “bedel ödeme” yükümlülüğünü doğal bir sonuç olarak karşımıza çıkaracağını inkar etmiyoruz. Mücadelede ısrar da tam olarak bu bedel ödeme meselesini özümsemekle de ilintilidir. Tam da buradan doğru devrimciliği salt “bedel ödemeye” indirgeyen yaklaşımın altı çizilmelidir. Bu toptancı yaklaşım esasta devrimci olmanın esaslı bir halkasına vurgu yapıyorken bir yandan da maalesef diğer halkaları yok sayarak/ umursamayarak/ tecrit ederek tümünden bir devrimciliğe haksızlık ediyor. Bir adım ötesi ise kendini var edemeyen/ var olamayan/ yaptıklarının farkında olup bundan mutlu olamayan devrimci yığınları yaratılıyor.

Sahi, bahsi geçen bedel ödeme yükümlülüğü ne kadar bir alanı kapsar? Mücadeleye dair belli çekinceler, kendini doğru tanımlayıp doğru konumlandırma kaygısı taşıyorken bu toptancı yaklaşıma kurban edilmesi sorunu besleyen bir yerde durmamakta mıdır? Kastımız durumun kendisine benmerkezci bir yaklaşım sergileyip, “ben yanmasam” şiarının esiri olan küçük burjuva bencil kişilerin bu “kaygılarını” meşrulaştır-

mak değildir. Bu biçim her ne kadar “masum” görünse de bir samimiyet sorununa tekabül ettiği de ortadadır. Doğru ya, kendisini bu denli merkezden tartışan “bireyin”, hangi “değiştirme iddiasından” söz edebiliriz ki! Ancak görmemiz gerekenin samimi bir çaba zemini üzerinden yükselen değiştirme iddiasına çeşit çeşit kıyafetler giydirilebileceği gerçekliğidir. “Tek tornadan çıkan insan” sonucu bizi bu denli rahatsız ederken; “tek biçim sunduğumuz devrimcilik profili” de bu rahatsızlığın müdahale alanını kapsamamalı mıdır? Bu kıyafet elbette ki asgari anlamda “bedel ödemeyi göze almak” desenlerini taşımak zorundadır. Mevzu da tam olarak “bunun tek bir biçime hapsedilmesi” dogmatik bakışının kodlarında ortaya çıkmaktadır.

“Devrimci birey, tereddütsüz ölebilir, sevgilisinden, ailesinden, sevdiklerinden bir çırpıda vazgeçebilir, tüm bir hayatını bütünlükten at gözlüğünden baktığı “devrimin menfaati” zemininin “yılmaz” beklisi olabilir! Gerekliliği oranında elbette bunu yapabilir/ yapabilmelidir? Peki, bahsi geçen gerekliliğin koşulları nelerdir? Hudu du nasıldır? Gerekliliğe kadar geçen ana kadar bu ilişkilendirmelerin yaşanış biçimi nasıldır? Nasıl olmalıdır? Devrimcilerin ailelerine, aşık oldukları kimselere, dostlarına vs. duydukları ‘derin’ sevgi bağı bir güçsüzlük göstergesi midir? “Devrimcilerin ölümle nişanlı olduğu” gerçekliği “istenmeyen ancak olası bir sonuç” mahiyetindeyken, bu durumun şekillenişin temel zemini olarak algılanması nasıl bir paradokstur? Bırakalım kişilere dair bu tarz duyguları, “devrimcileşmeden” önce sevilen, ilgi duyulan, merak edilen her şeye, kitaplara, müziklere, filmlere, belli alışkanlıklara karşı “devrimcileştikten” sonra “kepenk kapatmayı” nasıl açıklayabiliriz?

Devrimciliğin bir değişim sürecini ifade ettiğini inkar etmiyoruz. Elbette ki bu süre içerisinde kimi küçük burjuva alışkanlıklardan, bakış açısından sıyrılmak olmazsa olmaz bir yeredir. Ancak neyin küçük burjuva alışkanlık olduğu, neyin devrimci kültürün bir parçası sayılmayacağı en azından zihinlerde bir berraklığa sahip olmalıdır diye düşünüyoruz. Yoksa aslında bizi devrimci kılmada büyük payı olan ilgi alanlarımızın, geniş bakış açımızın, hissettiğimiz “insani” (belki de hümanist!) bakış açımızın devrimci olduktan sonra rafa kaldırılması nasıl açıklanabilir? Farklı müzik beğenisi olan bir kimsenin devrimci olduktan sonra yalnızca marşlara gömülmesinin, kendini bu marşları

dinlemek, bu marşlar vesilesiyle ajite olmak durumunda hissetmesinin sebepleri neler olabilir? Ya da “ben eskiden şu yazarı çok takip ederdim ama okuyorum artık çünkü o faşistmiş...” gibi bir “gerekeçenin” izahatı nasıl bir doyuruculuğa haiz olabilir ki!

Aşıkardır ki devrimci olmamızdan evvel yaşamımızın içerisinde yer alan tüm maddi koşullar bizi biçimlendirilir. Bahsi geçen yazar da “çok okuma” eyleminin doğal sonucu olarak devrimci bireyi devrimci kılmakta tesir sahibidir. Elbette ki “Onun sayesinde” gibi bir aymazlığın savunusunu yapmayacağız. Ve fakat devrimci bireyin kendisine çektiği setin manasızlığına dikkat çekmek istiyoruz. Üstelik olası ki faşist olmakla nitelenen bu yazarın sanat icrası –muhakkak ki bu temelden bağımsız olmamakla birlikte- politik görüşünün bir aynası niteliği taşımamaktadır. Misal o aşk romanları yazarıdır. Evet devrimci sanat kaygısıyla yanıp tutuşmamaktadır. Ve hatta diyelim ki belli şoven yaklaşımları vardır. Ancak aşka dair muazzam hikayeler yazmakta bu meselenin birey üzerindeki tesiri üzerinden önemli veriler sunmakta ve okuyana göre de eğitici olabilmekte, hiçbir şey yapmıyorsa bile algı penceremizi genişletebilmektedir.

O zaman devrimci birey neden böyle yapmaktadır? Kendisi devrimci düşüncü sayesinde doğru biçimli ilişkilendirmelerin savunusunu yapabilir. Ve hatta fikirlerinin tam aksini savunan her zemine eleştirel bir gözle bakabilir. Yani yapması gereken buyken, bu “korkaklık” da neyin nesidir?

Korkmak güvensizlikle ilgili değil midir? Başa çıkamayacağımız bir tehlikenin yöneldiğini görürsek korkarız değil mi? Peki, baş edememe koşullarımız nelerdir ki üsteki örnekte? Yoksa allayıp pulladığımız, kalıplara döküp yabancılaştığımız/ yabancılaştırdığımız bir “devrimcilik profilinin” ayaklarının yere basmadığının biz de mi farkındayız? Korkunun sebebi bu durumun kendisi olabilir mi? Bizim kurduğumuz küçük dünya, kurguladığımız biçim var olanı bu denli “tecrit etmişken”, var olandan bu denli tecrit edilmişken ortaya bir “hem çalarım hem söylerim/ hem yazarım hem oynarım” ironisel piyesçliği çıkmıyor mu? O zaman da elbette birileri “rol kesmekten” sıkılıyor, birilerine “rolleri” çok rutin geliyor, bizi sahneye atan tüm duygular harmanı yerle yeksan olup bir alışılmışlığın icraatsal hareketlenmelerinin gölgesinde kıvranıp yok oluyor! Çok mu karmaşık oldu!? O zaman şöyle diyelim, makineleşmeye karşı olan devrimci

düş(ünüş), kendi makinelerinin içerisinde kendi tip insanlarını yaratarak kendi zemininden uzaklaşır kendi ayağını kaydırıyor!

“Aramızda yer yoktur/ Gözyaşı dökenlere...” belirlemesi esasında duygusal bakış açısının esaretine girmeyi salık verirken çoğu devrimci için bu belirlemenin “duygulardan tümüyle arınmak” sonucunu yaratması/ bu sonucu yaratması gerekliliğin ortaya çıkmasının anlamı ne olabilir? Mücadelede “güçlü olmak/ yanıp yıkılmamak” gerekliliği tartışma götürmez. Çünkü maalesef ki yaratacağı sonuçlar itibarıyla ‘zor ve meşakkatli’ olacağı şüphesizdir. Peki, bunun yanı sıra “yolda aç insan gördüğünde vicdani sızlamayan ve hatta çoğu kez burnunun dibinde yaşanan acıları kadrajına alamayan/ görmeyen/ fark etmeyen” devrimci bireylerin var olduğunu/ ve hatta azımsanamayacak kadar çok olduklarını söylersek acımazlık mı etmiş oluruz? Yoksa bahsi geçen “faşist yazarı” kapattığımız kepenklerimiz bizi devrimci kılmak noktasında esaslı oluşturan “gündüzlerinde kimsenin sömürülmediği, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya” ya da mı açmıyoruz? Yolda gördüğümüz bir çöp karıştırıcına bakıp da öfkelenmiyor, azmimizi yinelemiyor isek hangi motorun bizi iteklemesiyle devrimcilikte ısrar edebileceğimizi umuyoruz? Yoksa devrim için değil de devrimcilik için yaşamaya mı başlıyoruz!?

Uğruna yaşadığımız “devrimcilik”, hakiki devrimcilikten ne kadar nasibini almıştır? Değiştirme, dönüştürme işlevi nedir? Bizce sahip olamadığı bu işlevden ötürü devrimci bireyin mutsuzluğuna yol açması hiç de abes değildir diye düşünüyoruz. Olgulara, anlayışımıza, bakış açımıza dair daha derinlikli bakmanın sırasıdır. Kendimize biçtiğimiz kıyafetlerin bu denli “amatör” bir halde olması yalnızca “hesaplayamamakla ya da iç çelişkilerle ya da dış etkenlerle” açıklanamaz diye düşünüyoruz. Bunların her biriyle ve her birinin yanı sıra anlayışsal bir sıkıntının olduğu ortadadır.

Dünyanın en anlamlı işi, sınıflı toplumun yok edilerek, sınırsız ve sömürsüz bir dünya yaratma savaşının parçası olmaktır. Bir adım ötesi ise “illa güzel günler görecektir değiliz ya, güzel günler için savaşmak da güzel!” şiarıyla yaşamın mayalanması özverisinde saklıdır. Mutlu olmayı en çok hakedenler, gerçek mutluluğun yaşanacağı bir hayata kendini adayanlardır. Unutmamak da fayda var diye düşünüyoruz!

YASEMİN ÇİFTÇİ YAŞIYOR!

*Kimdir... Sardunyayı,
YASEMİNİ
Ve hanımeline sevmeyen
Kimdir... Gül fidanlarını kıran
Akşam SEFALAKIÑA
saldıran
kimdir...
Erik ağaçlarından
Kiraz ağaçlarından
O ağaçların çiçek
açmalarından korkan
kim...*

Elbette hayat güzeldi... Madem öyleydi de Roboski de neyin nesiydi... Küçücük çocuklar el ele vermiş, bombaların arasın da niye yürümüşü kör bataklık ölümüne... Ya Mustafa'ya ne demeli; daha bebek ne işi vardı cayır cayır ateşlerin arasında... Hayat güzeldi elbet de neydi bu dağlardan akan kan... Neydi bu ölüm zulüm. Yola çıkmış da halka karışmıştı... Hayat güzeldi ya kime güzeldi nasıl güzeldi... Hayat, ölümü ellerinde Roboski'de parçalanmış bedenleri zulümlerine katık edenlere güzeldi...

Yaşamak mı? İşte yaşamak bizlere güzeldi. Yaşamın en güzelini yaşamıştı **Yasemin Çiftçi**. Kürt bebelerinin çığılığına varoşların haykırışlarına bombaların katlediği hayatlara kulak vermişti de dinlemişti. Hem de nasıl bir dinlemek... Yüreğiyle dinlemiş ve bilinciyle direnmışti. Yaşamak bu değilde ne olabilirdi ki daha nasıl güzel yaşanırdı. Bir elin de onur, bir elin de inanç... Daha ne gerekirdi.

Çiçekler... Kırılgan narin çiçekler... Amansız rüzgarlar ne ki esintilere bile dayanamaz. Kökleri toprağın üstündedir neredeyse... Birazcık asılsan elinde kalıverir. Öyle güçsüz öyle dayanıksız... Dokunsan solar. Dokun-

san ölür... Kim demiş ki bunları... Bak Dersimlerde açan **Çiğdemlere**... Toprağın en altlarına da insan bulamazsın köklerini, öyle derinde öyle sağlam. Bak **Yasemin**'e nasıl sarmış şehirleri kökleri. Hangi rüzgar uçurabilir. Hangi bomba soldurur... Yeter mi gücü katillerin... Elbette yetmez, yetmedi de. Çiçeklerimiz bizim çiçeklerimiz direnişin çiçekleri... Öyle su güneş te istemez, barikatlar mevziler boş kalmasın yeter onlara...

Çiçekleri vurdular. Çiçekleri kar altına gömdüler... Çiçekleri zindanlara koydular... Faşizme isyan Dersimler **Çiğdem** çiçeklerine bulandı. Nasırlı ellerde **Güller** açtı. Parmaklıklara **Nergizler** dolandı...

Ve **Yaseminler**... Direnişin kızıl çiçeği, sol gözünün altında sıcak bir tebesümün üstüne işlenmiş bir yıldız. Beyaza bulanmış her taraf. Saf bir **Yasemin** beyazlığı. Kirlenmek mümkün değil. 9 Şubat, gece saatlerinde kim bir nefes çekse derin; **Yasemin** kokusu girivermiş soluğundan; keskin bir koku... Önce varoşları sarmış; yürekte bir yangın. Hep kar altında kalmış ya varoşlar, Yasemin'in direngen yangını kül edivermiş; kar soğuk korku bırakmamış. O nasıl kulak verdiyse bombalara,

alev alan haykırışlarına ; varoşlar da o gün **Yasemin'in** alev alan isyanına öyle kulak vermiş.

İsyan çiçeklerini bombalar alamaz. Direniş çiçeklerini kar boran soldurmaz. **Kökleri çelikten, yaprakları yıldızdan. Her sabah tomurcuklarından güneş doğuran kavganın ölümsüz çiçeklerine selam olsun...** Ölüme inat yaşamak, faşizme inat isyan etmek onurdur. Ve ölüme inat yaşayan faşizme inat isyan eden **Yasemin Çiftçi'**ye selam olsun...

(...)

Yasemin Çiftçi... 23 yaşında genç bir devrimci, özgürlüğe susamış yiğit bir kadın...

Daha lise çağlarında tanışmıştır devrimcilerle **Yasemin**, yüreğini isyan ateşi tutuşturmuş, genç yaşında soyunmuştur kavgaya. Tasfiye saldırılarının arttığı, devrime, devrimciliğe olan inancın zayıflatıldığı bir dönemde devrimci olmak değil belki ama devrimci kalabilmek zordur, daha değerlidir. **Yasemin** de mücadeledeki ısrarını sürdürerek, inançsızlık tohumları ekenlere her mücadele gününde yeniden meydan okumuştur.

Gençlik içerisindeki faaliyetinden sonra **Yasemin** soluğu emekçi semtlerde almıştır. Çukurova'nın kızgın topraklarında açan **Yasemin**, 1 Mayıs Mahallesi'nde yeşermiştir.

Devrim mücadelesinin genç neferi, MLKP üyesi **Yasemin Çiftçi** 9 Şubat gecesi toprağa düşmüş, AKP ilçe binasına eylem için giderken ölümsüzlük ülkesine doğru yol almıştır. Her devrim ve demok-rasi

şehidi gibi ölçülemeyecek kadar büyük değeri olan bir mirası omuzlarımıza yüklemiştir.

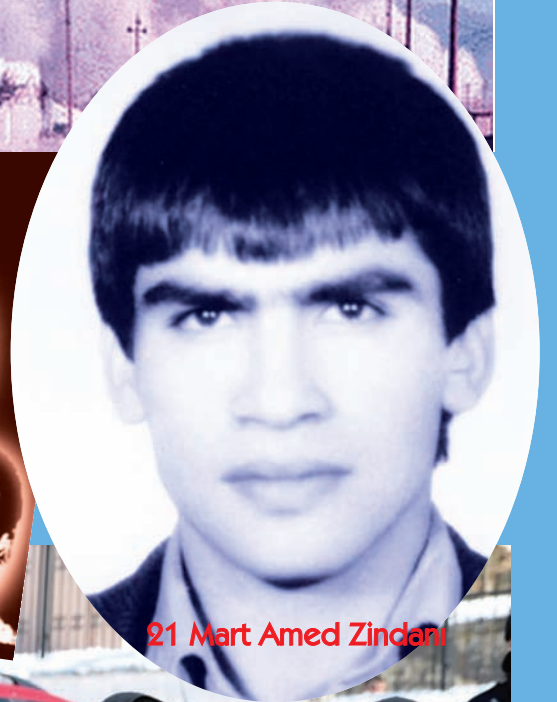
Yasemin Çiftçi halk gençliğinin içinden çıkan, lise sıralarında devrimci mücadeleye katılmış ve yine daha çok gençken ölümsüzleşmiştir. Sistemin bizlere sunduğu 'nimetlerin' değil, devrimciliğin peşinden gitmiş, sistemin halk gençliğine dayattığı çürümeyi ve yozlaşmayı reddederek onurlu bir kavgaya yaşamını adanmıştır. Genç olmanın açığa çıkardığı dinamizmini onurlu mücadelemize taşımış, yaşamıyla da daha 23 yaşındayken son nefesini verişiyle de halk gençliği için bir isyana katılım çağrısı olmuştur.

Yasemin Çiftçi devrimci kadın kimliğiyle ataerkil sistemin bizi bağlamaya çalıştığı zincirleri parçalamış, göğün yarısı kadınların kavganın da yarısı olduğunu yaşam pratiğiyle ispatlamıştır. Mücadeleci bir kadın olarak **Yasemin**, bütün devrimci kadın yoldaşlar ve siperdaşlar gibi mevcut düzenin üzerine oturduğu ayaklardan birisi olan patriyarkanın tam ortasında patlayan bir bomba olma misyonunu üstlenmiştir.

Yasemin Çiftçi yaşamıyla, devrimcilikteki ısrarıyla olduğu gibi ölümsüzlük ülkesine yürüyüşüyle de inançsızlık tohumlarına karşı giriştiğimiz kavganın temsilcilerinden olmuştur. Silahlı mücadelenin tasfiyesine girilen, devrimci olmak bir yana demokrat olanın bile sindirilmeye çalışıldığı böylesi bir süreçte **Yasemin'in** bombalı bir eylem hazırlığı içerisindeyken şehit düşmesi bu temsiliyetin açık ve net göstergesi olmuştur. **Yasemin** faşizme karşı giriştiği devrimci mücadelesinin bir parçası olan eylemini gerçekleştirmek isterken bedel ödemiş, faşizme canını ortaya koyarak meydan okumuştur.

Yasemin Çiftçi Kadının direngen gücü, gençliğin çelik yumruğuyla faşizme isyan edip zulme karşı direniş zincirine eklenmiş halkalardan birisi olmuştur. Artık bizlerin, genç devrimcilerin faşizme karşı mücadele etmek, isyanı büyütme için daha fazla sebebimiz vardır. **Yasemin'in** geride kalanlara yani bizlere bıraktığı bayrağı inatla, sabırla taşımak bizler için kaçınılmazdır. Toprağa düşenlerimizin kervanında yerini alan **Yasemin Çiftçi'nin** ödediği bedele karşı bedel ödetmek başat sorunluluklarımızdandır.

Yasemin Çiftçi şahsında tüm ölümsüzleşenlerimizi anıyor, şehitlerimizin canıyla, kanıyla bugünlere taşıdığı kavgayı, daha ileriye taşımak ve elbette zaferle taçlandırmak için içtiğimiz andımızı yineliyoruz.

Hesap soracağız!

Emeđimiz,
Bedenimiz,
Kimliđimiz
için
Örgütleniyoruz!

Mart

Adar